

НИАМ ГРИЙН ПРАВИЛА ЗА ИДЕАЛЕН ЖИВОТ

Превод от английски: Весела Прошкова, 2013

chitanka.info

„Хората казват, че съвършенството не съществува. После пък обявяват, че то се постига с упорство и с много труд. Крайно време е да решат кое от двете е вярното.“

Уинстън Чърчил

ПРЕДГОВОР

Жълтото желирано бонбонче преля чашата. Разбира се, Робърт ми лазеше по нервите от доста време — по-дълго, отколкото бих признала пред когото и да било, — но в крайна сметка едно нищо и никакво желирано бонбонче ми помогна да осъзная истината.

Месеци наред се самозалъгвах, че помежду ни всичко е наред. Казвах си, че всички семейни двойки минават през трудни етапи и че малко хър-мър е в реда на нещата, особено след като си съжителствал с половинката си толкова дълго, колкото ние с Робърт. Дори сестра ми Тереза, живееща като принцеса в Англия заедно със съпруга си Малкълм (който я обожава) и с близначетата си (същински ангелчета), веднъж ми довери под секрет, че е минала през етап да мрази мъжа си в червата. Било точно след раждането на близначетата — не стига, че изтърпяла да извадят с форцепс не едно, а две бебета, ами като капак получила смъкване на матката, и то само заради онзи „извратеняк“, както тогава наричаше благоверния си.

Накратко, той й обещал, когато настъпи моментът, да извадят бебетата с Цезарово сечение, независимо дали състоянието й го налага. Само че когато моментът наистина настъпил, господинчото забравил ума и дума. Вместо да изпълни обещанието си, закършил идеално поддържаните си ръце и безпомощно загледал как хирургът гинеколог, който (според Тереза) проявявал нестандартен интерес към стандартното раждане, я мародерства на операционната маса. После съпругът й най-безотговорно припаднал при изваждането на първото ритачо и пищящо бебе, чиято глава, притисната от форцепса, била със странна конусовидна форма.

В миговете, когато разсъждаваше трезво, Тереза признаваше, че може би мъките й не са били предизвикани от самия Малкълм, обаче й се случвало нощем да лежи будна и да мисли как да го убие. Прочела била някъде за мъж, който удушил съпругата си, докато хъркала в леглото до него, а после заявил, че го е направил в пристъп на сомнамбулизъм и че не помни нищичко. Без да му мигне окото

потвърдил в съда, че през цялото време е бил в безсъзнание, и като по чудо номерът минал. Съдебните заседатели му повярвали, че е бил в състояние на безпаметност, докато душил горката си съпруга, а сега гузната съвест не му давала покой и пиел седемнайсет вида хапове, за да забрави стореното.

Тереза ми довери още, че планът все повече ѝ харесвал — хем бил елементарен, хем правдоподобен. Беше убедена, че няма да се затрудни при осъществяването му: беше звездата на самодейната театрална труппа и в местния вестник беше поместена много ласкателна рецензия за превъплъщението ѝ в ролята на опечалената вдовица в „Цигулар на покрива“. А най-хубавото беше, че вече имаше юридически прецедент. Накратко, беше решена да се пробва дори с риск после да ѝ се наложи да пие седемнайсет вида хапове.

След известно време, едва след като лекарят ѝ поставил диагноза тежка следродилна депресия, осъзнала, че е била на косъм да съсипе съвършения си живот. Хапчетата ѝ помогнали да си даде сметка колко налудничавя е идеята ѝ.

Думите ѝ ме пообнадеждиха, докато не си спомних, че с Робърт нямаме деца, тоест нямаше как да оправдая със следродилна депресия ненавистта си към него. Освен това независимо дали беше изпаднала в депресия, или не, сестра ми наистина имаше причина да мрази Малкълм, понеже беше перверзник и на Коледа преди две години се беше пробвал и с мен. Разбира се, излъга, че е станало случайно; аз обаче бях сигурна, че нарочно изпусна варените картофи, за да легне на пода и да надникне под полата ми.

И така, нощ след нощ лежах до Робърт, слушах равномерното му дишане, което още повече ме влудяваше, и си блъсках главата как да постъпя. Стараех се да забравя предателското чувство, тъйтрех се през живота, всеки ден ходех на работа в агенцията за недвижими имоти „Ханли и сие“, връщах се у дома и се надявах на промяна. В крайна сметка балансът на целия свят беше нарушен от икономическата криза, тоест не само аз бях излязла от релси. Робърт, който беше архитект, също беше притеснен. През вечер проучваше статистиката за безработицата, мърмореше, че съдбата на всички е заложена на карта и че вече няма надежда. Знаех обаче, че връзката ни ще издържи. Задължително. Бяхме гаджета още от гимназията, а в хартата за тези връзки изрично е записано, че двойките, които се познават от

ученическата скамейка, никога не се разделят. Не бях предполагала, че толкова ще ми прилява от тази мисъл. И през ум не ми минаваше да се разделим. Внушавах си, че състоянието ми е етап, който се налага да изтърпя и да подложам на обсъждане много след отминаването му, когато с Робърт отново щяхме лудо да се обичаме и да си признаем, че сме минали през голямо изпитание. Може би дори щяхме да го приемаме за забавно, когато станехме брачна двойка на преклонна възраст. Защото бракът беше следващата логична стъпка. Тъкмо това очаквах всички — пищна сватба и младоженци в бяло. Така постъпват влюбените. Не се разделят, след като си пасват идеално.

В интерес на истината обаче започвах да подозирам, че вече не обичам Робърт. И как да изпитвам обич към него, след като всичко, което прави, ме изправя на нокти — от събуждането сутрин, когато се прозява толкова широко, че челюстите му изщракват и изсумтява през идеално почистените си от косъмчета ноздри, до заспиването вечер, когато дишането му става все по-тежко след всяко похъркване? Често се изкушавах да притисна възглавницата към олигавената му уста, само и само да заглуша противните звуци. По едно време дори си съставих списък на причините, които ме подтикват да го напусна: сутрин ми приляваше като видех четката му за зъби до моята; ненавиждах навика му грижливо да залива с прясно мляко мюслите в купичката; мислех, че ще му натикам в гърлото поредния брой на „Айриш Таймс“, ако още веднъж се затюхка за проклетата икономическа криза.

Месеци наред държах списъка в най-хубавата си чанта от „Прада“ и непрекъснато добавях нова причина. В крайна сметка не предприех нищо, защото и аз не бях свършена, нали така? Пък и явно допусках ужасна грешка. Какво от това, че тръпката помежду ни я нямаше? Нима не знаех открай време, че Робърт е голям сухар? Идеята му за вълнуваща вечер беше да изгледа от край до край три епизода от поредицата „Гениални архитектурни проекти“. Не беше човек, който импулсивно се впуска в опасно приключение — никога не би скачал с бърнджи, нито би отишъл на сафари в Африка. Не! Беше улегнал, отговорен, напълно предсказуем и тъкмо затова ми харесваше. Поточно ми харесваше, докато всичко казано и направено от него не започна или да ме отегчава до смърт, или да ме докарва до лудост. Презирах се заради чувствата си. Приятелят ми беше добър и

симпатичен човек и не ми беше виновен за нищо. Само че с течение на времето ми беше все по-трудно да се преструвам, че помежду ни всичко е наред.

После през една най-обикновена вторнична вечер (както често става) се случи нещо, което преля чашата на търпението ми. С Робърт седяхме на канапето на голямо разстояние един от друг: аз щраках с дистанционното и търсех нещо интересно по телевизията, той работеше на компютъра си по някакъв сложен архитектурен проект. Бях в ужасно настроение заради скучната си работа, нерадостната икономическа перспектива и задето косата ми никога нямаше да е лъскава като на Шерил Коул, затова на път за вкъщи си купих голям плик с желирани бонбони и доволно задъвках един по един. Не изпитвах угризения, защото е всеизвестно, че „Джели Бейбис“ не съдържат оцветители и мазнини и дори са полезни за здравето.

Първия път, когато Робърт се пресегна и си взе бонбонче, прехапах устни и си замълчах. В крайна сметка с него бяхме двойка, и то с дългогодишен стаж, а не някакви въздухари; предполагаше се, че си поделяме всичко. Дълбоко в себе си чувствах, че е редно да желая да споделям с него. Би трябвало да направя всичко възможно да го отрупам с желирани бонбонки. Да, би трябвало да го почерпя, обаче аз стисках пакета с ожесточението на агресивно двегодишно хлапе, което не си дава играчката. Бях твърдо решена да не дам нито един бонбон, без да окажа упорита съпротива, а после да се нацупя.

Разбира се, Робърт не забеляза раздражението ми — факт, който в състоянието ми на безпричинна ярост изобщо не ме изненада, защото благоверният ми беше сляп за пороците си. Питам се например как не разбира, че навикът му да си чисти зъбите с конец няколко пъти дневно е странен и противен, обаче той смяташе за съвсем нормално да извършва „процедурата“ пред очите на всички. Нищо чудно, че и сега не виждаше нищо нередно без разрешение да рови в плика на скута ми. Чашата на търпението ми преля при четвъртото посягане и когато Робърт лапна жълтото бонбонче, нещо в мен се прекърши.

Ненадейно прозрях с абсолютна сигурност, че повече не мога да живея с него. Ако не го напуснех, през следващите двайсет години щях горчиво да съжалявам. Имаше опасност дори да ме осъдят за убийство (артистичните ми заложи бяха повече от скромни в сравнение с таланта на Тереза) и аз нямаше да издържа в женския затвор. Бях

гледала по телевизията всички серии на „Лоши момичета“ и знаех какво ще се случи: някоя мъжкарана с коса, изрусена с белина, ще пожелае да ми е сводница и ако не приема, ще изтръгне ноктите ми. Не, нямаше да издържа и пет минути в онзи ад.

Докато Робърт мляскаше, без да подозира какво се върти в главата ми, взех окончателното решение да го напусна. Безобидното жълто бонбонче беше прекъснало връзката помежду ни и нямаше връщане назад.

ПЪРВО ПРАВИЛО: БЪДИ ПРОФЕСИОНАЛИСТ

След шест месеца

— Маги, с теб става нещо тази сутрин — отбелязва Дом, докато аз с усилие си събличам палтото преди началото на поредния противен ден в брокерската фирма. — Изглеждаш променена.

— Грещиш — отговарям. Само дето откакто за последно съм обличала проклетото палто над лактите ми сякаш са се напластили сланинки. Сигурно затова ръкавите ме стягат като менгеме. Доста се озорвам, докато сваля проклетата дреха, също както се озорвам да се напъхам в нея.

— Не на мен тия — настоява той, докато аз се мъча да се освободя от хватката на палтото. — Има нещо, само че не разбирам какво е. Не, не ми казвай, остави ме да позная... Май са ботушите ти. Нови ли са?

Правя се, че не го чувам, най-после смъквам палтото, хвърлям го към закачалката и запъхтяна сядам зад бюрото си. Тактиката „не чувам какво ми говориш“ е често прилагана от сестра ми Тереза, когато близначетата ѝ правят въртели. Всеки път като се проснат на пода и запищят като заклани (правят го често и поради най-различни причини — например че мюслито им не е достатъчно обло или че ягодовият им конфитюр не е достатъчно червен), Тереза симулира временно оглушаване. Което, разбира се, означава, че се прави на глуха почти през цялата седмица. От друга страна, всеизвестно е, че най-правилната тактика е да не обръщаш внимание на палавото дете, докато не миряса. А Дон е пораснало дете, което рядко мирясва, затова смятам, че горепосоченото правило важи и за него.

— Неее, не са ботушите ти — промърморва той, сменяйки тактиката. — Дали пък не е лицето ти? Случайно да си ходила на солариум? А?

Не се отказва. Може би трябва да създам стъпало за непослушни момичета и момчета и да го накарам да седне на него. Да, май е

наложително. Тереза се кълне в ефикасността на тази тактика, уместна в случаите, когато някой не обръща внимание на пренебрежението ти. Имайте предвид, че тя често сяда на стъпалото за палавници, за да изпуши тайно една цигара и поне за малко да се порадва на тишината и спокойствието; понякога твърди, че само то и малките сини хапчета ѝ помагат да издържи ежедневния стрес.

— Пренебрегвам те — обявявам и включвам компютъра. Известно време няма да му обръщам внимание — упорството е ключът към успеха.

— Не е лицето ти. — Той подпира с длан брадичката си, барабани с пръсти по страната си и се преструва, че е потънал в дълбок размисъл. — Какво ли може да е? Да видим... да видим...

Забелвам очи, защото знам накъде бие.

— Дали... дали не е прическата ти? — подхвърля той и се подсмивва.

— Млъквай! — изръмжавам, а Дом избухва в истеричен смях, толкова е доволен от шегата си. Добре де, може би тази сутрин прекалих с лака за коса, но само защото се успах и не ми остана време да взема душ. И проклетникът веднага забеляза, защото е метросексуален тип.

Хвърлям око към огледалото, което държа на бюрото си, за да проверявам дали половината храна от обяда не е полепнала по зъбите ми. Положението е по-лошо, отколкото предполагах: бях се опитала да оформя косата си на висок кок, само че прическата ми изобщо не е шик. Изглежда така, сякаш някакво космато животинче е умряло върху главата ми и тялото му е извито в предсмъртен гърч. Прическата ми е пълен провал. Виновна е Шерил Коул, задето лъже хората, че могат да изглеждат като нея. Никога няма да заприличам на нея, ако ще да изхабя цял флакон лак за коса.

— Може ли да ти пипна косата? — изкисква се Дом. — Да проверя дали помръдва.

— Поне си имам коса, Доминик! — озъбвам се. — За разлика от теб... — отчаяно търся достатъчно обидна дума, накрая изтърсвам: — ... плешивецо!

— Ох! — Дом се хваща за сърцето, сякаш съм го пронизала с кама, а пък аз се мъча да не се разсмея. Този път с един куршум убивам два заека. Първо, колегата ми е много чувствителен относно

растителността на главата си — откакто забеляза, че косата му оредява, той всеки ден отделя часове, за да проверява за изчезващи фоликули. Второ, истинското му име е Доминик, обаче той предпочита да го наричат Дом, защото смята, че е по-секси. Освен това се мисли за голям свалчач — носи прекалено впити панталони, кълчи се пред всичко, което носи пола, и се фука, че е полов атлет. Дори кафето си пие в чаша, на която пише „Бог в леглото“... по-точно пишеше, докато един ден не ме хванаха бесните и с маркер промених надписа на „Бод в ухото“. Смятам за свой дълг да му напомням, че не е полов атлет и че е много, ама много далеч от това определение. За да се впише в категорията трябва редовно да прави секс с много жени, следователно изобщо не отговаря на критериите. Разбира се, Дом твърди, че прави секс поне три пъти седмично с навити гаджета, които уж му се лепят като мухи на мед в любимите му долнопробни клубове, обаче твърдението му не е подкрепено с доказателства. Разбира се, той си прави труда да измисля имена на сексапилните красавици, които уж не могат да му устоят, само че аз още не съм видяла доказателство за легендарния му сексуален магнетизъм или за успехите му сред „дамите“, както ги нарича. Например, нито едно от прословутите му завоевания не го е търсило в работата, нито пък му телефонират загадъчни жени с пресипнали гласове. Обажда му се само майка му, за да му съобщи, че му е изгладила дрехите и че го подсеца да се отбие да си вземе храната за вечеря. Дом е типичен пример за мамино детенце и се гордее с това — факт, заради който непрекъснато му се подигравах... докато не се запознах с родителката му. Оказа се доста страшничка.

— Обиди ме, Маги — чумери се той. — Засегна ме дълбоко.

— Я млъквай, смешнико — озъбвам му се. — Ти започна.

Знам, че ни най-малко не е засегнат от подмятанията ми. Взаимното заяждане е станало традиция помежду ни. Началото сложихме през първия ми работен ден във фирмата преди пет години и оттогава продължава с нестихваща сила. Щом се появя сутрин Дом коментара облеклото и прическата ми (понякога дори как мириша), аз му казвам да го духа и се захващаме за работа. Необяснимо защо ритуалът ни действа успокояващо, особено през тези несигурни времена, когато никой не знае какво ще му донесе бъдещето. Вестниците предвещават безработица, неизвестни досега грипни

щамове и евентуален Армагедон, затова на нас с Дом ни остава само да се майтапим помежду си, въпреки че светът очевидно шеметно се срутва. Пък и аз не приемам насериозно злъчните му коментари, защото знам, че Дом всъщност е безкрайно добродушен човек, който ще направи всичко, за да помогне на приятел в беда. Естествено, никога няма да издам какво мисля за него — и без това самочувствието му е прекалено голямо.

Обръщам се към компютъра си и ме обзема страх. Предстои ми поредният тягостен ден, през който ще се опитвам да запълня осем часа, преструвайки се на заета. Обожавах работата си, но откакто пазарът на недвижими имоти се срина, тя вече не ме радва. През доброто старо време хората харчеха безразсъдно, сякаш парите бяха на път да излязат от мода, и дори не се налагаше да положиш усилие да пробуташ някой имот, защото къщите и парцелите вървяха като топъл хляб. Само допреди няколко години тузарите се редяха на опашка и се молеха да им продадеш каквото и да било, но след като бумът се превърна в „Бум!“, клиентите се броят на пръсти и още малко ще започнем да им предлагаме като премия открити спортни автомобили, за да предизвикаме някакъв интерес. Тъкмо това правят колегите от агенциите за недвижими имоти, толкова са отчаяни. Коли, яхти, плазмени телевизори — каквото се сетите — готови са да ви го предложат като бонус, стига да осъществят бърза сделка. Миналата седмица един закъсал шеф на агенция дори се съгласи да предоставя за временно ползване разкошния си апартамент в Марбея, само и само да се отърве от жилище в центъра на града, което беше купил преди време. Нагледах се на какво ли не откакто пазарът се срина, но за съжаление дори тези уловки не действат: дори примамливите предложения за щедри бонуси не могат да убедят хората да се разделят с парите си. От друга страна, банките не отпускат заеми на онези, които искат да си купят имот или жилище. С Дом отделихме много време за безмилостна дисекция на въпросните банки, като си фантазирахме с какво да ги накажем, задето отказват ипотеките на потенциалните купувачи. Безкрайно се забавляваме, докато обсъждаме точно какъв метод за изтезание да използваме (лично аз съм за колелото, което чупи костите на жертвата), но най-важното е, че така убиваме времето. През последните месеци въпросното убиване на времето се превърна в единственото ми занимание, защото вместо да

осъществявам продажби, се занимавам с каталогизиране на имоти. Дом е твърдо решен да не се предава и да гледа положението през розови очила, обаче (както често му повтарям), той е непоправим и наивен оптимист. Напоследък, вместо да се радва на тръпката от успешната продажба, той си намира други забавления, сред които най-любимото му е да упражнява сексуален тормоз върху всеки, който влезе в кантората, включително върху пощальона. А въпросният пощальон — човек на средна възраст на име Найджъл, който има седем деца, съпруга и две любовници, изобщо не му се сърди.

Докато ние се занимаваме с тези дейности, нашият шеф Дърмот по цял ден се взира в една точка. Изпадна в дълбока депресия след сриването на пазара. Дори Дом не може да го разведри, като му изпраща клипове от порносайтове. Колкото и да се старее, не може да го накара да се усмихне. Твърди, че тъкмо сега шефът трябва по-често да гледа как едрогърди блондинки са задоволяват взаимно. Разправя още, че само се опитва да помогне, обаче и двамата забелязваме провала на тактиката му, защото очите на Дърмот са хлътнали от стреса и от тревогите около агенцията. Разбирам защо шефът е провесил нос и не го виня — подобно на много други и нашата агенция сериозно е закъсала. Останали са ни непродадени осемдесет и девет имота, не можем да намерим наематели за деветдесет и девет апартамента. Пълен застой, който при тази криза вероятно ще продължи дълго. Спукана ни е работата, както изискано се изразяват агентите по недвижими имоти.

— Е... — Дом се придвижва към мен със стола си на колелца. — Изплюй камъчето. Май през уикенда си се запознала с някой готин тип, така ли е?

Повтаря го всеки понеделник, откакто се разделих с Робърт. Убеден е, че трябва да си търся партньор, преди да се превърна в преродена девственица и да забравя как се прави секс. Не иска и да чуе, че отново съм си била вкъщи и за кой ли път съм гледала сериите от „Приятели“. (Чат-пат още си фантазирам, че съм Дженифър Анистън в четвъртия епизод, когато косата ѝ е права, изрусена и изкуствено удължена, а коремът ѝ е плосък като дъска.) Обаче аз обичам да си стоя у дома, защото апартаментът, предоставен ми от агенцията, е толкова уютен. Намира се в жилищен комплекс, който Дърмот притежава в съдружие с местен строителен предприемач, и го

приех като Божи дар след раздялата си с Робърт. Наемът е символичен, за което съм благодарна — щеше да ми е невъзможно да плащам голяма сума, след като към заплатата ми вече не се добавят комисиони.

— Изкарах чудесно почивните дни — отговарям предпазливо.

— Добре де, искам подробности. Запознала си се с мъж от провинцията и си го изтощила с извратен секс. — Дом ми намига. — Искаш ли едно силно кафе, за да не заспиш пред компютъра?

— Не, благодаря — отговарям студено. — Не бери грижа за мен.

Последното, което искам, е кафе. И без това стомахът ме свива от притеснение как ще изкарам деня. Струва ми се, че няма да издържа нито миг повече да се преструвам на заета или да правя досие на всеки непродаден имот.

— Няма ли да ме попиташ за моя уикенд? — нацупва се Дом. Очевидно изгаря от желание да разкаже пикантерии за сексуалните си похождения.

— Как мина уикендът ти, Дом? — питам покорно.

Държи всеки понеделник да ми описва въображаемите си завоевания и по принцип се опитвам да не го слушам. Сега обаче нямам спешна работа и съм склонна да го погледея. Искане ми се да чуя нещо, което ще ме разведри, а измислената история за поредното похождение на Дом е като хумористичен разказ.

Той примъква стола си по-близо до бюрото.

— Не само ти си имала бурни сексуални преживявания през почивните дни — заявява и се изпъчва като пуяк. — И аз едва се държа на краката си.

— Сериозно? — промърморвам и се преструвам на отегчена.

— Да. — Дом се обляга на плота, за да се приведе към мен. — В събота вечерта се запознах с тази жестока австралийка. Оказа се тигрица в леглото.

— Нека позная — стюардеса е, нали?

— Да! Как се досети? — Той не е забелязал иронията ми.

— Чакай да си помисля... Дали не е защото всяка жена, с която уж спиш, е стюардеса?

Дом самодоволно се усмихва. Убеден е, че е легенда, а пък аз обвинявам майка му, задето му е вдъхнала толкова голямо самочувствие.

— Какво да направя, като стюардесите ме обожават, Маги? Може би защото с мен достигат непознати висини... сещаш се за какво намеквам, нали? — Той се засмива гръмко на изтърканата си и плоска шега.

Не отричам, че е симпатията, само дето се изживява като комик. Смята, че ако поиска, може да сложи в малкото си джобче дори Греъм Нортън, водещия на едноименното хумористично шоу по Би Би Си. Въздишам:

— Е, разказвай...

Той изглежда засегнат от безразличието ми към изказването му, което според него е върхът на остроумието. Обаче на бърза ръка забравя обидата и започва да обяснява:

— Нямах представа какво ме попита, докато бяхме в леглото. — Отново ми се ухилва и аз се насилвам да не се усмихна. Не ми се ще да го насърчавам, въпреки че любопитството ми е възбудено. Макар да са изцяло плод на фантазията му, разказите на Дом са изключително забавни. Никога няма да го призная, разбира се.

— Да видим... — Преструвам се на замислена. — Поиска да ѝ обясниш за птичките и за пчеличките ли?

— А? — Той не разбира шегата ми и решавам да не се впускам в обяснения.

— Не знам какво те е попитала — промърморвам. — Моля те, кажи ми.

— Дадено. Поиска да се престоря на Дънди Крокодила!

— Дънди Крокодила ли?

— Да, като във филма. Дънди живее в нещо като джунгла и е прочут ловец на крокодили.

— Помня филма — измънквам и се питам откъде му хрумват толкова идиотски истории.

— Та тази мацка е с шапка. Като онази на Дънди Крокодила.

— Широкопола мека шапка, така ли?

— Точно! И така, слагам си я и веднага се вживявам в ролята, разбираш ли?

— Не съвсем, но продължавай.

Леко ми прилява, като си представя Дом гол и с глупавата шапка на главата. Насилвам се да прогоня от съзнанието си нелепия образ.

— Аз се боря с възглавницата, все едно е крокодил човекоядец.

— Преструвал си се, че възглавницата е крокодил човекоядец, така ли?

— Ами, импровизирах, за да стане по-интересно.

— Ясно.

— Налагам с юмруци възглавницата, крещя й, че дните й са преброени, но изведнъж гаджетото откача.

— Сериозно?

— Да. Пъшка, стене... дива работа!

— И какво стана после? — Очаквам поантата. Може би от гардероба са изскочили куп голи стюардеси и са провели обучение по даване на първа помощ.

— Ами... направихме го, разбира се. — Дом изглежда озадачен от въпроса ми.

— Това ли ти е голямото преживяване? Преструвал си се на Дънди Крокодила и си се чукал със стюардеса, така ли?

— Да. — Той доволно се усмихва. — Не е ли страхотно? Тази сутрин едва се държа на краката си — тигрицата едва не ме разкъса.

— Това ли е всичко?

Той очевидно е разочарован, задето не ме е впечатлил.

— Да, това е. Защо се учудваш? Ти какво прави през почивните дни?

— За какво намекваш? — Определено не желая да подхващаме тази тема.

— Изглежда, твоят уикенд е бил по-вълнуващ от моя — мърмори Дом. Изглежда съкрушен от предположението, че не е най-големият завоевател на женски сърца в целия свят. Въобразява си, че е царят на нестандартните сексуални изживявания, затова веднъж в месеца си прави епилация на целия гръб. Естествено, не го признава, обаче аз знам истината. Неведнъж съм го хващала да излиза от козметичното студио.

— Грещиш — процеждам и включвам компютъра.

— Ооо, недей да скромничиш. Чакай да позная... — Лицето му се поразведрява. — Играла си на Джейн и Тарзан с някой чаровен непознат, нали?

Втренчвам се в монитора и не отговарям.

— Аха! — Той размахва показалец. — Познах по гузното ти изражение! Познах, признай си!

— Стига глупости! — Чувствам, че лицето ми пламва и още повече се ядосвам. Тази сутрин не ми остана време да използвам специалния коректор, който прикрива спуканите вени и зачервяванията на кожата на лицето.

— Ооо, Маги, ти се изчерви! Какви си ги вършила? Сто на сто си правила див секс. Случайно да имаш видеозапис? — добавя и наостря уши.

Телефонът извънхва и ме избавя от необходимостта да отговоря на нахалника.

— Агенция „Ханли“. С какво да ви услужа? — казвам в слушалката, като влагам в гласа си възможно най-голямата доза ентузиазъм. Може би това ще е единственото обаждане за деня, затова е важно да убедя потенциалния клиент, че съм отзивчива и услужлива. Не че има значение, разбира се — пазарът е мъртъв и позитивизмът ми няма да го съживи.

— На телефона е Рита Хайд Смайт — лаконично и делово казва жената от другата страна на линията, а на мен сърцето ми отива в петите, като пътьом махва за здрасти на свиващия ми се стомах. Рита Хайд Смайт е най-голямата злобарка и гадина в града, може би дори в цялата страна. От няколко месеца напразно се опитва да продаде отвратителната си къща, дето прилича на мавзолей, и е, меко казано, безкрайно недоволна. Мавзолеят е построен в края на деветдесетте години на миналия век, когато икономическият разцвет в Ирландия беше във върховата си точка, и е най-очевидният пример за просташка парвенющина. Което, повярвайте, означава много, защото съществуват още доста храмове на лошия вкус.

Крановете за вода в деветте бани на Рита са позлатени, плотовете в кухнята ѝ, обзаведена по поръчка, са ръчно изработени от мрамор и, като тя не пропуска да ми напомни при всеки наш разговор, подовете във всички помещения са от висококачествен махагон. Сега, освен другите прякори Дом ѝ е лепнал прозвището Махагонката Хайд Смайт.

Тя плати неприлично голям хонорар на един надут специалист по вътрешна архитектура, за да ѝ осигури интериор, който според нея е върхът на лукса, но за съжаление този „разкош“ засега не е привлякъл нито един купувач. Неколцина клиенти огледаха къщата, обаче натруфеният стил, съчетан с безбожно висока цена, отблъскваше всички. Рита смята, че вината е изцяло моя и не пропуска случай да ми

го натякне. Обажда ми се често, за да ме скастри, защото смята, че не съм уредила достатъчно огледи. Обвинява ме още, че не предлагам активно грозния ѝ мавзолей. И че не преследвам потенциалните купувачи. Тоест единствената причина отвратителната ѝ къща да остане непродана е моята некомпетентност, а не безвкусното обзавеждане и фактът, че цената е надута минимум с половин милион евро. Ако зависи от Рита, двайсет и четири часа в денонощието ще крача напред-назад пред дома ѝ с рекламен плакат, възхваляващ парвенюшкия ѝ рай. Дори и тогава вероятно ще е недоволна, понеже е от семейство, забогатяло по време на икономическия бум в средата на деветдесетте и не проумява защо не може да получи каквото иска, след като досега всичките ѝ желания са били задоволявани.

Мислено се проклинам, задето вдигнах слушалката. Защо не оставих Дом да се разправя с Рита? За разлика от мен умее да я обуздава, може би понеже тя неизменно се поддава на чара му. Защото не подозира, че докато я омайва и я уверява, че скъпоценният ѝ имот много скоро ще се продаде, той се преструва, че повръща.

— Добро утро, Рита — казвам, като се старая тонът ми да е на опитна професионалистка.

— Мери, ти ли си?

— Маги — поправам я.

Госпожата никога не ме нарича с истинското ми име. Убедена съм, че го прави нарочно, за да ме вбеси.

— Имаме ли запитвания за Ривър Хаус? — пита с леден тон, без да размени поне една любезна дума с мен. Не е от хората, които любезничат. Освен това винаги говори като кралска особа: „Не сме положили достатъчно усилия“ или „Трябва да си направим повече труд“.

— Момент да проверя, Рита — отговарям възможно най-мило. — Дай ми секунда да прегледам досието. — Превключвам на „изчакване“ преди тя да продума.

Опитвам се да печеля време. Много добре знам, че откакто с нея разговаряхме преди уикенда, не е постъпило нито едно запитване. И Рита го знае, защото ако имаше дори най-малката надежда, веднага щях да я уведомя. Питам се дали не е настъпил моментът да хвана бика за рогата, да настоявам тя да се освободи от натруфеното обзавеждане и да намали наполовина цената. Може би тогава поне

няколко души ще проявят интерес. И още нещо, което е от особена важност и е свързано с названието на къщата: макар да е наречена Ривър Хаус, не е построена край река. Най-близкото поточе, което е толкова мижаво, че пресъхва през лятото, се намира на шестнайсетина километра от имението — факт, който шепата потенциални купувачи, оглеждали къщата през последните месеци, приеха като подигравка. Единствената причина Рита да кръсти така „мавзолея“ е, че названието ѝ се е сторило „величествено“. Дори е поръчала да гравират името на каменна плоча, която е изтипосана пред автоматичната врата на имението.

Иска ми се да се престраша да ѝ изредя съображенията си, обаче знам, че ще побеснее — отново! — а тази сутрин не съм в настроение за истериите ѝ. Всъщност изобщо не ѝ е спешно да продаде имението: наследи милиони след смъртта на чичо си и къщата дори не е ипотекана. Рита е в много по-изгодно положение от други наши клиенти, които непременно трябва да продадат къщите си, защото вече не могат да си ги позволят. Може би ако ѝ го кажа деликатно, чрез леки намеци, ще реагира по-благосклонно.

Отварям папката и моментално забелязвам бележка, залепена на най-горната страница — изглежда, в петък, докато съм била на оглед, Дом е приел обаждане от заинтересован клиент. Почеркът му е ужасен и не мога да разчета написаното, но сърцето ми подскача от радост. Може би положението не е толкова отчайващо. Може би някой иска да разгледа къщата. Дом говори по другата линия, а пък аз не бива повече да държа Рита на изчакване — нямам време да го накарам да си разчете драсканиците. Налага се да блъфирам: ще ѝ кажа, че има запитване за нейния имот и по-късно ще разпитам Дом за подробностите.

— Рита? — Натискам бутона за превключване.

— Да. Чакам. Откровено казано, мразя да ме оставят на изчакване. Ако беше професионалистка, щеше да знаеш подробностите за Ривър Хаус, без да правиш справка в досието.

Едва устоявам на желанието да затворя телефона. Тази жена е непоносима!

— Изглежда има интерес към имота — казвам, потискайки желанието си да заръмжа. — В досието е отбелязано, че в петък някой е телефонирал.

— Сериозно? — Настроението на Рита мигом се подобрява. — А ти защо веднага не се свърза с мен? Редно беше да ме информираш.

— По това време не съм била в работата. Ще попитам...

Тя не изчаква да довърша изречението и грубо ме прекъсва:

— Не ме интересуват оправданията ти, Мери! Плащам ти да търсиш клиенти за Ривър Хаус, нали така? Липсата на комуникация във вашата агенция е непростима. — Тонът ѝ е леден.

— Бях излязла по работа, Рита — казвам, сдържайки гнева си. — Дом е приел обаждането, затова те моля да имаш малко търпение, докато той ми съобщи подробностите.

— Ясно. — Тонът ѝ леко се смекчава — тя със сигурност има слабост към колегата ми.

— Ще го разпитам и веднага ще ти позвъня.

— Гледай да не забравиш, Мери — надменно произнеса проклетницата. — В противен случай ще се обърна към конкуренцията ви. Недоволни сме от обслужването — очакваме да се стараеш повече.

Тя затваря, аз трясвам слушалката и крясвам на телефона:

— Казвам се МАГИ, тъпа краво!

— Маги, какво ти става? — Дом ме поглежда и повдига вежда. — Не че се оплаквам. Най ми харесваш възбудена и запотена.

— Млъкни или ще те обвиня в сексуален тормоз! — процеждам през зъби. Днес Махагонката ме е вбесила повече от всеки друг път.

— Откога чакам този момент, захарче. Ако предпочиташ, можем да си поиграем на съдилище. Аз ще бъда съдията, а ти — лошото момиче. Навита ли си? Няма да е щуро като да се правим на Тарзан и Джейн, но обещавам да дам всичко от себе си.

Прокарва език по устните си и аз неволно се засмивам, макар да съм в отвратително настроение.

— Маги, Дом. — Дърмот се появява на вратата и аз веднага забелязвам, че е преbledнял като платно. През последните седмици изглежда все по-болнав, но днес прилича на мъртвец.

— Добре ли си, Дърмот? — пита Дом.

— Не съм — избърборва шефът. — Всъщност искам да си поговоря с двама ви. Елате в кабинета ми, ако обичате. — Обръща се и изчезва.

С Дом изплашено се споглеждаме и ставаме, без да продумахме. Опитвам се да прогоня паниката, но предусещам нещо много

неприятно. Дърмот никога не ни вика в кабинета си и ако се съди по изражението му, днес не ни кани, за да ни раздаде премии и да ни съобщи, че фирмата ни предоставя безплатни автомобили.

— Горе главата, Маги — шепне ми колегата и ме хваща за ръката. — Може да не е каквото си мислиш. Пък и дори да е, няма да е краят на света.

Усмиввам му се и кимвам, но ми се струва, че съм излязла от тялото си и кръжа над него. Ако шефът ни вика да ни съобщи, че ни освобождава, това наистина ще е краят на моя свят. Вече напуснах човека, който според всички е най-голямата ми любов. Моите родители толкова се разстроиха от раздялата ми с Робърт, че им се наложи да заминат на почивка в Марбея, за да се възстановят от шока. Как ли ще приемат поредната лоша новина? Ами Тереза? Вече няколко пъти ми трие сол на главата и изтъква каква фатална грешка съм направила, като съм напуснала приятеля си; твърди, че той е „добра партия“ и че няма да намеря друг като него, особено на моята възраст. Не смятах, че на трийсет и две съм престаряла, но пък и не знаех на каква възраст трябва да е една жена, та свестните мъже да не ѝ обръщат внимание. Сестра ми не пропусна да ме осведоми с най-малките подробности — твърди, че се е вкопчила в Малкълм като удавница, въпреки че той я е изоставил по време на най-голямото ѝ изпитание.

А сега ще съм не само без мъж, ами и без работа. Положението е трагично, което на практика означава, че съм трагичен образ. Странно, но дори тази мисъл не ме развеселява, когато с невиждащ поглед влизам в кабинета на Дърмот, за да чуя присъдата си.

ВТОРО ПРАВИЛО: ВИНАГИ ИМАЙ РЕЗЕРВЕН ПЛАН

— Много съжалявам, но вероятно ще се наложи да освободя и двама ви. — Лицето на Дърмот е пепелявосиво. Вече ни е обяснил (сякаш ние не го знаехме), че поради срива в пазара на недвижими имоти „Ханли и сие“ има сериозни финансови затруднения и че му е невъзможно да ни осигурява заплати, след като и сам може да върши малкото работа във фирмата. — Вината е изцяло моя — добавя и гласът му за миг пресеква. — Ако не бях инвестирал в проклетата жилищна сграда, може би щях да се справя въпреки кризата. Сега обаче съм в безизходица — строителният предприемач заплашва да върне на банката ключовете от апартаментите. Загубих парите си, фирмата се държи на косъм, отгоре на всичко съсипах и вашия живот.

Закрива с длани лицето си, а на мен ми се свива сърцето. Какво ще прави без нас? Надали ще се справи с клиенти, които му крещят по телефона. Да не забравя да включва секретаря, преди да си тръгна завинаги, та Дърмот да прослушва най-неприятните обаждания. Къде е пустият му телефонен секретар? Май го пъхнах в килера под стълбището, след като намерих противните съобщения, оставени от Дом. Трябва да го потърся.

Ненадейно ми хрумва, че вероятно съм в шок — май така реагират хората, изпаднали в шок: съсредоточават се в глупави подробности като например къде са забутали телефонния секретар.

— Успокой се, Дърмот, не съсипваш ничий живот. — Дом непохватно го потупва по гърба. Давам си сметка колко много му струва този жест на съпричастност; той е против проявата на каквато и да е физическа близост с представителите на собствения си пол. Веднъж ми довери, че е имал доста неприятно преживяване с някакъв тип с много тесен кожен панталон в тоалетната на нощния клуб „Шийба“. — Всяко зло за добро. Малкото препятствие ще ни помогне да си направим равносметка и ако е наложително, да променим посоката, в която вървим.

Усмивам му се признателно заради опита да успокои Дърмот. Знам обаче, че не е искрен. Настоящото зло няма да доведе до нищо добро... всъщност дори не е зло, а пълна катастрофа, но е безсмислено да го казваме на шефа. Много мило от страна на Дом, че не сипва сол в раните му. Безсмислено е да потвърдим пред Дърмот, че е съсипал живота ни — и без това е въвн от релси.

Опитвам се да преценя какво чувствам, след като несигурността ми от последните дни се е заменила със сигурност за пълна катастрофа. Струва ми се, че кръжа над тялото си, сякаш случващото се не ме засяга. Усещането е приятно и ми напомня за времето, когато бях на петнайсет и пуших трева с отворковците от гимназията. Оказа се, че вместо джойнт са ми дали грубо свита цигара с тютюн, а пък аз се изложих ужасно, защото взех да разправам, че имам видения и че ми се е завъртяла главата. Тогава Пати О'Хулихан се изкиска и каза, че са ме взели за мезе. Толкова се засрамах, че ми идваше да потъна в земята.

Така и не споделих с нашите, че Дърмот ме е освободил. Как ще реагират, като им съобщя „радостната“ вест? Още са съкрушени от раздялата ми с Робърт и тази новина напълно ще ги изкара от релси. Навярно не са предполагали, че по-голямата им дъщеря ще се окаже такава „зона на бедствията“.

— Така ли мислиш? — Дърмот вдига глава и обнадеждено поглежда Дом.

Уязвим е като малко дете. Натъжавам се, като го гледам в това състояние. Открай време е мекосърдечен — вероятно затова не се опитваше да печели на гърба на наемателите, докато други от бранша не биха се поколебали нито за миг. Накрая все пак се реши да инвестира в жилищно строителство, но избра най-лошия момент, когато всички се оттегляха от пазара. Сега изглежда съсипан. Мъртвешки блед е, очите му са кървясали, доста е отслабнал и лицето му е изпито. Изведнъж си давам сметка, че не помня кога за последен път съм го виждала да яде от любимите си сандвичи с бекон, зелена салата и домати... не си спомням кога за последно съм го виждала да яде бисквита. Явно от стреса напълно е изгубил апетита си.

За разлика от мен. Тереза твърди, че преяждането ми, когато съм под напрежение, е признак за неразрешен психологически проблем и че на подсъзнателно ниво се опитвам да изконсумирам страданието си.

Сестра ми е любителка на книгите за самопомощ; често казва, че може да стане психотерапевт, след като близнаците поотраснат и престанат да са изцяло зависими от нея; кой знае какво може да постигне, след като е успяла да натрупа толкова познания по приложна психология, и то когато дечицата не я оставят дори да се изпишка на спокойствие? Известно ми е, че тази мисъл я крепи, когато едното или другото близначе се изака на мокета за кой ли път през седмицата.

— Разбира се! — усмихва се Дом. — Нещастieto може да се окаже нашата златна възможност.

Странно, но ми се струва, че долавям в гласа му искрен ентузиазъм. Шапка му свалям за актьорските способности. Ако не знаех истината и аз щях да повярвам на оптимистичното му бръщолевене. Явно има добър тренинг от лъжите, които ръси за жените в своя живот, и е станал голям спец.

Той отново се усмихва и продължава:

— Няма да позволя на кризата да ме сломи! Вече съм намислил какво ще правя. — Обръщам се да го погледна и забелязвам, че не се шегува. Наистина смята, че уволнението му е стъпка към ново начало. Действително има резервен план. — Да, точно така! Заминавам за Австралия! — И се ухилва, толкова е доволен от себе си.

— Австралия ли? — повтарям глуповато, толкова съм смаяна от новината. За пръв път чувам за намеренията му. — Защо за Австралия?

Внезапно ме хваща яд. Редно беше да сподели с мен. Постъпката му е, меко казано, подла. Ако ми беше казал, може би и аз щях да измисля резервен вариант, вместо да стоя със скръстени ръце и да се надявам, че нещата ще се оправят.

— Въпросът не е защо, прекрасна Маги, а защо не. Открай време мечтая за това пътешествие и сега ми се отваря прекрасна възможност. Братовчедът Пиърс разправя, че там още се намира работа и — което е още по-важно — австралийките са огън жени. Според Пиърс лесно се навиват на тройки, а той не е хубавец като Джеймс Бонд, следователно аз ще имам луд успех с гаджетата. — Дом потрива ръце и замечтано се усмихва.

— Невероятно е, че мислиш за това! — Презрително кимам към чатала му. — Тъкмо в този момент!

Защо за него всичко се свежда до секса? Ненормално е. Може би човекът си има сериозен проблем. Скандалните му разкази са забавни,

но дори ако само половината отговорят на истината, колегата ми е сексуален маниак.

— Маги, Маги! — Той поклаща глава и се преструва на сериозен. — Много добре знаеш, че се гордея, задето мисля с това. — Поглежда надолу и кълчи таза си, да не би да не схвана. Кълченето на таза е негова запазена марка и той непрекъснато го репетира пред голямото огледало в спалнята си. Твърди, че е много по-ефектно, когато е без бельо. За щастие никога не съм виждала тази гледка.

— Според мен си пълно куку! — процеждам. — Луд за връзване! — Много ме е яд, че не е споделил с мен намерението си. Кой знае защо предположих, че не е обмислял планове за бъдещето и че също като мен ще се озове в безтегловност, ако се случи най-лошото. Сега се чувствам пренебрегната и изоставена. — Всъщност — добавям, защото вече не мога да се спра — миналата седмица прочетох във вестника, че в Австралия не се търсят агенти за продажба на недвижими имуществва, затова или се залъгваш, или си въобразяваш, че ще хванеш богата жена. Което никога няма да се случи.

Лъжа, разбира се. Не съм срещала подобна публикация, обаче Дом не знае, че го баламосвам. Не чете вестници... по-точно не чете вестници, в които на трета страница няма снимка на голо момиче. Малко ми е гузно, задето го излъгах, но съм изнервена от факта, че в този катастрофален момент той има план, действащ като спасителна мрежа. Дом е човек, който си живее като щурче — ден за ден, минута за минута. Как така е проявил такава далновидност? Нещо не се връзва.

— Може би си права. — Той загадъчно се усмихва. — Кой казва, че ще остана в този бизнес? Че няма да се захвана с нещо съвсем различно?

— Какво например? — сопвам се. — Друго не умееш. Забележи: не казвам, че си способен да вършиш и сегашната си работа — добавям и правя кисела гримаса.

— Маги, защо си такава сухарка? И толкова черногледа? — Той цъка с език. — Доста непривлекателна черта за толкова привлекателно момиче.

— Според мен ще постъпиш правилно — ненадейно се намесва Дърмот и аз се сепвам. Почти го бях забравила покрай раздразнението си от идиотския оптимизъм на колегата си.

— Видя ли? — Дом ми намига. — Човекът веднага ме разбра. Разкажи ни повече, Дърмот.

— Ами... открай време мечтая да пътувам — замислено промърморва шефът ни, — но така и не намерих време. Непрекъснато имах служебни ангажименти. А сега е твърде късно. — Опечалено поглежда бюрото си, на което хаотично нахвърляните папки сякаш се блъскат с лакти, за да си намерят място. Никой досега не е разбрал неговата система за класиране и подреждане на документите. В кабинета му сякаш е паднала бомба, но ако му потрърба някакъв документ, той го намира за по-малко от трийсет секунди. Изглежда, уникалният му метод на организиран хаос е идеален за него.

— Дърмот, приятелю мой! — Дом застава зад него и го потупва по рамото. — Никога не е твърде късно.

— Не, моето време отмина — вайка се шефът. — Прекалено стар съм, за да се лутам по света. А и дори да искам, вече не мога да си го позволя. Цял живот се бяхтих и какво постигнах? Нула! Кръгла нула! Невероятно е, че съм такъв неудачник...

Гласът му пресеква и аз чувствам, че се просълзявам — сърцето ми се къса, като го гледам в това състояние.

— Не се съди прекалено строго — казвам, преглъщайки сълзите си. Изглежда съкрушен и знам, че наистина е разстроен.

— Мисля, че дадох всичко от себе си. — Той отново поклаща глава. — Само че май съм единственият агент по недвижими имуществва, който не е забогатял по време на икономическия бум в родината ни. Следователно съм мъж като лайно на дъжд.

Потрепервам. Дърмот никога, ама никога не използва цинични думи!

— Сега дори нямам достатъчно пари да си осигуря прилична пенсия — продължава да се тюхка той. — Ще живеем много по-скромно, отколкото очаква Ивон. Бог знае как ще реагира, като научи истината.

— Нима още е в неведение? — пита Дом и ме поглежда.

Опитвам се да скрия изненадата си, но съм потресена, защото Дърмот не е споделил дори с нея. Ивон е втората му съпруга. Ожениха се точно три години, след като Мари, първата му жена, почина от рак на гърдата, и той винаги се е държал с нея като с принцеса. От първия ден на запознанството им я обсипваше с подаръци и с пари. Моята

теория е, че искаше да се компенсира заради оскъдния си живот с Мари — бяха отгледали три деца и бяха съумели да плащат университетските им такси, но никога не си бяха позволили дори най-малкото удоволствие. Мари почина, без да разбере какво е да си богат и аз съм убедена, че Дърмот изпитва силно чувство за вина, защото тя не е изпитала радостите на живота и сега се старее нищо да не липсва на Ивон. Продължава да е стиснат спрямо себе си, но за втората си съпруга не пести пари. Много ще му е трудно да ѝ съобщи, че е пред фалит и че животът ѝ в лукс е към края си.

— Ами, всъщност не съм — опечалено признава Дърмот. — Ивон знае, че нещата не вървят. Но не ми стигна смелостта да ѝ кажа какво е истинското положение. Не знам как ще реагира.

— Не я подценявай — заявявам. — Не се е омъжила за теб заради парите ти.

Дом, който стои зад шефа, повдига вежди, обаче аз се преструвам, че не съм го забелязала. От самото начало с него решихме, че Ивон се интересува повече от банковата му сметка, отколкото от него. Всеки път, когато благоволи да ни озари с присъствието си, е облечена по последна мода, чантата ѝ е творение на прочут дизайнер и цялата тази красота е съчетана с високомерна и презрителна усмивка. Промяната в материалното ѝ положение ще я съкруши и безпокойството на Дърмот е напълно основателно: ако парите секнат, може да ѝ скимне да го зареже, без да пропусне да си вземе колекцията от прескъпи чанти. Горкичкият! Ще бъде съкрушен. Изглежда, искрено я обича, макар да не разбирам защо. Ивон е глупава манипулаторка, лишена от всякакъв чар. Отгоре на всичко не е и красива: ако не са изкуствените кичури за удължаване на косата, тенът, придобит в солариум, и силиконовите цици, тя ще е, меко казано, невзрачна. Според Дом госпожата прави толкова извратен секс с нашия шеф, че той не забелязва недостатъците ѝ. От друга страна, всички теории на колегата ми са свързани със секса.

— Отдавна ме врънка за закрит басейн — опечалено мърмори Дърмот. — Мечтата ѝ няма да се сбъдне, понеже...

— Споменах ли, че в Австралия ще имам басейн? — прекъсва го Дом. — И джакузи, в което ще участвам в тройки с навити девойки. Така обеща Пиърс.

— Дом! — Стрелвам го с поглед, за да го накарам да млъкне, и се обръщам към Дърмот: — Басейните са непрактични. — На върха на езика ми е да добавя: „Най-вече за жени с изкуствен тен“, обаче се въздържа. Безсмислено е да продължавам — много скоро той ще разбере, че Ивон е вярна само на платинената си кредитна карта „Виза“.

— Опитай се да ѝ го обясниш — въздъхва той. — Пада си само по скъпите неща. Не знам какво ще стане, ако не мога да ѝ осигуря стандарта, на който е свикнала. Има опасност да ме напусне.

— Я престани да се тръшкаш! — скастриям го. Наложително е да отклоня мислите му от тази тема, иначе като нищо ще се разплаче. — Никога няма да те зареже, защото е луда по теб.

Поредната ми опашата лъжа. Според мен Ивон не обича Дърмот, а тлъстите пачки, които си мисли, че той притежава. Щом разбере, че вече ги няма, надали ще може да продължи да се преструва на влюбена.

Дом пак ми прави гримаси, но аз продължавам да говоря, все едно не съм ги видяла. Безсмислено е да кажа на Дърмот, че съпругата му е двайсет и четири каратова мръсница и ще го зареже в мига, в който разбере за фалита, за да го замени с „нов модел“.

— Мислиш ли? — подсмърча Дърмот. Личи, че се опитва да се вземе в ръце.

— Ама разбира се. И защо да не е? Не си за изхвърляне.

За пръв път, откакто влязохме в кабинета, Дърмот ми се усмихва, макар и кисело. Безопасно е да флиртувам с него, защото спокойно може да ми е баща.

— Пригответил съм известни суми за двама ви. — Той се покашля и добавя: — Не са много, но може би ще ви помогнат да си стъпите на краката.

— Благодаря, шефе — избърборва Дом, а пък аз прехапвам устни, за да не се разплача. Убедена съм, че Дърмот е заделил за нас всичко, което е могъл. Страшното е, че тези пари трябва да ми стигнат, докато си намеря друга работа. Кое то няма да е скоро, защото в момента никъде не се назначават хора, само се уволняват. Вестниците са пълни с дописки за тежкото положение, в което са се озовали стотици хиляди хора. Научих, че завчера петстотин души са кандидатствали за една позиция — касиер в голям супермаркет.

Лошото е, че не умея да работя с електронен касов апарат, тоест нямаше да издържа на конкуренцията.

Вземам чека и се навеждам да прегърна Дърмот, който ме пита:

— Ще се справиш ли, Маги? Имаш ли някакъв план?

На лицето му отново се изписва отчаяние; сърце не ми дава да му кажа истината. Че нямам идея какво да предприема. Вече нямам приятел, на когото да разчитам. За финансова и за морална подкрепа. Май сгреших, че го напуснах. Опитвам се да прогоня предателската мисъл. С Робърт не си подхождахме и е глупаво да се залъгвам, че е било обратното само защото скоро ще бъде разорена. Макар че само за миг се изкушавам да го сторя.

— Още не съм наясно — отговарям уклончиво.

— Можеш да ме придружиш в Австралия — подхвърля Дом и аз го первам с плика, съдържащ последната ми заплата.

— Няма да ти се отвори парашутът, драги — озъбвам се, после се обръщам към Дърмот: — А ти какво ще правиш?

— Не съм решил. — Той се намръщва и прокарва пръсти през косата си. — Ще се опитам да издържа, докато премине бурята. Дано се случи по-скоро. Съжалявам, че нямаме достатъчно клиенти, за да задържа двама ви с Дом. Вие сте най-способните служители, които съм имал... — Той се задавя и не довършва изречението.

Дом се мъчи да го разведри, като подхвърля:

— Ооо, Дърмот, не се хаби! Запази четките за препоръчителните ни писма. Наясно сме, че работата не е за трима души. А навремето купувачите се редяха на опашка пред вратата ни. От нас се искаше само да им връчваме писалка, за да подпишат договора.

Дърмот невесело се засмива:

— Да... имаш право. Страхотни времена бяха. Мислите ли, че някога положението ще се подобри?

По изражението му познавам, че отново е изпаднал в пълно отчаяние. За пръв път го виждам в такова състояние. По принцип е невероятно самоуверен. В добрия смисъл, разбира се. Не е нахален и напорист като другите агенти по недвижими имоти, които най-безцеремонно изнудваха клиентите преди срива на пазара, а е ненатрапчиво уверен в способностите си. Сега обаче е изправен пред фалит и се е превърнал в развалина.

— Разбира се, Дърмот — опитвам се да го окуража. — Всеизвестно е, че кризата не може да продължава вечно. Предчувствам, че много скоро отново ще ни назначиш.

— Даааа, може би имаш право — промърморва той, кисело се усмихва и аз внезапно забелязвам, че през последните шест месеца се е състарил. В погледа му се чете тревога, косата на слепоочията му още повече се е прошарила. Стресът му се е отразил доста пагубно.

Пъхам чека в джоба си и заявявам:

— Стегнете се, момчета. Настъпи моментът за резервния план.

— Резервен план ли? — Лицето на Дом се прояснява.

— Да — казвам уверено. — План Б: отиваме да изпием по едно, за да си повдигнем настроението.

— Така те искам, Маги! — възкликва Дом, а Дърмот се усмихва, макар и насила.

Открай време задействаме план Б, щом ни връхлети неприятност, например, когато Махагонката Хайд Смайт ни вдига грандиозен скандал. Сума халби бира сме изпили заради заядливата досадница.

— Май няма да мога — казва Дърмот. — Чака ме много работа. — Посочва папките, разхвърляни на бюрото му. — Вие вървете и ударете едно питие заради мен.

— Момент! — прекъсва го Дом. — Мисля, че нямаш нещо спешно, нали така?

— Ами... ще преглеждам едни документи... — измънка шефът, но погледът му издава, че е изкушен.

— Стига бе, едно малко няма да ти навреди. Само едно. — Дом е цар на навиването. Предполагам, че само така вкарва толкова много жени в леглото: врънка ги и им досажда, докато не се съгласят.

— Добре де. — Дърмот се позасмива и става. — Голям досадник си, да знаеш!

— Така те искам! — възкликва колегата ми. — Отивам да си взема палтото.

Дърмот го изчаква да излезе и хваща ръката ми:

— Маги, много съжалявам.

Забелязвам, че се е просълзил.

— Шефе, не се притеснявай, ще се справя.

— Чакай, май не разбираш — прекъсва ме той.

Какво не разбирам? Останах без работа, това ми е ясно.

— Става въпрос за апартамента.

— За апартамента ли?

— Да. — Ако строителният предприемач върне на банката ключовете, ще се наложи да освободиш жилището. — Той преглъща сълзите си.

— О! — изписувам. Не се бях сетила за това.

— Известно време можеш да живееш у нас. Докато се устроиш... На Ивон сигурно ще ѝ е приятно да има женска компания. Ще си говорите на разни теми... например за обувки... — Той отново не довършва фразата.

Завива ми се свят, защото едва сега осъзнавам сериозността на положението: безработна съм. Не умея друго, освен онова, което вършех в агенцията; тоест не притежавам куп други таланти, чрез които да си изкарвам прехраната. Дори сервитьорка не съм била. Не че се търсят келнерки — ресторантьорският бизнес също е на колене.

Като капак на всичко ще остана и без жилище. Ще съм принудена да приема поканата на бившия си шеф и да си бърбря за обувки с меркантилната му жена. Мили боже!

Обзема ме толкова силен страх, че ми призлява. Ами ако до края на живота си остана на помощи за безработни? Не бива да си затварям очите за истината — никой не търси агенти по недвижими имоти. Всъщност работа няма за никого.

— Маги? — Дърмот загрижено бърчи чело.

Дълбоко си поемам въздух, лепвам си изкуствена усмивка и казвам:

— Не бери грижа за мен. Ще измисля нещо. Хайде, питиетата ни чакат.

Лицето на Дърмот се прояснява. Сигурно товар пада от плещите му — поне за мен няма да го гризе съвестта. Благодарен е, че имам план за оцеляване. Премятам през рамо чантата си и го хващам под ръка, същевременно се мъча да потисна страха, който ме задушавя. Той може да си въобразява, че ще се справя, но истината е, че нямам план. Всъщност нямам дори най-бегла представа какво ще правя.

ТРЕТО ПРАВИЛО: ТЪРСИ ХРАНА ЗА ДУШАТА

— Всяко зло за добро — дълбокомислено отбелязва Клеър.

— Защо мислиш така? — Отпивам от чашата с вино и се питам какво му е доброто на това да загубиш едновременно жилището и работата си. Определено съм на противоположното мнение.

— Защото вече имаш свободата да осъществиш мечтите си... да си възвърнеш истинското „аз“ — уверено отговаря тя.

— Ясно. — Хващам здраво чашата, защото неочаквано ме обзема раздразнение. Ако Клеър продължи да дърдори за истинското ми аз, има опасност да си изпусна нервите. Много я обичам и е най-добрата ми приятелка, но откакто преди няколко седмици загуби престижната си работа в един хедж фонд, тя е предприела духовно пътешествие, за да открие „същността“ си. Отначало беше забавно, сега обаче започва да ми писва. И то много.

За пореден път се питам дали да не я запозная със сестра ми — двете ще си устроят истински купон за самопомощ. Ако не ми досаждат, ще се отдам на тревожните си мисли, които не ми дават покой.

— Според мен не ти беше хубаво в „Ханли“ — дълбокомислено отбелязва Клеър. — Тази работа потискаше творческите ти заложби.

— Напротив — въздишам. — Много ми беше хубаво.

— Греша! Хубаво се беше уредила. Има разлика. И то много голяма.

— За какво говориш? — Напоследък дешифрирането на изказванията ѝ е доста трудна задача.

— Всеки ден ходеше на работа, но получаваше ли удовлетворение от труда си?

— Ами, да речем, че бях шампион по продажби — промърморвам.

Безброй пъти Дом напразно се опитваше да ме надмине и Клеър знае този факт — защо се преструва, че го е забравила? Наясно е колко

ме биваше в работата. Надминавах очакванията, поставях рекорди... преди колапса на пазара, разбира се. После беше без значение дали съм способна или не: уменията ми се оказаха безполезни след края на бума в търговията с имоти.

— Освен продажбите... какво друго постигна?

— Другото не беше важно, Клеър. Знаеш, че комисионата зависи от продажбите.

— Хубаво. — За миг тя замълчава и пак подхваща атаката: — Да погледнем проблема от друг ъгъл. Наскоро прочетох гениална книга; една глава беше посветена тъкмо на това явление, затова съм абсолютно наясно по въпроса.

— Добре, слушам те — въздъхвам.

От известно време Клеър ме обсипва с цитати от поне дузина книги за самопомощ... май друго не прави напоследък. Чувството ѝ за хумор и злостната ирония вече са в миналото. Сега проповядва любов към ближния и от време на време върши добри дела.

— И така, ти получаваше комисиони — подхваща напълно сериозно, все едно се опитва да намери отговора на загадка и сякаш никога безмилостно не е експлоатирила подчинените си, за да постигне целите си.

— Да. — Парите наистина бяха добри... само дето ми се струва, че това е било преди сто години.

— И какво ти даваше комисионата? — неумолимо продължава най-добрата ми приятелка.

— Стига бе, Клеър! Възможността да си купувам разни неща, разбира се! — Какво не ѝ е ясно? Знае, че си харча цялата заплата... и може би малко отгоре. Консуматорството е крайъгълният камък на съществуването ми, да му се не види! Прилагам го още от времето, когато бях тийнейджърка и в събота работех в близкия магазин. Стиснатият О'Конър по прякор Смръдльо ми плащаше петдесет пенса на час, за да обслужвам кварталните гаменчета, които всяка седмица се тълпяха в магазина, за да похарчат за захарни изделия джобните си пари. Никой не знае какви обиди търпях от тези хлапета: наричаха ме с най-гадните думи, ако не ги обслужех мълниеносно или ако газираната напитка не им допаднаше. Работата ми при Смръдльо беше истински ад и единственият начин да издържа цял ден зад щанда беше да си мисля какво ще си купя с изкараните пари — обикновено

ги харчех за флуоресциращи чорапи или за поредния брой на списание „Джаки“. После „открих“ дамските чанти, разбира се. Замислям се за колекцията си от тези толкова необходими дамски аксесоари. Не е внушителна като колекцията на Ивон (съпругата на Дърмот май е защитила докторантура по пазаруване), но пък е доста ценна. Притежавам голяма чанта на „Мълбъри“ и вечерна чантичка на „Ланвен“. Имам дори мъничка „Падингтън“ със заветното катинарче. Така и не събрах пари за „Светия Граал“ в тази индустрия — чанта на „Шанел“, но това не ми пречеше да мечтая за модел 2.55, който е икона за всяка жена. Хрумва ми, че тази мечта никога няма да се сбъдне, след като вече ще се лишавам от ненужни луксозни вещи. Май няма да мога да си купя дори преоценена чанта на „Шанел“. Нали вече съм безработна! И бездомна отгоре на всичко. Сърцето ми започва да бие до пръсване, завива ми се свят.

Клеър продължава да говори:

— Харесваше ти да си купуваш всичко, което ти душа иска, така ли?

— Естествено! Ние, жените, обичаме да си задоволяваме капризите. Заложено е в гените ни. — Отпивам още една глътка вино и се опитвам да забравя „Шанел“, което е много трудно, след като още си представям как влизам в петзвезден хотел, преметнала през рамо изящната чанта.

— Аха. — Клеър взема чашата с минерална вода и кима отривисто, сякаш е постигнала някакъв психологически пробив. Помъчих се да я убедя да си поръча вино, но тя категорично отказа — напоследък не близва алкохол. Непрекъснато повтаря, че тялото ѝ е храм, и още какви ли не дивотии.

— За какво говориш, Клеър?

— Мисълта ми е, че вещите не ти носят щастие.

Да не е превъртяла? Май да. Моите чанти ме даряват с щастие всеки божи ден.

— Позволи ми да не се съглася с мнението ти. — Давам си сметка, че се изразявам като жена от викторианската епоха, обаче Клеър винаги ме предизвиква да говоря префърцунено. Факт, с който не се гордея.

— Добре де, имаш много чанти — отбелязва тя, сякаш чете мислите ми. — Обаче удовлетворява ли те притежанието им?

— Дават ми самочувствие. Защото са допълнение към тоалетите ми. — Нима е забравила как дизайнерските модели повишават настроението? Нейната чанта на „Шанел“ е най-любимата ѝ вещ. Поточно беше, докато не се увлече по тези духовни дивотии. Поглеждам я и се питам къде ли е безценният аксесоар. Днес Клеър е с чанта, която изглежда, сякаш е купена от магазин за вещи от благотворителни акции. И то не от онези, посещавани от Кейт Мос, а от магазин, в който всичко е мухлясало и проядено от молци.

Тъй наречената чанта е изработена от съшити кръпки, украсени с мъниста, и — о, ужас! — с миниатюрни огледални плочки отстрани. Не съм виждала по-грозна вещ и ако приятелката ми има капчица ум, веднага ще я хвърли в огъня, който така приветливо гори в камината. Предишната Клеър не би слагала в нея дори дрехите за пране. Но пък предишната Клеър не би се показала пред хората, без да се наплеска с дебел слой фон дьо тен, а сега, доколкото виждам, не носи никакъв грим. Дори бронзатор, който не изтрива дори когато си ляга да спи.

— Съгласна съм, че изглеждаш добре. Въпросът ми е с какво обогатяват душата ти тези материални блага.

— Душата ми ли? — Дали пък не възнамерява да ми подари чантата на „Шанел“? Твърде е възможно, след като изцяло е променила стила си. Може би ще ѝ направя голяма услуга, ако приема подаръка.

— Да, твоята душа! — тросва се тя и ме връща към действителността. — Чантите и другите луксозни предмети стимулират ли вътрешното ти аз?

Позамислям се. Признавам, че изброените вещи не балансират моето чи или каквото там има предвид Клеър, но ми дават страхотно самочувствие — факт, който изобщо не е за пренебрегване. Няма по-прекрасно усещане от това да си със свършена чанта — все едно носиш произведение на изкуството. Поне така се оправдавам пред себе си: че въпреки безбожните цени чантите си струват всяко пени. Освен това скъпите чанти са наследствени вещи — не ги купувам за себе си, а за да ги предам на следващото поколение. Убедена съм, че един ден моята неродена дъщеря ще ми благодари за далновидността.

— Ами, стимулират доброто ми настроение — отговарям, за да се защитя. — Чувствам се чудесно, когато ги нося. — Не ѝ казвам, че откакто започна световната криза, ми е все по-неловко да парадирям със скъпите си дизайнерски чанти. А сега май ще се наложи да ги

продам, за да си плащам разноските. Защо не спестявах за „черни дни“? Защо?

Клеър повдига вежда, сякаш да подчертае, че казаното от мен е глупаво и неуместно предвид финансовата криза, пред която е изправен целият свят. Откакто загуби работата си, стана политически коректна и започна да вярва в лечебната сила на кристалите. Тъкмо си го помислям, тя изважда от чантата си поредния кристал и го слага в шепата ми.

— Вземи го и не се разделяй с него, ще ти помогне — заявява, а пък аз съм изумена от изражението ѝ на мъдра пророчица. Напоследък изцяло е променила образа си и се прави на мъдра и хрисима, което ми лази по нервите. Когато работеше в банката, беше специалистка по зъбенето и по ръмженето. И по шамарите. Като откри, че неин колега е проникнал в електронната ѝ поща, така го цапардоса, че го просна в коридора на третия етаж. Сега сякаш е от друг свят. И гласът ѝ се промени: напевен е като в записите за самохипноза, които ти помагат да се откажеш от цигарите.

Започвам да се питам дали още има нещо общо помежду ни. Май вместо на нея трябваше да се обадя на Лайза, която все така обича да обикаля магазините и да пазарува. Тя щеше да ми каже, че животът ми е скапан, без да настоява да се откажа от безценната си чанта на „Прада“.

— Да си поговорим за Робърт — подхвърля Клеър, докато дъвче сушена слива от пакета в джоба ѝ. Вече ми е обяснила най-подробно как редовното приемане на фибри, съчетано с консумирането на сушени сливи, подпомага дефекацията и че ако последвам примера ѝ, ще бъда много по-енергична и кожата ми ще загуби сивкавия си оттенък. Видях я как дори потрепери, докато ме гледаше как нагъвам чипс със сирене и с лук — почти съм сигурна, че едва чуто промърмори нещо подигравателно.

Сушените сливи са отблъскващи. Ако барманът разбере какво прави Клеър, ще ги конфискува ли? Надписът над плота гласи, че клиентите имат право да консумират само храна, поръчана в заведението. Дали да не му намигна и да не кимна към Клеър? Ще си струва, ако се отърва от проклетите сливи — призлява ми само като гледам как приятелката ми ги преживя.

— От къде на къде се сети за Робърт? — Изобщо не ми се говори за него.

— Раздели се с него, защото не бяхте сродни души, нали така?

Съвсем доскоро тя побесняваше, чуеше ли за сродни души. Разпалено заявяваше, че тази теория е дивотия и че на онзи, който вярва в нея, сто на сто му хлопа дъската. Сега ми се струва, че приема насериозно тази концепция... толкова много промени са настъпили в Клеър, че ми е трудно да ги следя.

— Вярно е — отговарям. Имам късмет, че не спомена желираното бонбонче. За разлика от нея Тереза непрекъснато ми го натяква вече няколко месеца. Не проумява как някой може да зарече прекрасен мъж, и то заради някакво бонбонче, представете си! Твърди, че постъпката ми е, меко казано, абсурдна, особено след всичките номера на Малкълм. Твърди още, че докато нямам две раждания с форцепс и съпруг, който не може да смени бебешка пелена, дори да го заплашат с разстрел, нямам право да се оплаквам, че животът ми е тежък и непоносим.

— И добре направи! — продължава тя с пълна пара. — Наложително е да заличиш негативите от живота си, за да започнеш начисто — погледни ме: никога не съм била по-щастлива.

Разпалва се, очите ѝ се поизцъклят. Моля се да не ми каже както преди няколко седмици, че е била отнесена от ангел небесен. Ужасно неловко се почувствах.

Вглеждам се в нея, както ми нареди. Лъскавата ѝ гъста коса вече не е оформена в шикозна прическа, а е завързана на неугледна опашка, и то толкова стегната, че лицето ѝ изглежда така, сякаш си е правила пластична операция. Прошарената коса на слепоочията ѝ подсказва, че тя отдавна не е ходила при стилистката. Носи опърпан суичър, с който дори не би си легнала вечер, когато беше директорка на хедж фонд. Преди три месеца щеше да се присмее на всяка жена, дръзнала да се появи в бара в този вид. Казано накратко, струва ми се превъзбудена и няма нищо общо с предишната Клеър, която много държеше на външността си. А най-забавното е, че сякаш няма представа колко странно изглежда... или пък знае, но не ѝ пука.

Клеър лапва още една сушена слива, докато се питам дали преди съм я виждала с опърпания суичър. Не го ли носеше, когато ходехме на фитнес. Струва ми се толкова познат...

— Да, останах без работа — продължава тя — и това е най-щастливото събитие в живота ми. — Невероятно е какво въздействие има висшата сила. Откровено казано, не вярвах в съществуването ѝ, докато не ме уволниха и не започнах да откривам себе си. Установих, че съм живяла непълноценно, половинчато. Най-сетне проумях кое е важното в битието на един човек. Разбираш ли?

— Май не. — Не искам да я нагрубя, обаче нямам представа за какво говори. Как е възможно да приемаш с радост уволнението си? Да не пропускаш нещо? Някакъв положителен аспект, който не съм забелязала. Защото аз си представям само как обезнадеждено преглеждам вестникарските обяви, за да си търся работа... каквато и да била. И то при положение че намеря къде да живея.

Клеър продължава с пълна пара:

— Мисълта ми е, че ако не бях останала без работа, нямаше да открива какво всъщност ме влече. Трябва да определиш приоритетите си, Маги — сега или никога. Да не си затваряме очите за истината — годинките си минават и не се подмладяваш, права ли съм?

Гаден и подъл намек. Аз не ѝ казвам, че е крайно време да отиде на фризьор, нали? Не беше необходимо да ми напомня, че вече не съм тийнейджърка — и сама го виждам, като застава сутрин пред огледалото.

— Още не съм престаряла — промърморвам кисело.

— Да, така си е. Прощавай, друго имах предвид. Обаче часовникът тиктака. Настъпил е моментът да промениш живота си, ако имаш желание. Нима на младини си представяше, че ще приключиш кариерата си като брокерка на недвижими имуществва? — Лапва поредната сушена слива и я подмята с език в устата си.

— Не знам. Може би не — отговарям. Кой нормален човек мечтае да продава имоти? Професията със сигурност не е в началото на списъка с най-желаните занятия, където челното място е отредено на попзвездите или на филмовите звезди.

— Къде отиде любовта ти към изкуството? — пита тя. — Навремето искаше да станеш художничка. Много те биваше, Маги. Може би тъкмо сега имаш възможност да се върнеш към рисуването.

Въртя между пръстите си чашата с виното и обмислям предложението. Вярно е, че обичах да рисувам, обаче не си правех илюзии, че ще стана нещо повече от любителка. Мечтата да стана

прочута художничка отдавна беше забравена заедно с безумната ми амбиция да се омъжа за Джон Бон Джоуви. Която също не се сбъдна.

Ненадейно се сещам къде съм виждала опърпания суичър на Клеър. Подозрително прилича на онзи, който тя използваше като одеялце за любимото си пуделче. Как му беше името? Да, Чарли. Клеър го даде в кучкарник, след като разбра, че не може да го приучи на хигиенни навици. Колкото и да го извеждаше навън, Чарли упорито опикаваше скъпите ѝ ръчно тъкани килими. Търпението ѝ се изчерпа, когато малкият симпатяга се изходи в скъпоценната ѝ чанта от „Баленсиага“. Възможно ли е тя да е облякла „одеялцето“ на кучето си? Тръсвам глава, за да прогоня образа на пудела Чарли, който настойчиво ръфа суичъра. Въобразявам ли си, или виждам по яката следи от остри зъбки? Гласът на Клеър ме сепва.

— Маги! Чу ли какво казах? Може би е настъпил моментът да решиш какво искаш от живота. Още не е твърде късно.

— А? — Откъсвам поглед от гадната ѝ дреха и се опитвам да се съсредоточа.

— Не бива да зарязваш рисуването. Много те биваше — защо не опиташ отново?

— Художниците не изкарват много пари. За съжаление е наложително да получавам заплата, за да се издържам. Знаеш колко са високи наемите.

— Искаш ли да рисуваш?

— Клеър... — въздишам, защото започвам да губя търпение. — Току-що останах без работа. Имам всичко на всичко пет евро и нямам жилище. Изобщо не ми е до рисуване.

— Чакай малко. Ако си намериш евтина квартира и си позволиш няколко месеца почивка, ще се върнеш към любимото си занимание! — ентузиазирано възкликва тя — прочела е прекалено много книги за самопомощ.

— Дори да исках, евтини квартири не се намират под път и над път. Да не говорим, че няма как да си плащам наема, след като вече съм безработна. И не ми предлагай да се върна при нашите, ако обичаш. За нищо на света!

Безработна! Думата отеква в главата ми. Божичко, не вярвах, че ще ми се случи. Ами ако не си намеря друга работа? Как ще преживявам?

— Може да няма евтини жилища в града. — Клеър ме поглежда изпод око. — Хрумвало ли ти е обаче да се преселиш в провинцията? Там всичко е по-достъпно.

— В провинцията ли? Луда ли си? — изсумтявам. Няколко пъти през почивните дни си позволявах да откъсна в луксозни хотели извън града. Харесвам спа процедурите, обаче след четиридесет и осем часа ми писват и жадувам за глъчката и навалищата в големия град. Немислимо е да живея за постоянно посред нищото.

— Ще е идеалното разрешение за твоя проблем — неумолимо продължава Клеър. — Там парите, които Дърмот ти е дал като компенсация, ще ти стигнат за по-дълго време. Отдъхни и събери сили, после ще решиш какво да предприемеш. Може наистина да се захванеш с рисуването. Кой знае какво може да излезе. Живеем само веднъж, Маги, нямаме право на генерална репетиция.

Да, определено е прочела прекалено много мотивационни книги. На всяка цена ще я запозная с Тереза, за да си гукат на безкрайната тема как да си помогнеш сам и да ме оставят на мира.

— Не се обиждай, Клеър, но говориш глупости.

— Защо? Аз тъкмо това ще направя!

— Моля? За какво говориш?

Тя ме измерва с поглед и дълбоко си поема въздух:

— Реших да изкарам курс за холистичен терапевт и да се преселя в някое провинциално градче.

Тъкмо съм отпила от чашата си и така се задавам, че изпръсквам с вино лицето на Клеър, като за малко не я улучвам в окото. По страната ѝ бавно се стича вадичка от шардоне.

— Какво, какво? Добре ли чух? — Смята да практикува холистична медицина и да живее на село? Явно съвсем е превъртяла. Пристрастена е към кофеина. Пуши като комин. Твърди, че вода пият само мамините синчета и дъщерички. Всъщност го твърдеше, преди да реши да се пречисти от отровите. Въобразявах си, че е временна прищявка и че скоро тя ще се върне към предишния си нездравословен живот.

— Да! — Тя избърсва лицето си с ръкава на опърпания суичър. — Чувствам се толкова щастлива, откакто предприех пътуването към истинската си същност, че искам да се прехвърля на следващото ниво.

Господи! Май наистина се е побъркала! Нима се случва с всички, които останат без работа? Ако е вярно, и мен ме очаква същото. Скоро ще започна да се обличам с дрехи, наръфани от куче, и да държа в джоба си кристали. Неизбежно е.

— Не желая отново да бъда въввлечена в безмилостната конкуренция на трудовия пазар. Разбрах кое е най-важното в живота — не са нито парите, нито имотите. Ето защо, преди да се преквалифицирам, ще прекарам известно време в ашрам.

— В ашрам ли? — Пресушавам чашата си на един дъх и давам знак на бармана, че искам още едно питие. Алкохолът ще ми помогне да понеса поредната „радостна“ новина. Първо Дом ми сервира, че смята да замине за Австралия. Сега пък Клеър разправя, че отива в ашрам и после ще се пресели в провинцията. Какво ли следва? Може би Дърмот ще изскочи от ламперията и ще ми съобщи, че Ивон всъщност е мъж. Кое то всъщност няма да ме изненада бог знае колко — раменете на тази фръцла са като на щангист.

— Представява място за уединение, където всеки може да се отдаде на йога и на медитация — пояснява Клеър.

— Знам какво е ашрам. Обаче и през ум не ми минаваше, че... — изпелтечвам.

— Какво? Че ще пожелая да отида ли?

— Ами... да — признавам.

— Грещиш, Маги! Дори изгарям от нетърпение. Тази стъпка ще промени живота ми.

— Добре — промърморвам. Колкото и да се насилвам, не мога да симулирам въодушевление.

— Не се ли радваш заради мен? — Лицето ѝ помръква.

— Как да ти кажа... радвам се... щом ти е на сърцето... Само дете не подозирах, че може да ти се прииска да отидеш в ашрам. — Въздържам се да добавя, че само преди няколко месеца тя щеше да се присмее на подобен идиотски план — нали все повтаряше, че ходенето на йога е загуба на време?

— То и аз не подозирах, но беше преди... — Тя не довършва фразата. Забелязвам, че се мъчи да се овладее и че в очите ѝ проблясват сълзи... а Клеър никога не рони сълзи. Известна е с това, че много пъти е шамаросвала хора, които плачат на обществено място. Веднъж, когато бяхме заедно на кино, удари и мен, защото зарिдах

след трагичната и нелепа смърт на главната героиня. Ударът беше толкова силен, че синината избледня чак след седмица. Заглеждам се в чашата си и ми се прииска земята да се отвори и да ме погълне. За предпочитане е, отколкото да видя как Клеър циври безпомощно.

— Извинявай — подсмърча тя. — Пътуването до истинското аз понякога е мъчително. Така или иначе... — гласът ѝ отново добива нормалния си тембър — ... щом се върна от Индия, ще съм подготвена да заживея в провинцията и да започна на чисто. Ами ако тя взема някакъв опият? Сигурно затова се държи толкова особено. Може би се друсва с някакво болкоуспокояващо, продавано без рецепта. Когато за последен път ѝ бях на гости, забелязах разхвърляни навсякъде опаковки с парацетамол. Каквато и да е причината, спешно трябва да я разубеда и да ѝ попреча да върши глупости.

— Ашрамът няма да ти навреди, Клеър — подхващам кротко. — Защото е само кратковременно решение. Сигурна ли си обаче за преселването в провинцията? Подобна постъпка е твърде драстична. Не може ли да си холистичен терапевт тук, в града? „Или да се върнеш в хедж фонда?“ — провиква се вътрешният ми глас.

— Открай време мечтая да живея на село, Маги. Моментът е настъпил: сега или никога. Животът е твърде кратък, за да не осъществиш желанията си. А пък аз съм сигурна, че желая тъкмо това. Дори в интернет открих идеалната къща. Нарича се Роуз Котидж. — Изважда от грозната си чанта компютърна разпечатка и ми я подава през масата. — Сигурно ще ти се стори сладникаво, обаче открай време мечтая да живея в къщичка с рози, засадени от двете страни на входната врата. Къщата е съвършена. Имам прекрасно предчувствие. Представям си какъв ще е животът ми там... нали се сещаш?

— Май да. — Пресушавам чашата си. — Чувала съм подобни възторжени изказвания от мои клиенти — виждат в проспекта снимка на мечтаната къща и си представят как ще прекарат там целия си живот. Само дето много рядко мечтите се сбъдват: още щом прекрачат прага, осъзнават жестоката действителност — че миризмата на къри завинаги се е просмукала в мокета или че стаята откъм улицата винаги ще е студена и тъмна, колкото и лампи да монтират. Първоначалното впечатление може да е много подвеждащо.

Посягам към снимките. Не мога да отрека, че каменната къщичка изглежда фантастично. Вътрешните стени са боядисани в искрящо

бяло, вратата е синя като патешко яйце, рамката е обвита с пълзящи рози. Май са запазени оригиналните рамки на прозорците, а в градината цъфтят красиви розови хортензии и до портичката се издига ябълково дърво. Накратко, на снимките къщичката е приказна, но може би фотографиите са подвеждащи — известни са ми всички стари трикове, затова не бързам да изпадна във възторг.

— Може би гледа към шосе — отбелязвам. — Ако даден имот е сниман отблизо като този, целта е да се скрие фактът, че къщата се намира край натоварена магистрала.

— Грещиш. — Клеър се усмихва. — Имотът е уединен и се намира недалеч от селце, наречено Глакън.

— Твърде вероятно е наблизко да има завод за преработване на отпадъци.

— Няма! — Тя игриво се засмива. — Къщата е заобиколена от ливади.

— Тогава съседите са гадняри.

— Най-близо е „господарската“ къща, в която живее хазяинът.

Взирам се в снимките, за да открия някакъв дефект в идиличната картина. Сто на сто има нещо нередно. Може би са използвали фотошоп, за да прикрият недостатъците.

— Престани да търсиш под вола теле, Маги! Къщичката е съвършена.

— Невъзможно е! — Още не й вярвам. Нищо не е съвършено, както изглежда на пръв поглед. — Нищо чудно покривът да е от азбестови плочки.

— Във всеки случай изглеждат наскоро подменени.

— Тогава няма отопление.

— Погледни чудесните старомодни радиатори, монтирани на стените.

— Трябва да има някакъв кусур — упорствам аз.

— Няма. Къщичката е в идеално състояние и наемът ще е приличен, ако се съглася няколко часа седмично да помагам на хазяина.

— Аха! — възкликвам. — Знаех си! Какво трябва да правиш? — Да помага на хазяина. Струва ми се безкрайно съмнително — с какви ли тъмни дела е забъркан господинът? Чувала съм за сексуални оргии, устройвани в провинциалните имения.

— Не знам точно — отговаря Клеър. — Да реша понитата, да разхождам хрътките или да паса овцете... въобще каквото се прави по цял ден на село. Струва ми се истински рай.

— Ясно. — Наистина всичко е ясно — хазяинът ще ѝ намали наема, ако му помага с животните във фермата. Старая се изражението ми да не издаде мислите ми — очевидно съм била прекалено дълго в компанията на Дом и цинизмът му ме е превърнал в скептичка.

— Пропиях твърде много време в проклетата банка, където отгоре на всичко бях длъжна да нося неудобни обувки с висок ток и тесни поли. Вече съм свободна да изразявам себе си по неподозиран досега начин.

Клеър притиска до гърдите си противната чанта, сякаш прегръща любим човек. Ако това е начинът ѝ да изразява себе си, значи сме загазили с двата крака. Но при положение че снимките не са подправени с фотопшоп, тя е права за едно: онова местенце е като райско кътче, където можеш да избягаш от напрежението в големия град. Стига да харесваш уединението и живота на село. По които не си падам. Аз съм и винаги ще бъда градско момиче до мозъка на костите.

— Е, ще ти хареса ли да живееш там... поне за известно време? — Очите на Клеър сияят.

— Дали ще ми хареса? На мен? Какво ме засяга твоят план?

— Не бързай, Маги. Размисли. Ще прекарам в ашрама три месеца, но мога да подпиша договора веднага и ти да живееш в къщичката, докато съм в Индия. Този вариант устройва и двете ни: ще наглеждаш имота, докато ме няма, същевременно ще си починеш от градската шумотевица. Отваря ти се идеалната възможност да изпуснеш парата и да решиш каква ще е следващата ти стъпка. Какво губиш?

Поглеждам снимките. Права е — къщичката е много хубава. Може би промяната ще ми дойде добре. Не съм била на почивка, откакто с Робърт се разделихме. Хубаво ще е да си отдъхна, преди да си търся друга работа — така или иначе няколко месеца надали ще са от значение. Може дори да реша да сменя професията... да изкарам няколко курса за преквалификация.

— Не те карам да останеш завинаги — стига да пожелаеш, можеш да се върнеш в града, след като приключи с ашрама. Накратко,

не те принуждавам да се обвържеш, Маги, и, разбира се, аз ще плащам наема. Ако щеш вярвай, но ще ми направиш много голяма услуга.

Налага се незабавно да освободя апартамента на Дърмот и нямам къде да отида. Ако Клеър поеме наема, парите от компенсацията ще ми стигнат за по-дълго време и няма да съм притисната да приема каквато и да била работа, за да си плащам сметките.

— Моля те само да ме придружиш и после да обмислиш предложението ми — продължава Клеър.

— Добре — промърморвам. — Щом настояваш.

Казвам си, че нищо не ми струва да се поразходя, и без това нямам какво да правя. Пък и ще е добре да видя къщичката, макар че е твърде възможно от цялата работа да излезе едно голямо нищо. Има вероятност щом Клеър разгледа имота, да подвие опашка и на бърза ръка да се върне в града. Готова съм да заложа последната си заплата, че приятелката ми ще се откаже от гениалния си план, когато разбере, че в „приказната“ къщичка няма нито хидромасажен душ, нито система за възстановяване на топлината.

ЧЕТВЪРТО ПРАВИЛО: АКО НЕ МОЖЕШ ДА СИ СЛЪНЦЕТО, НЕ БЪДИ ОБЛАК

— Щом минете през третия кръстопът — изрича гръмливият мъжки глас от другата страна на линията — скоро ще видите пещ за вар.

Разговарям по телефона с Едуард Креван, собственика на Роуз Котидж, който ми дава нови указания как да стигнем до имението. Изгубихме се посред пустошта, защото Клеър настоя да изключим джиписеа на беемвето ѝ. Навремето се кълнеше в електронното устройство, обаче сега заяви, че ѝ отвлича вниманието и че ще се ориентираме и без него. Оказа се, че прекалено много е надценила способността ни да се оправяме с пътната карта.

— Третия кръстопът ли казахте? — повтарям, за да се уверя, че съм чула правилно. В помещението, откъдето говори Креван, е много шумно и едва чувам думите му.

— Точно така! — провиква се той. — Щом отминете пещта, завийте вдясно.

Напрягам слуха си, за да го чувам, защото шумотевицата се усилва. Долавям странен звук, напомнящ вой. Възможно ли е да вие диво животно? Каквото и да е, крясъците са оглушителни.

— Знаеш ли какво е пещ за вар? — питам Клеър с тайната надежда, че тя се е отказала от авантюрата и е решила, че животът на село ще е същински ад. И няма да е далеч от истината, ако се съди по звуците от другата страна на телефонната линия. Дали да превключа разговора на високоговорител, та и тя да чуе адския вой? Но може би така ще прекъсна разговора, затова се отказвам.

— Да. — Клеър се усмихва широко. Прекрасното настроение не я е напуснало, откакто излязохме от града. Много се е запалила по селската къщичка и през целия път ми обяснява, че е мечтала тъкмо за такъв дом — очарователен и с камина, пред която ще седи, ще вдишва приятната миризма на горящ торф и ще „размишлява върху живота си“. Смаяна съм — това ли е жената, която инсталира в апартамента си

газова камина, понеже „традиционната“ цапала и била излишно неудобство? Жената, която доскоро беше влюбена в свръхмодерните електрически уреди и си купи кафемашина, работеща с капсули, една година преди всичките ми познати. Кухнята ѝ е възхвала на гранитните плотове, излъскани до блясък. Сега обаче твърди, че предпочита шика на старите и недотам запазени мебели, че е влюбена във варовата мазилка (каквото и да означава това) и в подовата настилка от каменни плочи и че няма да се ядоса, ако в новия ѝ дом не е инсталирана скъпа съдомиялна машина. Дори разправя, че с радост ще си купи гумени домакински ръкавици и че миенето на съдове успокоява нервите. Изобщо не ѝ вярвам, защото не е упражнявала тази дейност най-малко двайсет години — от времето, когато помагаше на майка си в домакинството, за да получи допълнителни джобни пари. И, ако не ме лъже паметта, още тогава мрънкаше и се оплакваше от тежката работа.

— Задръжете така, ще видя дали Джун може да ви посрещне — припряно казва хазяинът, който явно все повече се изнервя. — Не мога да дойда, защото имам... малка неприятност у дома.

Нечовешкият вой е стихнал — може би са били смущения по линията.

— Ще пита жена си дали може да ни посрещне — прошепвам на Клеър, която продължава да се усмихва ангелски, докато шофира по тесния и неравен селски път. Не се е оплакала нито веднъж, дори когато скъпоценното ѝ беемве преминава през безчет дупки в паважа. Очевидно се опитва да постигне единение с природата и се преструва, че неудобствата не я притесняват.

Ненадейно отново чувам викове по телефона. Някой изкрещява:

— Махни си от главата това чудо, Поли!

Следват трясък и плач на дете, което е била шамаросано. Вече знам, че предишните звуци не са били предизвикани от смущения по линията. Там се вихри луд скандал. Същият глас отново се провиква:

— Да му се не види! Поли, веднага махни от главата си проклетата кофа!

Потрепервам. Ако се съди по звуците, току-що е избухнала Третата световна война.

— Тъъ... да ви позвъня ли по-късно — предлагам плахо. Не знам дали човекът още е на телефона, но съм сигурна, че в дома му цари хаос. Което не вещае нищо добро за къщичката. По принцип имотите

на хората, които водят хаотичен живот, са занемарени и неподдържани. Същото се отнася и за онези с раздърпани дрехи; обикновено имотите на неугледните хора са още по-неугледни от стопаните си. Разбира се, правилото има изключения. Навремето имах хазяйка, която носеше само миризливи анцузи и май никога не се къпеше, обаче жилището беше безупречно — тя дори беше инсталирала вградена прахосмукачка. Понякога се питам как я кара сега, когато наемите паднаха и се предлагат толкова много жилища. След като потенциалните наематели вече могат да избират между стотици апартаменти, палачинката се обърна.

— Не, не, изчакайте секунда — изпъхтява онзи. Очевидно тича, докато говори. — Не мога да намеря Джун — сигурно е в градината.

— Ще се обадя отново — казвам, забелвам очи към Клеър и беззвучно произнасям: — Този е пълен кретен.

— Не бързай! — прошепва тя и окуражаващо ми намига.

— Вижте, някой ще дойде да ви посрещне. Само че не знам кой ще е — казва мъжът от другата страна на линията и трясва слушалката, преди да продумам.

— Неуредиците започват още преди да пристигнем! — изпухтявам и затварям мобилния си телефон.

— Всичко ще е наред, Маги, успокой се. — Напоследък Клеър често ме приканва да се успокоя — изглежда, това е новата ѝ философия. Освен това ме поучава да престана да се ядосвам за дребни неща, което още повече ме дразни, защото години наред тя правеше тъкмо това.

— Слушай, Клеър, не желая да ти развалям настроението, но този Едуард явно е голям шемет — не знам какво ставаше около него, обаче ми се стори налудничаво. Да не говорим как оплеска напътствията как да стигнем до къщата. Първо, трябвало да минем през три кръстопътя, после да се оглеждаме за някаква пещ за вар... каквото и да е това. Пълна лудост, приятелко моя! В какво се забъркахме?

— Спокойно — изтананиква тя. — Така се дават указания тук, драга. Няма улици с наименования, та да ни ги съобщят. Вече знаем посоката — както се казва, всичко е наред, щом краят е щастлив.

— Добрият хазяин трябва да е много по-организиран — мърморя недоволено. — Ами ако посред нощ в къщата ти се получи изтичане на

газ? В случай че господинът не ти е под ръка, последствията могат да се фатални.

— Не съди прибързано хората, Маги — съветва ме Клеър. — Живей и остави другите да живеят — това е новото ми мото. Невероятно е колко е успокояващ този подход към живота.

— Хм, странно. Предишното ти мото гласеше: „Всеки е задник до доказване на противното“.

— Освен това провинциалните маниери и този подход към нещата ми харесват — заявява тя, все едно не ме е чула. — Шантави са.

— Не обичаш шантавото — напомням ѝ.

Приятелката ми е на мнение, че всеки индивид с повече от един пиърсинг по тялото е неприемлив за обществото. Веднъж накарах стилистката да ми изруси кичур на бретона и Клеър щеше да припадне. Не понася странностите. Адски е консервативна. По-точно — беше. Сега носи чанти на кръпки и веждите ѝ не са изкубани.

— Уча се да го харесвам — възразява тя. — Освен това предпочитам панорамния път, забавно е да се пътува по него. Напомня ми за изкарването ни в Лас Вегас.

Говори за легендарното ни пътешествие през 1999, когато прекосихме цяла Калифорния. Бяхме млади, със свободен дух, необвързани. Разгледахме Сан Франциско, долината Напа и парк „Йосемити“, но Вегас беше кулминацията. Няма да забравя пътуването през пустинята и как възторжено възкликнахме, когато видяхме в далечината безбройните блещукащи светлини. Възнамерявахме да останем в хотел „Луксор“ само две нощи, но удължихме престоя с още две. Дори прекосването на фойето беше невероятно преживяване — все едно се пренасяхме в Древен Египет.

А еуфорията беше неопишуема. Само за един час се пристрастихме към игралните автомати и към безплатните коктейли. Така и не пожелахме да се усъвършенстваме в по-сложните игри като блекджек или покер — автоматите бяха достатъчно вълнуващи, а когато ни писнеше да пускаме в тях шепи монети, се присламчвахме до някоя маса и наблюдавахме как големите играчи небрежно залагат хиляди долари, сякаш парите не означаваха нищо за тях. А шопингът беше... сбъдната мечта. Влюбих се във Вегас — като си го спомня, се просълзявам и изпитвам носталгия.

Усмивам се на Клеър:

— Ще ми обясниш ли как пътуването до барака посред пустошта ти напомня за изкарването ни във Вегас?

Тя цъка с език и се преструва на възмутена:

— Маги, Роуз Котидж не е барака, а прекрасна старомодна къщичка. И ако си поне малко честна, ще признаеш, ще днешното ни пътуване донякъде напомня пътешествието ни до Вегас.

— Може би — засмивам се. — Само дето колата не е с гюрук.

В Калифорния взехме под наем шикозен червен автомобил и пътувахме със свален гюрук, та да се наслаждаваме на топлото слънце. Въобразявахме си, че сме Телма и Луис. Беше страхотен купон.

— Имаш право — кима Клеър. — Обаче имам на диск саундтрака към „Телма и Луис“. — Натиска бутон и музиката прогърмява в купето.

— А шведските маси? — питам, спомняйки си невероятните пиршества. За пръв път в живота си виждах такива чудовищни количества храна.

— О, да, бяха върховни. — Клеър чак се просълзява. Преди онова пътуване се фукаше, че закусва само с една препечена филийка, но дори тя не устоя на храната във Вегас и му отпусна края. Наддаде близо четири килограма само от закуските на шведската маса.

— Така си беше. Помниш ли кексчетата?

— Седемнайсетте вида ли? И още как! Бяха божествени!

— Ами... палачинките?

Клеър знае за какво намеквам и двете прихваме. Една сутрин тя сложи в чинията си толкова голяма камара палачинки, че закриваха лицето ѝ, и тръгна към нашата маса. Беше се върнала за втора партида — вече беше изяла цял куп, но не устоя на изкушението. Тъкмо слагаше чинията на масата, отнякъде изникна сервитьорката да ни предложи още кафе. Като видя камарата палачинки, се сепна, после попита:

— Искате ли още сироп?

Незнайно защо репликата ни се видя безкрайно забавна. Така се разсмяхме, че от носа ми изскочи парченце палачинка с боровинков конфитюр, което само влоши положението. Горката сервитьорка се видя в чудо.

— Вече знам защо го направих.

— Кое? Да се тъпчеш като за световно ли?

— Да — засмива се тя. — Причината е в Големия глад.

— Така ли?

Милата ми приятелка е авторка на невероятни теории и съм й свикнала, но сега ми е любопитно как обяснява вълчия си апетит с Големия глад в Ирландия през осемнадесети век, когато хиляди несретници са загинали поради липса на храна, а мнозина са емигрирали, за да се спасят от гладна смърт.

— Смятам, че ние, ирландците, обезумяваме при вида на шведска маса, защото дълбоко в подсъзнанието ни дреме страхът, че някой ден може отново да си изпатим като по времето на „картофения глад“.

— Аха. Значи ти се тъпчеше като прасе в хотел „Луксор“, защото предците ни са гладували.

— Да. — Клеър се засмива, защото осъзнава абсурдността на твърдението си.

— А може би обяснението е друго — че всъщност си прасе.

Отново прихваме. Господи, колко е хубаво! Струва ми се, че милиони години не съм се смяла от сърце.

— Ммм, даде ми чудесна идея — отбелязва Клеър. — Като се върна от Индия, ще си купя прасе и ще си го отглеждам.

Пак се изкисквам — духовитостта ѝ ми допада.

— Не се шегувам. Може да си купя и кози.

— Кози ли?

— Да. Ще ги доя и ще си имам мляко. Ще си взема и кокошки. Предполагам, че накрая ще си произвеждам сама всичко и ще забравя какво е да се купува храна от магазина.

— Скъпа, опитвала ли си козе мляко? Противно е!

— Ще свикна с вкуса — безгрижно отговаря тя.

Изсмивам се:

— Как ще издържиш без любимото си еспресо? Може би ще си прекалено заета с грижите за домашните животни и кафето няма да ти липсва.

— Работата не ме плаши. А от кафето се отказах, не помниш ли?

— Ама... ти си градско чедо. Как ще се справиш, след като най-близкият магазин се намира на десетки километри от къщата?

На минаване през село Глакън се огледах и не забелязах нито едно кафене, камо ли супермаркет или бар. Не ми се иска да мисля къде е най-близкият престижен нощен клуб.

— Маги, порадвай се на гледката — изчуруликва Клеър. — Все едно сме в рая! Магазините не ме интересуват!

— Сериозно ли говориш?

— Да. Погледни. — Тя посочва ливадите от двете страни на тясното шосе, по което колата пъпли едва-едва. — Такава прелест в града няма.

— Виж, тук си напълно права — кимам и се заглеждам в кравите, които бавно се тътрят пред нас. Зад тях възрастен селянин пристъпва бавно, сякаш си въобразява, че разполагаме с безкрайно много време и не се налага да ни направи път. Побутна назад шапката си, когато след поредния завой пред нас се изпречиха дузина черно-бели кравешки задници, после преспокойно продължи да пъпли като охлюв по пътя. Сега спортното беемве на Клеър пълзи с по-малко от десет километра в час.

— Защо не му свирнеш с клаксона? — питам нетърпеливо. Ако се движим със същата скорост, ще пристигнем чак вечерта.

— Маги, безсмислено е да притеснявам човека, задето кравите му се тътрят едва-едва. Тук важат други правила — на пътя той се ползва с предимство, ако му се налага да закара стадото на друго пасище.

Да му се не види! Изведнъж приятелката ми стана капацитет по правилата и законите на живота на село... или най-малкото се прави на специалистка.

— Сигурно има и други начини. Не може ли да накара животните да се движат по-бързо? — Ръцете ме сърбят да натисна клаксона. Вбесявам се, като гледам как дядката невъзмутимо се тътри по шосето. Почти съм убедена, че го прави нарочно и че насърчава кравите да последват примера му. Още малко и колата ни ще спре.

— За къде си се разбързала? Успокой топката и се наслади на аромата на цветята, Магс. — Клеър се обляга назад и сваля стъклото. — Дишай дълбоко, почувствай свежестта на въздуха.

Вдишвам дълбоко и едва не ми призлява от вонята, която атакува обонятелния ми орган.

— Смърди на кравешки лайна! Това ли ти е свежият въздух? — избърборвам и закривам с ръкава си носа и устата си. — Бързо вдигни стъклото!

— О, я се стегни! — Тя се засмива. — Такъв е животът на село.

— Да ти е честит! Предпочитам вредните дизелови изпарения.

— Въпреки че причиняват белодробни заболявания ли?

— Предпочитам белодробните заболявания — промърморвам тъкмо когато една крава спира точно пред колата. По краката ѝ потича кафеникавозелена течност. — Господи, ще повърна! — изпъшквам и злобно поглеждам Клеър, която се киска. Стомахът ми се преобръща — май никога повече няма да пия прясно мляко. Отблизо кравите не са симпатични като в телевизионните реклами. За пръв път забелязвам, че краката им са прекалено тънки и че телата им не са пропорционални на главите. Като ги гледам, си давам сметка, че всъщност са грозни, а навикът им непрекъснато да се изхождат, е отблъскващ. Ами ако част от изпражненията попаднат в млякото? Известно ми е, че производителят го пастьоризира, обаче... Заричам се в бъдеще да се откажа от всички млечни продукти. За всеки случай. Разбира се, така ще се лиша и от любимите печени сандвичи със сирене, обаче жертвата ще си заслужава.

Не мога да откъсна поглед от кафеникаво — зеленикавата слузеста гадост, която май тече по краката на всички крави пред беемвето. Не са ли измислени някакви средства, които да попречат на тази гадост да се сипе навсякъде? Нещо като кравешки превръзки например. Няма начин толкова много тор да е полезен за околната среда. Май наскоро прочетох някъде, че газовете на кравите са сред главните причини за унищожаване на озоновия слой. Заради тези грозни животни има опасност да се опечем живи през дупката в атмосферата. Идва ми да се разкрещя на мудния селянин и да му обясня каква заплаха са нахалните му крави.

— Как да не се влюбиш в тази... зеленина? — замечтано прошепва Клеър. — Не ти ли действа успокояващо?

Изглежда прехласната. Почти свикнах да я гледам без грим... и дори ми се струва, че когато не се е нацапотила като индианец на бойната пътека, изглежда по-малко уязвима. Има чудесна кожа — чиста и свежа, сякаш е използвала осветяващ фон дьо тен, макар да знам, че не е, защото наскоро обяви бойкот на гримовете с цел

детоксикация на кожата. Признавам, че може би постъпва правилно — лицето ѝ сияе. Все едно рекламира естествената красота.

— Успокояващо? Поднасяш ли ме? — сопвам се. — Ако дъртият нахал не ни направи път веднага, ще получа инфаркт. Иначе ще унищожа кравите му. — Представям си как сядам зад волана, давам газ, прегазвам противните говеда... и за миг настроението ми се повдига.

— Според теб явор ли е това? — подхвърля Клеър и посочва дървото, чиито клони шибат вратата на колата, докато го отминаваме.

— Не знам какво е, обаче ти издраска колата — отбелязвам кисело. — Не знам кой отговаря за подкастриянето за живия плет край шосето, но май си гледа работата през пръсти. Всички автомобили, които минават оттук, ще пострадат.

Потръпвам, защото клони продължават да стържат по моята врата — пътят е толкова тесен, че не можем да ги избегнем.

— На село е така, Маги — засмива се Клеър. — Няма градинари и живите плетове са оставени на самотек. Не е като в градски парк, където се налага буквално да измерваш тревата, за да не стане прекалено висока.

— В града, на село... няма значение. Трябва малко ред — промърморвам и едва устоявам на желанието да избутам встрани Клеър и да натисна газта. — Тези живи плетове са толкова... неугледни. И са опасни.

— За кого? — подигравателно се ухилва приятелката ми. — За кравите ли?

Въпросните крави пристъпват още по-бавно. Няколко дори са спрели и се опитват да опасат тревата край пътя. Стопанинът им е изчезнал яко дим. Не е ли длъжен да върви след животните и да ги принуждава да се движат по-бързо? Или не... май трябва да има овчарско куче, което да върши тази работа. Момент... дали пък овчарските кучета не пазят само овците? Не съм сигурна, но при тази тежка финансова криза би трябвало да се научат да вършат и двете работи. Крайно време е да се появят и да накарат кравите да се размърдат. Защото тези са най-тъпите говеда в цяла Ирландия. Може би в целия свят.

— Ще си купя наръчник по ботаника, за да разпознавам различните дървесни видове — обявява Клеър. — Ще науча всичко за

иглолистните, широколистните и вечнозелените дървета. Щом ще живея на село, е редно да ги разпознавам.

— До скоро не се интересуваше от дървета — отбелязвам заядливо. Може би доста заядливо. Предполагам, страстта към дърветата не е престъпление, но до гуша ми дойде от усилията на Клеър да пренапише живота и интересите си, за да се изкара нежно и крехко създание, каквото не е.

— Напротив — възразява тя.

— Недей да лъжеш! — сопвам се. — Ако не ме лъже паметта, миналата година дори се отказа от жива коледна елха, защото не си понасяла миризмата. Да не говорим как мърмореше срещу опадалите иглички, които се набивали в мокета. И това ли не е истина?

Клеър не отговаря. Може би прекалих, обаче тя ме предизвика с налудничавите си изказвания и намерения. За какво ще ѝ послужат познанията за дърветата? Как ще ги приложи в ежедневието?

— Имаш право — прошепва след малко и макар че съвестта малко ме гризе, въздъхвам с облекчение. Най-после ѝ дойде умът в главата! Дава си сметка, че този фарс е губене на време. Да, бях брутално откровена с нея, но си е струвало, ако съм ѝ помогнала да „прогледне за истината“. Пък и май не ми се сърди много, щом още се усмихва. — Невероятно е, че съм била такава егоистка, нали?

— Моля? — започвам да се обърквам.

— Бях дотолкова обсебена от собствената си персона, че не можех да се радвам на чудесата на природата! Господи, бях чудовище! — Тя клати глава, сякаш не ѝ се вярва, че е слагала в безупречно чистата си всекидневна изкуствена и предварително украсена коледна елха.

— Не беше егоистка, а нормална — отбелязвам.

— Не, не, пропилявах си живота. Сега обаче ще го посветя на всичко, което си струва.

— Като например да научиш разликите между дървесните видове ли? — Усещам, че съм поела погрешна посока. Смятах, че тя е осъзнала абсурдността на намерението си да живее на село, същевременно най-левашки одобрих избора ѝ. Все такъв ми е късметът!

— Мислиш, че си губя времето, нали? — спокойно пита тя и като вижда как повдигам вежди, добавя: — Ако ще живея тук непрекъснато,

трябва да науча това-онова. Глупаво е да не правя разлика между дъб и явор. Ще стана за смях.

— Наистина ли държиш на мнението на местните хора? Не бих казала, че са... изтънчени. — На минаване през Глакън зърнах един-двама души. Колата се движеше твърде бързо, за да ги разгледам, но по небрежното им облекло прецених, че не се интересуват от модните тенденции за сезона.

— Държа да ме приемат — обявява Клеър. — Така или иначе, когато започна работа, ще бъда част от местната общност.

— Наистина ли вярваш, че някога ще те приемат като една от тях?

— За какво говориш?

— Чувала ли си фразата: „Тук всички сме братовчеди?“ — питам заядливо.

— Да, защо?

— Това село е толкова забутано, че наистина всички са родственици. И то много близки, ако се сецаш за какво намеквам.

— Твърдиш, че ще съм заобиколена от хора, родени от кръвосмешение ли? — Клеър отмята глава и прихва.

Свивам рамене:

— Ти го каза. Моята мисъл е, че сегашните селяни не са като едновременните. Не очаквай прекалено много от тях.

— От задръстените селяндури ли? Невероятна си, Маги.

— Ами, да не си затваряме очите за истината — няма да се озовеш сред изискано общество.

— Тъкмо от изисканото общество бягам — въздиша Клеър, после ме хваща за ръката и шепнешком добавя: — Божичко! Не е за вярване!

— Кое? Какво? — Отмествам поглед от кравешката задница, която се полюшва пред колата, и се заглеждам към мястото, което Клеър посочва. — Виждам само дървета и високи храсталаци.

— Зайче!

Зървам космата топчица край живия плет. Присвивам очи и отбелязвам:

— Грешиш. Май е плъх.

— Ти грешиш. Плъховете нямат заешки опашки. Чакай да го снимам. — Спира колата и отваря грозната си чанта, за да извади

свръхмодерния дигитален фотоапарат, който ѝ подарих миналата година за рождения ѝ ден. Май трябва да съм благодарна, че не го е занесла в магазина, където се предават подарени вещи, а приходите отиват заедно с другите непотребни предмети. Също и че не хвърли чантата на „Шанел“, а я остави на съхранение при ценните си вещи. Още се надявам, че след време ще ми я подари.

— Откачи ли? — крясвам. — Никога няма да стигнем до къщата, ако спираме на всяка крачка!

— Ама аз открай време мечтая да видя мъничко зайче.

— Тогава отиди в зоомагазина на Ърл стрийт. Казвали са ми, че там ги има много, дори можеш да си купиш едно и да го задушиш.

— Не говори така, Маги. — Тя изважда фотоапарата и се привежда към предното стъкло.

— Няма ли поне да слезеш от колата? — питам.

— Не, за да не го подплаша. — Клеър натиска бутона. — Погледни колко е сладко, Магс!

— Щом казваш... — промърморвам. Зайчето наистина е симпатично — къса със зъби тревичките и мустачките му потрепват. И то като кравите не ни забелязва. Каква е причината тукашните животни да са толкова уверени и спокойни? — Подозирам, че има миксоматоза — добавям, преди да ѝ хрумне някоя дивотия като например да вкара животинчето в колата. Бог знае какво ще ѝ скимне след това — напоследък е пълна с изненади. Доскоро щеше с удоволствие да си похапне заек с винен сос, сервиран в шикозен ресторант, а сега няма да се изненадам, ако реши да си осинови диво зайче.

— Така. Мисля, че го заснех. Обаче няма да прибера апарата, че може да зърна още нещо интересно. Тук гъмжи от интересни животни.

— А пък ти си доктор Дулитъл — подхвърлям злобничко, докато тя отново включва двигателя. За щастие пътят вече е почти свободен от кравешко присъствие. След малко вземаме последния завой и пред нас изниква Роуз Котидж — къщичка, красива като на картинка.

ПЕТО ПРАВИЛО: БЪДИ ОТВОРЕН ЗА НОВИ ИДЕИ

— Майчице! Тук е божествено! — Клеър се затичва към къщичката и пъхти като едномесечно кученце. — Вижда ли си такава красота? — Отдръпва се назад, за да се полюбува на лозницата над вратата и посочва ветропоказателя на покрива.

Преди да отговоря, си слагам маската на закоравяла циничка. Най-важното в момента е приятелката ми да не храни напразни надежди. Доколкото ни е известно, къщичката може да е населена от мишки, големи колкото хамстери.

— На пръв поглед къщурката изглежда прилично — отбелязвам равнодушно, все едно не съм впечатлена от гледката. Длъжна съм обаче да призная, че очаквах да видя порутена барака, а тази къщичка изглежда добре поддържана. Градинката отпред е кокетна, покривът изглежда ремонтиран наскоро. Май снимките, които ми показа Клеър, не са били обработвани с фотошоп. Казвам си, че е рано да се радвам. Кой знае какво ще видим вътре, нищо чудно да е като във филм на ужасите. В най-добрия случай обзавеждането ще е в кошмарния стил на седемдесетте. В най-лошия — стените ще са влажни и покрити с мухъл. Нищо чудно да се ширят гризачи. Нагледала съм се на какви ли не страхотии, докато работех в агенцията, и съм склонна да очаквам нещо подобно и тук, колкото и очарователна да е наглед къщичката.

— Ооо, и обзавеждането е божествено! — Клеър е притиснала нос до стъклото на прозореца и наднича вътре. — Стените са в светли тонове и позволяват използването на пъстроцветни тъкани за тапицерията. Синият кухненски шкаф също е приказен! Мислиш ли, че е старинен? Може би са го използвали поколения наред. На това се казва антикварна ценност! — Искрено се прехласва на някакъв чамов бюфет, който според мен не е никаква антика; подозирам, че хазяинът го е купил на безценица от някаква разпродажба и го е пребоядисал. Подозирам още, че е прояден от дървесни червеи. Клеър има още

много да се учи относно хитрините на наемодателите. Като едното нищо ще я баламосат, ако се хваща само за външния вид.

— Не бързай — промърморвам скептично. — От опит знам, че може да има неприятни изненади.

— Какви например? — Тя се обръща към мен. Очите ѝ сияят от щастие. Вероятно си представя как подрежда старинни глинени съдове на бюфета, който според нея е антикварна рядкост.

— Може драгоценният ти шкаф да е изгнил. Да е прояден от дървесни червеи. Дори нещо по-лошо. — Насилвам се да говоря скептично, въпреки че необяснимо защо харесвам къщичката. В нея има някаква атмосфера, която ме привлича. Само че не възнамерявам да изкажа възхищението си, преди да се договорим за наема. На първо време ще се оглеждам за недостатъци и дефекти, които ще са ми най-силното оръжие по време на преговорите с хазяина. Това е трик, който научих от работата си в „Ханли“.

— Еее, в крайна сметка не купувам имота, нали? Някакви си дървесни червеи няма да ме изплашат. — Клеър маха с ръка, сякаш да прогони тревогата ми. Нищо не може да ѝ развали настроението, дори моите цинични и песимистични прогнози. Усещам, че изгаря от нетърпение да се настани в къщичката.

— Хмм, виж кое време е, а хазяинът още го няма. — Поглеждам си часовника, после многозначително се вирам в Клеър. — Господинът закъснява...

— Какво от това? — прекъсва ме тя.

— Ами... нищо. — Замълчавам за миг, за да подчертая, че мисля тъкмо обратното. — Само изтъквам, че съвестните наемодатели не закъсняват за уговорените срещи. Противното означава, че на тях не може да се разчита при спешни случаи.

— Какви спешни случаи? — намръщва се тя.

Чудесно! Най-после я разтревожих: като я гледам как е сбърчила чело, сигурно разсъждава върху думите ми.

— Човек не знае какво може да стане — изричам с възможно най-злокобен тон. Царица съм на тази игра — когато бях малка, най-обичах да си представям нещастията, които биха могли да ме сполетят. Имайте предвид, че Тереза почти винаги ме побеждаваше: нейните версии на катастрофални събития неизменно бяха на върха на класацията.

— Ами, изкажи някакво предположение — промърморва тя.

Струва ми се поизплашена, което ме устройва. Разбира се, че не целя да я стресна, а само да ѝ обърна внимание в какво може да се забърка. Длъжна съм, защото съм ѝ приятелка.

— Виж сега... — мъча се да измисля някакво злощастно събитие, което ще ѝ изкара ума, но няма да я наплаши за цял живот. — Може да се спуска тръба и да наводни къщата. Или да експлодира газовата фурна... Нещо от този род.

— Газовата фурна може да експлодира? — повдига вежди Клеър.

Май не съм я изплашила кой знае колко с това предположение. Обаче аз не се отказвам лесно и продължавам с пълна пара:

— Да! Случва се по-често, отколкото предполагаш. Небрежните хазяи не полагат грижи за сградите си и в това е проблемът. Натъпкват като сардини наемателите и в началото на всеки месец идват да си вземат парите. Не се интересуват от хората, само от парите им. Повечето са болни на тази тема.

— Този тук не се опитва да натъпче никого, Маги. — Клеър очевидно е озадачена.

— Да, така разправя сега — промърморвам заплашително. — Може да му хрумне друго.

— За какво намекваш? — Тя накланя глава.

— Не знаеш какво му се върти в главата. Да допуснем, че щом подпишеш договора, ще се опита да вкара още наематели. Бог знае колко.

— Като в комунална квартира ли?

— Именно! — Радвам се, че най-после схвана накъде бия. Започвах да се плаша, че никога няма да ме разбере.

— Напразно се тревожиш — заявява. — Живеем в двайсет и първи век, Маги. Ще подпиша договор, който ще защитава правата ми.

— Може би да — подхвърлям уж небрежно, — може би не. Понякога договорът не струва дори колкото листа хартия, на който е написан. Човек трябва да си отваря очите на четири.

— Според мен си прекалено черногледа. Всичко ще е наред. Освен това Едуард вече знае, че тук ще живеем само двете с теб. Споделих с него нашия план... стига да го приемеш, разбира се. — Клеър се усмихва.

— Виж... казвам само, че този човек закъснява. — Нямам намерение да сменя темата — не знам защо, но ми се струва много важна. Клеър е убедена, че ще се съглася да живея тук по време на престоя ѝ в ашрама. Разбирам го по погледа ѝ, затова ще се опитам да попаря надеждите ѝ — още не сме прекрачили прага на къщата. Сред недостатъците на пътуването към истинското ѝ аз е, че харесва всичко и всички, вместо като преди да ги намразва от пръв поглед. Странно, но тази ѝ черта ужасно ме дразни, дори ме затруднява.

— Да, закъснява, но само с няколко минути. Убедена съм, че има основателна причина. Пък и ако се замислиш, какво представлява времето? Поредното ограничение, наложено от обществото. Много по-лесно е да не обръщаш внимание на тези банални подробности. Така си спестяваш и стреса.

Зяпвам. Съвсем до скоро точността ѝ беше фиксидея. Веднъж закъснях с петнайсет минути за срещата ни в една пицария, после тя не ми продума цяла седмица. После два пъти ми изнесе лекция на тема „Времето ми е ценно“.

— Може би има основателна причина — промърморвам кисело. — Само че можеше да ни предупреди по телефона. Както би постъпил всеки почтен и отговорен човек. — Обръщам ѝ гръб, за да огледам первазите на прозорците — я за олющена боя, я за нещо по-лошо. За съжаление повърхността е гладка и блестяща, очевидно наскоро са правили козметичен ремонт, та къщата да хваща око. Бог знае какво има отдолу. Нищо чудно набързо да са пребоядисали дървените части, за да прикрият изгнилите участъци — трик, който ми е много добре познат. Зад съвършената външност може би са скрити ронещи се стени или дървесина, проядена от термити.

— А, ето го! — въодушевено възкликва Клеър. — Видя ли? Не закъсня много.

Изскърцват спирачки и очукан зелен Land Rover спира пред вратата. Изненадана съм — може би този тип наистина няма пари. Или пък таратайката е за заблуда; нищо чудно да използва най-раздрънканата си кола, за да го помислим за бедняк — много хитър номер. Нищо чудно господинът да държи сума бентлита последен модел в луксозния си гараж, построен по поръчка. Обаче е сбъркал адреса, ако си въобразява, че може да ме праметне с този евтин трик. Подготвям се за най-лошото: може би този тип е изпечен лъжец.

Къщата може да е сред пустошта, но това не пречи собственикът да е мошеник.

От джипа слиза много висок мъж с развлечен пуловер и с мърляви джинси и аз решавам, че не е собственикът, защото е прекалено опърпан. Вероятно онзи е изпратил някой да се срещне с нас. Може би този човек е управителят, на когото стипцата плаща наполовина от минималната надница, за да се грижи за имота.

— Не е господарят на имението, Клеър. Жена му... как ѝ беше името? Да, Джун. Очевидно не е могла да дойде. Представи си само — господинът дори не успя да ни посрещне! От това по-неучтиво, здраве му кажи.

— Леле, какъв мъж! — Клеър тихо подсвирква. — Ако той се грижи за имота, с най-голямо удоволствие ще му позволя да се погрижи и за мен.

Човекът се приближава и вече мога да го разгледам обстойно. Наистина е хубавец... ако си падате по мъже, които изглеждат така, сякаш допреди миг са се въргали в сеното. Висок е над метър и осемдесет и лицето му е привлекателно, макар и позагрубяло от вятъра и от слънцето. Не знам какъв цвят е косата му, защото е нахлупил непромокаема шапка, но дори от разстояние виждам, че очите му са яркосини.

— Здравейте! — провиква се той и тръгва към нас. — Извинете ме за закъснението. Поли падна от понито и се наложи да ѝ бинтовам китката. После стана злополуката с кофата...

Зад него подтичва намръщено момиченце с дълги плитки и с бинтована ръка.

— Моля ви се, не говорете глупости — кокетничи Клеър и мило му се усмихва. — Не бързаме за никъде.

— Аз съм Едуард. — Той ѝ подава ръка.

— О, значи не сте управителят на имота! — Клеър се обръща към мен за секунда, усмихва се и възторжено се ръкува с него. Ако не я познавах, щях да кажа, че му се сваля.

— Управител ли? Нямаме си. — Той се усмихва. — Аз съм си шеф.

Двамата се засмиват на доста плоската му шега.

— Справяте се чудесно. — Клеър се киска като тийнейджърка. Господи, та тя флиртува с него! — Аз съм Клеър, а това е приятелката

ми Маги Бакстър. Казах ви за нея по телефона — може би ще живее тук, докато съм в чужбина.

— Да, разбира се. Приятно ми е, Маги. — Той ми кима учтиво, аз отвръщам по същия начин, но много сдържано. Много се лъже, ако си въобразява, че ще ме спечели с прекалената си любезност. Тези номера не ми минават.

— А малката госпожица се казва Поли. — Едуард се обръща към момиченцето, което още се крие зад гърба му. — Няма ли да се покажеш и да поздравиш госпожите?

— Не! — отсича Поли и аз неволно се усмихвам. Малката не е от децата, които се подчиняват на заповеди. Освен това е ядосана — личи си по намръщаното ѝ пухкаво лице — и колкото и да я придумват, няма да се подчини на общоприетите условности.

— Здравей, Поли — изчуруликва приятелката ми, която явно не забелязва колко е разстроено детето. — Голяма сладурана си, миличка.

— Не е вярно! — Поли ѝ хвърля убийствен поглед, а пък аз едва не прихвам и за камуфлаж се преструвам, че кашлям. Малката няма да се хване на въдицата с ласкателствата.

— О! — Клеър е слисана от упорството и от неучтивостта на детето.

— Извинете. — Едуард смутено пристъпва от крак на крак. — Хванахте я в лош момент. Обикновено е много по-учтива.

— Не съм! — изсумтява малката.

— Поли, дръж се прилично! — Едуард явно започва да се изнервя.

— Няма пък! — Поли тропва с крак. — Ти си гаден, гаден, гаден! Ти си най-големият гадняр на света!

Става все по-интересно. Развоят на събитията е изцяло в моя полза. Клеър открай време не обича деца, камо ли деца, които се държат като Поли — според нея малчуганите трябва да мълчат като риби. Дано „милата“ сценка я разколебае, дано промени намерението си да се пресели в глухата провинция. Та нали Едуард живее наблизко с цялата си фамилия — ако тя се пренесе тук, ще ѝ се наложи да контактува с тях, може би ежедневно. А ежедневното общуване с Поли би извадило от релси дори хора със здрави нерви. Едуард със сигурност изглежда на края на силите си. Опитвам се по телепатичен път да внуша на малката калпазанка да направи нещо наистина

ужасно, та Клеър завинаги да се откаже от намерението си. Например ако види как малката повръща, сто на сто ще превърти и ще се върнем в големия град, където ни е мястото. Ще се откаже от тъпия ашрам и ще си намери работа в друг хеджфонд. Дори мога да ѝ стана сътрудничка като във филма „Работещо момиче“. Ще съм симпатичната Мелани Грифит, а Клеър — злата Сигорни Уивър. Ще е страхотно — много по-хубаво, отколкото да живеем тук.

— Не се съмнявам, че тя е добро момиченце — казва тя. Явно иска да накара Поли да я хареса.

— Не съм добра! — Малката отново тропва с крак, облото ѝ личице още повече почервява.

— Поли! — Едуард вече губи търпение.

— Паднах малко, а ти ми забрани да се качвам на кончето! Толкова е тъпо! Не съм малка, вече съм на шест!

— Миличка, не можеш да яздиш с изкълчена китка — казва той с изнурения тон на човек, който за хиляден път обяснява едно и също.

— Мога пък! — Малката го стрелва с гневен поглед. — Обаче ти не ми даваш! Мама щеше да ми позволи!

— Поли! После ще си поговорим по този въпрос.

— Вече няма да ти говоря — нацупва се тя. — Никога!

— Добре, щом настояваш. — Едуард се ухилва, за да ѝ покаже, че се шегува. — Първо обаче ще разведа из къщата двете дами.

Обръща се към нас и печално въздъхва, а Клеър съчувствено му се усмихва, за да покаже, че знае колко опърничави са хлапетата на тази възраст. Аз обаче го смразявам с леден поглед. Дълбоко греши, ако си мисли, че ще ме трогне с поведението си на загрижен баща. Аз съм тук, за да му покажа, че клиентът винаги има право. Ако Клеър харесва къщата и реши да се пресели тук, вместо заедно да изпълняваме главните роли в „Работещо момиче“, ще се пазаря като за последно и ще накарам господинът да свали наема. Заради рецесията цените паднаха до най-ниското си ниво от години насам, тоест предимството е на наша страна. И ще се погрижа Едуард да разбере тази простичка истина, колкото и да разиграва сценки със сладката си инатлива дъщеричка.

— Ами да влезем. — Той изважда от джоба на джинсите си връзка с ключове и доста трудно вкарва един в ключалката. Докато се

мъчи да го превърти, добавя: — За съжаление вратата леко се е изметнала.

— Защо? От влагата ли? — питам и поглеждам Клеър. Няма да пожелае да живее в къща, в която по стените тече вода. Може да пипне някоя зараза — например преди седмица прочетох във вестника, че напоследък много хора заболяват от туберкулоза и че влагата е една от причините. Непременно трябва да ѝ го кажа. Открай време тя се грижи за здравето си и се налива с напитки, съдържащи витамини и минерали, каквито пият спортистите по време на олимпиадите.

— Влага ли? — озадачено пита Едуард.

Свалям му шапка за невинното изражение, сякаш не знае за какво говоря.

— Да, влага — повтарям и го поглеждам право в очите. — Знаете какво означава тази дума, предполагам.

— Разбира се. — Той се обръща към Клеър, която ме гледа на кръв. Май ще се наложи да посмекча тона. Дошла съм да я подкрепя, нали така? Само дете не искам да се влюби в тази къща и да изчезне от живота ми. Ако се пресели в провинцията след завръщането си от Индия, ще я виждам много рядко и ужасно ще ми липсва. Внезапно си давам сметка, че не искам да живее тук. Вече изгубих Дърмот и Дом, не ми се иска да изгубя и нея. Положението се променя толкова бързо, че едва смогвам да наваксам. Ще ми се всичко да остане постарому, както беше преди настъпването на проклетата световна криза.

— Предполагам, няма да се обидите — подхващам, придавайки си възможно най-строго изражение, — но като приятелка на Клеър държа да сте откровен и да ни уведомите за скрити капани, на които можем да се натъкнем по-късно. Убедена съм, че ще ме разберете. — Внимателно подбирам думите си. Не искам господинът да разбере, че доскоро съм работила във фирма за продажба на недвижими имуществва. Не го засяга, освен това Клеър ме закле да си мълча по този въпрос, но държа той да разбере, че си няма работа с наивна глупачка. Дебна го и съм готова да го разоблича, ако се опита да ни извози.

— Естествено. — Той ме поглежда озадачено, сякаш се пита с какво ме е обидил. — Да, вратата заяжда, но само защото стои заключена. Ще се оправи, щом някой се нанесе в къщата.

— Твърдите, че няма влага, така ли? — Повдигам вежди, за да покажа, че знам всички подли трикове на наемодателите.

— Не, няма. — Едуард ми се усмихва, обаче аз оставам сериозна. Нека разбере, че няма да позволя да ни преметне.

— Подът прогнил ли е? — продължавам упорито и го измервам с поглед.

— Не. — Нахалът отново се усмихва, но явно вече е като на тръни.

Чудесно! Изнервих го тъкмо каквато беше целта ми. Той блъсва с рамо вратата, Клеър прекрачва прага и ахва:

— Великолепно е! Направо съвършено!

— Да, и на нас ни харесва. — Едуард сърдечно ѝ се усмихва. — Пребоядисахме наскоро и подменихме с нови хладилника, съдомиялната и пералнята. Диплянците с указания за ползване са закачени на таблото за съобщения в килера, ако случайно ви потрърбват.

— Клеър още не е казала, че ще наеме къщата — отбелязвам. — Да не прибързваме — добавям с леден тон, макар че къщичката ми се струва много привлекателна. Вдъхва ми усещане за спокойствие... Прогонвам предателските мисли — не бива да издавам чувствата си.

— Има и килер ли? — възкликва Клеър. — Колко хубаво! Открай време мечтая за къща с голям килер!

— И с основание — кима Едуард. — Можете да си държите там храната, защото заради дебелите стени се поддържа ниска температура. Откровено казано, надали ще ви е необходим хладилник, но за всеки случай ви осигурих това удобство.

— Добре сте направили — процеждам. — Иначе има опасност Клеър да се зарази с ешерихия коли.

— С ешерихия коли ли? — повтаря той.

— Точно така. Ако не държи храната в хладилник, а в някакъв килер. Все пак не живеем през Средновековието, нали?

— Имате право. — Едуард широко се усмихва. — По принцип заразяването с тази бактерия се осъществява посредством животински екскременти или недоварено говеждо месо, а не чрез недостатъчно охладена храна.

— Е, тогава може да пипне салмонела! — отговарям заядливо. Идва ми да си откъсна езика заради нелепата грешка. Трябваше да

предположа, че той е наясно с подробностите около ешерихия коли. Поне да се бях опитала да блъфирам...

— Така или иначе няма значение, защото ни е осигурен великолепен хладилник! — намесва се Клеър и влюбено се усмихва на Едуард. — Подозирам, че се кани да извади от грозната чанта чековата си книжка и да плати наема за първите три месеца. — Ами дъсченият под! — продължава да се прехласва и пак пърха с мигли. — Колко е оригинален!

Според мен прекалява с възторжените излияния — ако скъпият ѝ Едуард реши, че се е влюбила в къщичката, ще се опита да вдигне наема.

— Изциклихме дъските и ги намазахме с подово масло. Отне много време, обаче си струваше.

— Ох, прекрасни са! — Клеър плясва с ръце. — Дъбови ли са? От дъбовото дърво се излъчва силна енергия, не мислите ли?

— Да, дъските са дъбови — кимва Едуард и добавя: — Поздравявам ви — имате много набито око.

Двамата усмихнато се споглеждат като съпрузи от телевизионно предаване за преобразяване на дома, на които току-що са показали ремонтираната им къща и те още не вярват на късмета си.

— Обаче подът е неравен — намесвам се и подчертавам думите си, като потропвам с крак, за да ги върна към действителността. — Което е сериозен недостатък. Ами ако някой се спъне и се пребие?

— На мен пък ми харесва, Маги! — възразява приятелката ми. — Придава още по-голямо очарование и автентичност на обстановката. Все едно се пренасям векове назад. Не искам да живея в къща с подове от отвратителен ламиниран паркет. — Обръща се и отново лъчезарно се усмихва на Едуард.

— Няма ли да ти е мъчно за мраморните плочки, Клеър? — питам и прошепвам уж на Поли, но така че и двамата да ме чуят: — Поръча си ги чак от Италия.

Малката неразбиращо се взира в мен. Пет пари не дава за неравния под и за мраморните плочки. И с право. Едва ли има нещо по-отегчително от това да слушаш как трима възрастни си говорят за неразбираеми неща.

— Сериозно? — Едуард изглежда изумен. Оставам с впечатлението, че не би одобрил покупката на най-скъпите италиански

мраморни плочки за облицовка на под. Дали пък не е смахнат природозащитник? Той се навъсва, а пък аз се опитвам да залича усмивката си. Много съм доволна — тъкмо започвах да се притеснявам, че двамата прекалено са се сдушили; жизненоважно беше да ги скарам, преди да заобсъждат най-новите тенденции в обзавеждането.

— Ни най-малко! — Клеър ме поглежда злобно; изчервила се е от срам, задето разкрих каква снобка е. Да му се не види, какво я прихваща? Невъзможно е да харесва дъбовия под, след като месеци наред не можа да се нахвали с италианските мраморни плочки.

— Не съм сигурна — въздъхвам. — Свикнала си с тях, скъпа. — Обръщам се към Едуард и добавям: — Приятелката ми е пристрастена към лукса. — Усмиввам се пренебрежително, за да подчертая, че селската къщурка не е подходяща за жена с изискан вкус.

Клеър бърза да ме опровергае:

— Всъщност ненавиждам мрамора. Излъчва хлад. Дървените подове запазват топлината и са за предпочитане. А тази къща е очарователна, влюбих се в нея! Кремавите стени са божествени, а синият бюфет придава цветност. Чудесно сте се справили!

Едуард си сваля шапката. Забелязвам, че косата му е гарвановочерна. Контрастът със загорялото му лице е поразителен.

— Откровено казано, много се затрудних при избора на цвѐта, затова предпочетох по-неутралното кремаво. Обаче използвахме специални екологични бои — безумно скъпи са, обаче реших, че си струват парите.

— Колко умно! — ахва Клеър и пристъпва до най-близката стена, за да я разгледа, сякаш ѝ пука каква е боята. Навежда се и я подушва. Майко мила, държи се като идиотка. — Ах, как ухае! — И отново помирихва стената.

— Нали? — Едуард доволно се усмихва, сякаш е съвсем естествено да обикаляш стаите и да душиш боята. Изобщо не се притеснява от тъпите изпълнения на Клеър, дори напротив — държи се така, сякаш поведението ѝ е съвсем нормално. — Няма я отвратителната миризма. Понякога... — той понижава глас — ... понякога се изкушавам да оближа стените!

Клеър прихва, той се засмива. Дори сърдитата Поли също се киска, въпреки че прикрива с длан устните си. Явно не иска да

разберем, че се е отказала от цупенето.

Прелест! Крайно време е да се намеся. Събитията не се развиват според плана ми и нещата стигнаха твърде далеч. Ако не прекратя купона на веселящите, приятелката ми ще реши, че е намерила съвършения дом. Напоследък се е вкопчила в теориите за съдбата и за кармата и подозирам, че вече се е влюбила в къщичката. Вероятно си мисли, че тук има намеса съдбата, кармата или друга подобна дивотия.

— Дали обаче е било разумно? — питам, за да прекратя всеобщото веселие. — Да използвате толкова скъпи материали за имот, който смятате да давате под наем.

— За какво намеквате? — Едуард изведнъж става сериозен. Забелязвам, че Поли наднича иззад гърба му и ме наблюдава.

— Мисълта ми е, че след като сте вложили в ремонта толкова средства, ще се постараете да си ги възвърнете по някакъв начин, нали така?

Дори окото му не мигва, обаче явно е разбрал посланието ми: „Не се опитвай да вдигнеш наема само защото си направил грешката да използваш безумно скъпи екологични бои! Няма да платим за безсмисленото разточителство дори ако оближеш всички стени“.

— Целта ми беше да запазя характерното — отговаря. — Коего нямаше да се получи с евтини материали. Къщата е построена преди четиристотин години — искам да я съхраня и за следващите четиристотин.

— Четиристотин години! — ахва Клеър, сякаш го чува за пръв път. — Не може да бъде!

Отново ѝ хвърлям кръвнишки поглед (много добре знае кога е построена къщичката, защото безброй пъти е правила справка в Гугъл) и процеждам:

— Само дето е твърде малка. Колко квадрата е? — питам Едуард, който се е облегнал на кремовата стена и ме наблюдава. Поли се е вкопчила в крака му и също ме зяпа. Изплезва ми се, щом погледите ни се кръстосват. С неимоверно усилие се сдържам да не прихна. Малката е с характер и започвам да я харесвам въпреки фасоните ѝ.

— Почти шейсет — отговаря той.

— Достатъчно, за да е компактна и уютна — намесва се Клеър и лъчезарно се усмихва.

— Възтесничка е според мен — не отстъпвам и отново отправям въпрос към Едуард: — Кой ще плаща водата и електричеството? — При подобни преговори е важно да упражняваш натиск, за да покажеш, че не си вчерашен.

— Маги! — с укор възкликва Клеър.

— Разходите са включени в наема — преспокойно отговаря той.

— Като стана въпрос за наема — подхващам — Клеър смята, че исканата от вас сума е скандално висока — напоследък пазарът се обърна в полза на наемателите.

— Известно ми е — опечалено въздъхва той. Вероятно се преструва, та приятелката ми да го съжали.

— Настояваме за драстично намаление — заявявам. Винаги е успешна тактика да нападнеш някого, когато е в нокдаун.

— Както писах по имейла, ако се съгласите от време на време да помагате в работата около стопанството и къщата, ще се споразумеем за цената. Не знам дали имате някакъв опит... — Той не довършва фразата, сякаш едва сега осъзнава колко абсурдно е било предложението му.

— С удоволствие ще помагам! — възкликва Клеър. — Мечтая да съм в хармония с природата, да се върна към корените си.

— Ами... добре — неохотно се съгласява Едуард, макар да не изглежда заблуден от ентузиазма ѝ. — Работата е свързана най-вече с грижи за понитата. Имаме конна база.

— Ще се справя! — уверено заявява приятелката ми и аз се обръщам да я изгледам. Защото тя не понася конете, освен когато седи в ложата за важни персони по време на новогодишните конни надбягвания и пие шампанско. А сега се прехласва, сякаш е станала „повелител на конете“ като в онзи филм. Обзалагам се, че също като мен няма представа какво означава конна база.

— Не искам да ми пипа понито! — Поли тропва с крак и скръства ръце на гърдите си, което донякъде охлажда ентузиазма на приятелката ми. Чувствам, че откровената неприязън на детето я притеснява, което е необичайно — обикновено не я е грижа за хорското мнение.

— Предлагате ли застраховка? — Продължавам разпита.

— Маги, какво те прихваща? — избухва Клеър.

— Застраховката е задължителна — заявявам поучително. — За съжаление злополуките са твърде често явление в селските стопанства. Ами ако някое пони те ритне в главата?

— Какви ги говориш? — пита уж равнодушно, но виждам как за миг лицето ѝ се изкривява от страх. Тя не обича животните — не можа да дресира дори мъничкото пуделче Чарли. Как ще се оправя с поголеми животни?

— Понякога понитата са своенравни — продължавам. — Нали така, Едуард? Поли е най-пресният пример — собственото ѝ пони я е хвърлило от гърба си тази сутрин. Очевидно е зло.

— Не е пък! — Малката тропва с крак и ме поглежда сърдито. — Кажй ѝ, татко!

— Не е — потвърждава той. По гласа му личи, че спорът започва да му писва. — Просто е жизнено.

— Да, обаче жизнените понита също могат да предизвикат нещастен случай.

— Вероятно... — Едуард погледна приятелката ми, която вече е като на тръни. Чудесно!

— Чувала съм как хора загиват при подобни инциденти. Или в най-добрия случай се парализират — отбелязвам. — Клеър, никой няма да те компенсира, ако Едуард не те застрахова. А и дори да те осигури, парите няма да ти послужат, ако до края на живота си прикована в инвалидна количка.

Едуард е пребледнял. Чудесно. Целта ми е да откажа Клеър от живота на село, а не да я насърча да стане конегледачка.

— Имаме застраховка — процежда той.

— Дали да ви се доверя? Е, ако давате честната си дума...

— Ако желаете, ще ви покажа документа — прекъсва ме Едуард. — В канцеларията ми е. Но имате право — ако се случи нещо ужасно, парите няма да го поправят.

— Не ме интересуват никакви документи! — намесва се Клеър. — Влюбих се в къщата, искам да живея тук! Маги, ако не искаш, прав ти път! — отсича безцеремонно, а пък аз зяпвам от ужас.

Друго се бяхме разбрали — да разговаряме, когато собственикът не може да ни чуе. Какво я прихваща, да му се не види? Поглеждам я строго, за да я накарам да млъкне, обаче тя се прави, че не забелязва.

Може би си въобразявам, но изражението ѝ е бунтарско. Сякаш е решила нарочно да ми противоречи.

— Решавай, Маги — добавя малко по-кратко. — Освен ако не искаш да попиташ по телефона вашите. Или може би Тереза.

Погледът ѝ е студен като стомана. Много добре знае, че не искам близките ми да научат за тежкото ми финансово положение, и сега ме предизвиква. Може да носи дрехи, жвакани от куче, и грозна като смъртта чанта, обаче си остава акулата от хедж фонда. Набързо премислям възможностите: да остана в града, макар да нямам нито работа, нито жилище, или да поживея тук известно време, при това на нейни разноски. Всъщност нямам алтернатива.

— Добре де — въздишам и мислено се сбогувам с фантазията си за „Работещо момиче“. Заради магарешкия инат на Клеър никога няма да съм изобретателната Мелани Грифит със суперелегантен костюм. Жалко, костюмите с големи подплънки на раменете тъкмо сега са на мода и щях да изглеждам страхотно. Не и с клина обаче, тези клинове са истински кошмар.

— Чудесно! — Тя изръкоплясква и се обръща към Едуард, като във вълнението си му заговаря на „ти“: — Ще те придружа до канцеларията ти, за да подпиша договора. Става ли?

Едуард се поколебава. Взира се в мен, сякаш се пита дали не прави ужасна грешка и дали няма да му създавам още главоболия.

— Ами... добре — промърморва най-накрая. Обаче изражението му издава, че още се колебае.

Правя последен отчаян опит да я вразумя и да я предпазя от прибързани решения:

— Съветвам те да вземеш копие от договора и да го обсъдиш с адвокатата си, Клеър.

— О, я стига! — изчуруликва тя и повежда Едуард към външната врата, докато Поли ситни по петите му. — Връщам се веднага — подвиква ми.

Чувам я как бърбори в коридора, после гласът ѝ заглъхва и аз оставам да стърча до синия бюфет и да се питам как стана така, че всичко се обърка, защото по всичко изглежда, че ще заживея на село... без значение дали ми харесва.

ШЕСТО ПРАВИЛО: ОЧАКВАЙ НЕОЧАКВАНТО

— Не вярвам, че си решила да живееш на село! — Гласът на Дом сякаш идва от другия край на света, което всъщност е точно така, защото той се намира в Мелбърн.

Пътувам към Роуз Котидж и говоря в микрофона на слушалките, само дето звукът ту се усилва, ту изчезва, защото мобилният невинаги има покритие по скапаните селски пътища. Ненавиждам ги — минах през толкова много дупки, че ще е цяло чудо, ако стигна невредима до къщичката.

— Временно, Дом — поправам го. — Докато Клеър се върне от Индия.

— Въпреки това не е за вярване! Какво те е прихванало! Мразиш провинцията!

— Е, не съвсем. — Вече съжалявам, че го потърсих. Твърди, че идеята ми е смехотворна и това още повече ме изнерви и изплаши... нещо, което смятах за невъзможно.

— Маги, веднъж ми каза, че ще откачиш, ако ти се наложи да живееш далеч от града.

— Преувеличавах — промърморвам. Паметта му е като на слон — не е забравил какво подхвърлих веднъж, когато след работа бяхме отишли да изпием по едно. Помни дори най-баналните разговори — качество, което според майка му го прави достоен член на „Менса“. Веднъж дори му изпрати формуляр за кандидатстване, защото искрено вярва, че безценното ѝ синче притежава рядък талант. — Ти се пресели в Австралия — добавям. — Каква е разликата?

— Разликата е в това, скъпа Маги, че тук бъка от момичета по оскъдни бикини. А ти ще живееш в някакво забутано село. Не мога да си представя как ще чистиш на конете и ще изравяш картофи. Не ставаш за тази работа, малката.

Слушам го как се залива от смях и още повече се изнервям. Няма начин да е толкова лошо. Освен това не възнамерявам да се занимавам

с каквито и да е животни — това си е уговорка на Клеър, а не моя.

— Не съм толкова задръстена — измънквам. — Ако пожелаея, мога да събирам картофи.

— Да, бе! — изкисква се той. — Не познавам човек, който е по-неподготвен от теб за живот на село.

— Ще се справя! — възразявам. — Ще прекопам зеленчуците, не е толкова голяма философия.

— Кога за последно си го правила, Маги? — изсмива се Дом.

Всъщност никога не съм хващала нито мотика, нито лопата. Не съм наясно дали зеленчуците се прекопават или изкопават. И дали тази дейност е свързана с плевенето. Май да, обаче не съм сигурна. Разбира се, няма да си призная пред Дом.

— Ако искаш да знаеш, като малка помагах на татко, който отглеждаше зеленчуци. Ако ти трябва някой за прекопаване, аз съм твоят човек. — Този път лъжата ми не е толкова опашата. Баща ми наистина имаше малка градина, която обичаше — занимаваше се с какво ли не, садеше цветя и говореше на тревата. Само че аз не му помагах. Нито веднъж. Обикновено си стоях вкъщи и гледах Ем Ти Ви или разговарях с приятелки по телефона. Внезапно ми домъчнява, задето не съм прекарвала повече време с татко... може би работата в градината щеше да ни сближи. Защо тогава не го разбрах...

Така или иначе излъгах нашите, че заминавам за провинцията, за да следя отблизо изграждането на нова жилищна сграда и те приеха обяснението, без да ме разпитват. Чувството за вина ме смазва, от друга страна знам, че постъпих правилно. Не искам да се безпокоят за мен, стигат им тревогите около развода ми. Изглежда са преодолели шока от решението ми да напусна Робърт, но мама още печално повтаря, че е „загубила син“, а татко най-безцеремонно ръси вицове за стари моми. Затова и на Тереза казах същата лъжа — ако ми се наложи за пореден път да изслушам лекцията ѝ на тема „Пропастта пред захвърлените жени“, ще се покатеря на някоя висока скала и с радост ще се хвърля в пропастта.

— Какво отглеждахте? — Гласът на Дом прекъсва мрачните ми мисли.

— Моля?

— Какво отглеждахте в тази ваша градина?

Мъча се да си спомня какви зеленчуци засаждаше татко. Първото, което ми идва на ум, са марулите — толкова много бяха. Разбира се, аз не близвах зелена залата. Признавах само консервирани храни с много доматиен сос. Сега си давам сметка, че съм била голям инат — бог знае как нашите са търпели капризите ми.

— Марули — заявявам уверено. Дом не може да ме хване натясно.

— Какво друго?

— Грах — импровизирам. — И... пресен лук. — Почти съм сигурна, че баща ми садеше лук до лехата с марулите, защото още помня миризмата му.

— Ахааа... — проточва той. Май не съм била много убедителна. — Виж, ако размислиш и решиш да се преселиш в Австралия, ще те посрещна с отворени обятия. Ще мажеш с лосион против изгаряне гърба ми... или където пожелаеш. Кожата ми е много чувствителна...

— Ще ти преча да сваляш навити девойки — подхвърлям. — Освен това не понасям жегата. Австралийското слънце ще ме убие.

— Сериозно ли говориш? — смаяно възкликва той. — За мен тук е рай. Следващите месеци ще се отдам само на слънчеви бани, сърфиране и пиене на бира.

— А работа? Намери ли си вече?

— Работа ли? Че кой тук работи? — засмива се Дом. — Възнамерявам да се посветя на търсене на истинската си същност. Нека готините гаджета сами ме намерят.

Явно му е провървяло. Не се учудвам, защото е късметлия. Винаги съумява да се измъкне сух от водата. Например Дърмот безброй пъти го хващаше да сърфира в интернет, вместо да си гледа работата, обаче все му прощаваше.

— Свали ли вече секси мацки? — питам. Досега не е споделил подробности, което е нетипично за него. — Често ли правите тройки?

Той не продумва известно време, после измънкава:

— Не бих казал...

— Как така? Нали братовчедът Пиърс те уверяваше, че това е обичайната практика там.

— Ами... с него се скарахме и не живеем заедно — неохотно признава Дом.

— Така ли? Защо?

— Мръсникът ме излъга за тройките. Никога не е бил с две жени едновременно.

— Дори в джакузито ли? — Изкисквам се, спомняйки си какво му беше казал умникът Пиърс.

— Той няма джакузи.

— Не думай! — възкликвам и ми става смешно — май положението му не е толкова розово.

— Не — въздиша Дом. — Дори гумено басейнче няма.

— Съжалявам, приятелю.

— О, не ме съжалявай. Тук наистина е чудесно. Онзи ден изгорях на слънцето и сестрата в спешното отделение беше сладурана. Имаме среща другата седмица.

— Бил си в спешното заради слънчево изгаряне ли? — Разтревожвам се не на шега. Той има много светла кожа, затова е пристрастен към бронзаторите.

— Да. Гаднярът Пиърс ми даде бебешко олио — уж съм щял веднага да хвана тен. Само че аз се опекох. Обаче си струваше — сестричката, дете ме намаза с лосион от лайка, се влюби в ирландския ми акцент. В кърпа ми е вързана!

— Безсрамник си ти! Не е за вярване, че си свалял медицинска сестра по време на дежурството ѝ!

— Малката си падна по ирландския ми чар, Маги. Какво да правя, като съм толкова готин?

— Обзалагам се, че си наблегнал на прословутия си чар.

— Печелиш от раз, малката — отговоря той, използвайки подчертано ирландски акцент. — Жените не могат да ми се наситят.

— Предполагам, че си приложил и галския си трик.

— Не съм виновен, задето умират да им нашепвам комплименти на родния си език, нали?

— Нечестно е да казваш на ирландски молитвата „Отче наш“ и да се преструваш, че правиш любовно признание.

Любимият му номер, който прилага на всички чужденки, е да ги омайва с молитвите, които е наизустил като първолак. Когато мацката го попита какво е казал, отговорът му неизменно гласи: „Казах, че си най-красивото момиче на планетата“.

— Маги, Маги, на тях не им пука какво означават думите ми — обожават начина, по който ги изричам. Сестричката направо се

захласна.

— Негодник си ти! — скастриям го и добавям: — Сега затварям. Току-що спрях пред къщата.

— Добре, мило ми селянче. При първа възможност ми изпрати чай и поне няколко опаковки солени бисквити. Мръсникът Пиърс ми сви последния колет от мама.

— Непременно — обещавам, защото знам страстта му към тези родни глезотии.

— Супер! Благодаря. Всичко хубаво. Обаждай се.

Нещо ме жегва — в този момент разбирам колко ми липсва. Каквато и работа да си намеря (ако изобщо си намеря), няма да ми е хубаво като с Дом. Той е досаден сексист и похотлив перверзник, но и страхотен майтапчия. Ненадейно ме обзема чувство за безпределна самота. Дом замина, Клеър — също. Преди няколко дни взе самолета за Индия и сега медитира на другия край на света, заобиколена от откачените си съмишленици. Чухме се само веднъж, понеже мобилните телефони са забранени в ашрама. Очевидно разговорите с приятелите в цивилизования свят нарушават ежедневната медитация... поне така са обяснили на Клеър. Обаче мен ме мъчат подозрения. Мисля, че шефовете на ашрама — разни там гуру или както ги наричат, забраняват разговорите с приятели и с близки поради много по-страшна причина. Ами ако Клеър се е забъркала с някаква секта? Ами ако вече ѝ промиват мозъка и ѝ внушават да им дари всичко, което притежава? Във вестниците непрекъснато се поместват дописки за невинни хора, измамани от ловки сектанти. Нищо чудно следващия път Клеър да ми съобщи, че е станала четвъртата съпруга на дългобрадненормалник и повече няма да се върне в родината. Единствената ми утеха е, че направих справка в Гугъл за този ашрам и намерих само блестящи отзиви от други поклонници, идващи от другия край на света, за да се срещнат с този гуру: ако се съди по думите им, преживяването им допаднало, после се върнали към нормалния си живот. Нито един не изглежда зомбиран или изплашен. От друга страна, сайтът може да е голяма измама. Нищо чудно сектантите да са промили мозъка на гениален уебдизайнер и той да администрира страницата от килията си в някое подземие. Възможно е отзивите да са измислени, а снимките на щастливо усмихнати поклонници да са подправени с фотошоп — бог знае каква е истината.

Клеър обеща да ми телефонира колкото е възможно по-често, за да се уверя, че всичко е наред, въпреки това аз се тревожа.

Едва сега осъзнавам, че съм сама на непознато място и че няма с кого да споделям. Не се бях замисляла по този въпрос, когато най-накрая приех предложението. Свикнала съм непрекъснато да разменям шеговити реплики с Дом и с Дърмот и да разговарям по телефона с клиенти, въпреки че през последните месеци не ни беше до майтапи, а и обажданията драстично бяха намалели. Така или иначе обичам да съм сред хора. Обичам общуването с тях. С кого ще разговарям в глухата провинция? С кравите ли?

Преди да сляза от колата, отново оглеждам къщичката и неохотно признавам, че изглежда още по-красива, отколкото е в спомените ми: очарователна, приветлива и излъчваща уют. Докато вървя по тясната пътека към входната врата, започвам да си мисля, че може би не съм допуснала фатална грешка. Необходимо ми е малко спокойствие, преди да се захвана с трудната задача да си намеря работа. И малко време да размисля върху живота си. Пък и Клеър каза, че всъщност ѝ правя услуга като наглеждам къщата по време на престоя ѝ в ашрама. Отгоре на всичко тя плаща наема, което е още един голям плюс, защото положението с парите е кофти и ще става още по-зле.

Бръквам под изтривалката и напипвам ключа — Едуард е спазил обещанието си. Невероятно е как местните хора още си въобразяват, че е безопасно да оставят ключовете си под изтривалката, но пък и аз съм безкрайно невежа по отношение на живота на село. Нищо чудно местните хора да не заключват домовете си нощем. Не мога да си представя, че ще се чувствам в безопасност, ако вратата ми не е с три ключалки. Първата ми работа ще е да помоля Едуард да сложи поне резе и още една ключалка, макар че, ако не ме лъже паметта, вратата се отваря толкова трудно, че би затруднила всеки крадец. Вземам ключа, но преди да се подготвя за борбата със заяждащата ключалка, вратата се отваря с леко проскърцване.

— Хей! — провиквам се. Може би Едуард е дошъл да ме посрещне. Знае, че пристигам днес, и е решил да проветри къщата. Надали хазяин, който гледа да изкара бързи пари, без да си дава много зор, е способен на такъв жест, но... Никой не отговаря, затова отново се провиквам: — Хей, има ли някой?

— Ти пък коя си? — Появява се някаква тийнейджърка и придърпва надолу тениската си. Лицето ѝ е зачервено, русата ѝ коса е разрошена, сякаш малката се е боричкала с някого.

— И аз те питам същото. — Оглеждам я от главата до петите. Не прилича на крадла, обаче аз всъщност не знам как изглеждат апашките. Дали съвременните крадли носят маски? Може би не. От друга страна, девойката изглежда твърде млада и прекалено изплашена, за да е проникнала в къщата с цел обир. Предполагам, че е на около петнайсет години.

— Казвам се Матилда Креван и къщата е моя — заявява със самочувствието на човек, който е два пъти по-възрастен от нея. Прибира косата си зад ушите, със свободната си ръка отново приглажда тениската си и строго добавя: — А вие нахлувате в дома ми. Ако не напуснете веднага, ще се обадя на полицията.

— Къщата е твоя ли? — Прихвам, макар да се опитвам да се сдържа — самоувереното ѝ изражение е много забавно. Лъже като дърта циганка, макар да се справя прекрасно, няма спор. Ако не знаех, че къщата е на баща ѝ, можеше да ѝ повярвам. Няма съмнение, че е по-голямата дъщеря на Едуард — с опърничавата Поли си приличат като две капки вода.

— Да. — Малката заплашително свъсва вежди. — А ти си натрапница! Изчезвай, преди да... се обадя да те приберат. — Изважда от джоба на джинсите си мобилен телефон, отваря капачката и предизвикателно ме поглежда.

Усмиввам се:

— Май си прекалено малка, за да притежаваш имот.

— Баща ми е собственикът — високомерно заявява тя и присвива очи, — обаче скоро къщата ще е моя. Затова се махай, иначе ще... ще накарам да те арестуват.

— Ясно. Виж, Матилда... — подхващам възможно най-спокойно — ... май има някакво недоразумение. Известно време ще живея тук под наем. Казвам се Маги и баща ти ме очаква.

— Под наем? Тук? — Лицето на малката помръква и внезапно тя заприличва на невръстно дете. — Как така?

Явно е изненадана. Питам се защо баща ѝ не ѝ е съобщил за намеренията си.

— Ще остана, докато приятелката ми Клеър се върне от ашрама, после тя ще живее тук... — Млъквам, защото си давам сметка колко глупаво и объркано е обяснението ми.

— Станала е някаква грешка! — отсича Матилда, но погледът ѝ издава, че вече не е толкова самоуверена. — Къщата не се дава под наем.

Притискам длан до челото си — започва да ме мъчи главоболие, капнала съм от умора. Дългото пътуване дотук изцеди силите ми, да не говорим за гадните дупки по шосетата.

— Виж какво, Матилда, съжалявам, че... не си била уведомена, обаче аз ще се нанеса тук. Трябвало е да те предупредят.

— Повтарям, станало е недоразумение! — Погледът на малката е студен като лед. — Вече ви казах, че къщата не се дава под наем. Нито сега, нито когато и да е. Баща ми не би го направил, ако първо не го е обсъдил с мен.

В спалнята нещо тупва. Там има някой... Матилда не е сама, което обяснява разрошената ѝ коса и пламналото ѝ лице. Като чува шума, тя само примигва, но не продумва.

— Щом не ми вярваш, ще ти покажа документа. — Изваждам от чантата си договора, подписан от Клеър, и го подавам на девойката.

Тя го преглежда и ахва, като вижда най-отдолу подписа на баща си. Чувствам се неловко. Другояче си представях първия си ден в новия дом. Очевидно скъпата Матилда и баща ѝ не са се доразбрали. Тя явно не е знаела, че къщичката е дадена под наем, и по всичко личи, че не е във възторг от новината.

— Добре. — Тя ми подхвърля договора, обръща се и се провиква: — Даниел, идвай! Тръгваме си!

От спалнята излиза тийнейджър; лицето му, надупчено с белези от едра шарка, е пламнало от притеснение. Както и подозирах, Матилда не беше сама. По всичко изглежда, че с младежа са превърнали къщичката в любовно гнезденце. Всъщност е много трогателно — понякога първата любов е най-изпепеляваща. Бях малко по-голяма от това момиче, когато се запознах с Робърт, и бях убедена, че съм срещнала мъжа на живота си. Разбира се, грешах, но го разбрах едва след много години. Замислям се за горкия Робърт и отново ме жегва угризение на съвестта. Дали е добре? Дали ми е простил, задето го напуснах и съсипах живота му (според неговите твърдения).

— Да изчезваме! — сопва се Матилда на гаджето си. — Не издържам повече тук, гадно е!

Отново ми хвърля кръвнишки поглед, наперено излиза, следвана от младежа, и аз оставам сама, питайки се как да постъпя. Убедена съм, че прекъснах любовната среща на Матилда. Интересно дали техните знаят за кльощавото ѝ гадже. Съмнявам се. Тийнейджърите умеят да се прикриват — Едуард и жена му надали имат представа с кого се среща и с кого се натиска по-голямата им дъщеря. Единственият изход е да не ѝ се мяркам пред очите и да се надявам тя също да стои далеч от мен. Не е най-доброто начало на живота ми тук, обаче не ми се иска да се забърквам в още неприятности.

Въздишам и излизам да извадя от багажника куфарите си. Толкова са тежки, че вероятно ще се наложи да ги влача по градинската пътека. Докато се опитвам да преценя как да извадя първия, забелязвам драскотините по колата. Със сигурност не са причинени от клоните на крайпътните дървета, защото са дълги, равни и много, много дълбоки. Призлява ми — внезапно си давам сметка, че някой нарочно е издраскал с ключ предната дясна врата на автомобила — май се досещам кой е този някой. Току-що пристигнах, а вече имам враг сред местните хора — мисля, че съм поставила своеобразен световен рекорд.

СЕДМО ПРАВИЛО: ПЯМОТАТА ВИАГИ Е ЗА ПРЕДПОЧИТАНЕ

Събуждам се плувнала в пот и се опитвам да се освободя от завивката, която се е усукала толкова плътно около бедрата ми, че сякаш съм бинтована — сигурно съм се мятала насън като бясна. Знам какво ме събуди. Отново сънувах кошмара, в който падам и не мога да се хвана за нещо, за да избегна ужасната смърт. От известно време ме спохожда често и всеки път ме стряска. Разбира се, знам какво означава, защото като вярна почитателка на „Гугъл“ прегледах тълкуванията, предлагани в мрежата. Кошмарът, при който падам безкрайно, означава, че съм изпуснала контрола върху живота си... което не е изненадващо предвид „щастливите“ събития, случили ми се напоследък. Обикновено и Робърт присъства в съня — стои наблизо, наблюдава ме как падам, по някое време с опечалено изражение ми обръща гръб. Дори подсъзнателно изпитвам вина, задето го напуснах. Ако знаеше за кошмара ми, Тереза щеше да се развихри. Освен към всичко друго е пристрастена и към тълкуването на сънищата — анализира всеки свой сън, който на сутринта не се е заличил от паметта ѝ. Разбира се, понякога малките сини таблетки предизвикват шантави съновидения, но тя тълкува и тях, защото поддържането на контакт с психиката било много важно дори ако се тъпчеш с приспивателни и сънищата ти повече приличат на халюцинации.

Разтърквам с длани страните си, опитвам се да си поема въздух и да си внуша, че съм сънувала кошмар и че всичко е наред. Едва след около минута осъзнавам къде се намирам. Очаквах да зърна сините стени на спалнята си, само че стаята грее в жълто. От друга страна, ако някой не е боядисвал през нощта, докато съм спала като заклана, явно се намирам другаде, а не в градския си апартамент, за който плащам на Дърмот нищожен наем.

И още нещо — чувам странни звуци. Сякаш най-малко сто птици са кацнали на главата ми и пеят с пълно гърло. Още не съм се

разсънила напълно и не мога да разбера какво става. Телевизорът ли работи? Или звъни мобилен телефон? Каква е тази врява?

Изведнъж си спомням. Не съм в апартамента, а в Роуз Котидж и наистина чувам чуруликане на птици, а не бръмчене на телевизор или звънене на телефона. Като си знам куция късмет, сигурно се е разчуло, че тук се е заселило префинено градско чедо и проклетите птици от цялата околност са накацали на перваза на прозореца, за да ми лазят по нервите. Врявата е ужасна! Как издържат местните това звуково замърсяване на средата? Чуруликането е по-оглушително от шума на уличното движение, по-неприятно от граченето на клаксоните и воя на сирените. Сигурно ще откача, ако го слушам по цял ден. Обръщам се на другата страна и посягам към ръчния си часовник. Девет без петнайсет. Невероятно! Спала съм непробудно почти дванайсет часа. Да, шофирането до това забутано място ми беше взело силите. Почти нямам спомени какво направих, след като затътрих куфарите в антрето. Чувствам лицето си мръсно, което означава, че не съм махнала грима си — небрежност, за която горчиво съжалявам. Дали пък Клеър не беше права, като твърдеше, че ако не нося грим, няма да губя толкова много време за отстраняването му? Идеята е съблазнителна. Тук никой не ме познава, следователно няма пред кого да се изложя. От друга страна, изпитвам ужас при мисълта, че ще изляза на улицата без обичайните пластове боя, наплескани по лицето ми. Години наред се боря с този проблем, дори в най-налудничавите си мигове планирах да си направя татуировка с мастило за постоянен грим. Единственото, което ме възпира, е страхът ми от игли — не давам никой да ме боде, освен ако не съм напълно упоена.

Ставам и отивам в кухнята да потърся кафе. Свикнала съм сутрин да пия конска доза силно кафе, за да се задействам. Не че днес бързам и не закъснявам за работа, защото си нямам работа. От тази мисъл още повече се вкисвам. Колко пъти се събуждах, копнеейки да имам поне един ден, през който да безделнича? Е, този ден настъпи и се чувствам ужасно. Готова съм на всичко, само и само да съм си у дома, да се приготвям да отида в „Ханли“ и да се занимавам с каталогизиране на имоти. Готова съм цял ден да слушам сексистките брътвежи на Дом, стига да се върна на работа. Няма да се оплача нито веднъж дори ако Махагонката Смайт телефонира милион пъти. Сега тя

тормози горкия стар Дърмот, който надали се справя с постоянните ѝ обаждания и с големите ѝ претенции.

Стоя в кухнята и се оглеждам за кафемашина. Дъбовият под, който предизвика възхищението на Клеър, е затоплен от слънцето, надничашо през прозореца. Вярно, че при огледа на къщата оплюх дъсчените подове, но не мога да си кривя душата, че са за предпочитане пред порцелановите плочки в апартамента, които смразяват стъпалата ми. От друга страна обаче, дъските сигурно са като капан за мръсотията.

Преравам шкафовете и след като не намирам кафемашина, включвам електрическия чайник — ще се задоволя и с нескафе. Не ми действа ободряващо като еспресото и май ще се наложи да изпия две чаши. Облягам се на кухненския плот и чакам чайника да заври; ненадейно на вратата се потропва и аз стреснато подскачам. Кой ли може да е? Не очаквам посетители — та нали още не познавам никого тук. Освен... освен ако не е опърничавата Матилда. Може би е измислила реч, с която да ме принуди да се върна в града. Тръгна си вбесена — нищо чудно да се е върнала, за да настоява незабавно да освободя имота ѝ. Като нищо може да го направи, защото е доста нахакана. На вратата отново се почуква, този път още по-настойчиво. Ако наистина е Матилда, ще тропа до безкрай и няма да си отиде. Ненадейно ме обзема гняв. Малката нахалница няма право да ме безпокои, и то в ранни зори. Ей сега ще ѝ свия сармите: това, дете ми издраска с ключ колата, е достатъчно да я обвиня в дребно хулиганство и да се обадя на полицията. Какви ли ще са последствията? Може би пробация или дори полагане на общественополезен труд.

Рязко отварям вратата — ей сега ще ѝ дам да се разбере на малката нахалница, — но вместо нея виждам Едуард и малката Поли, която е с тъмносиня ученическа униформа и пак е намръщена като черен облак. От Матилда няма и следа. Едуард се усмихва:

— Здравейте.

— Тъъ... здрасти — избърборвам. Чувствам се като в небрано лозе, защото при последната ми среща с този човек буквално оплюх къщата, в която сега живея. Обаче няма да се издам.

— Отбихме се да проверим дали сте се настанили — добавя той.
— Надявам се да не ви липсва нещо — заредих килера с всичко от първа необходимост.

Въобразявам ли си, или е поизнервен? Май да. Държи се, сякаш не знае как ще реагирам на внезапната му поява. Все едно се страхува, че ще му откъсна главата. В интерес на истината не бях далеч от подобно деяние, когато се видяхме за последно.

— Благодаря, имам си всичко — промърморвам и дърпам надолу развлечената тениска. Май трябваше да си обуя джинсите, преди да отворя вратата. Спах по тениска, защото снощи бях прекалено уморена, за да си търся пижамата. Осъзнавам, че тениската едва закрива дупето ми. Ама защо да се притеснявам от вида си — вината не е моя, нали? Как да предположа, че хазяинът и невръстната му дъщеричка ще цъфнат в ранни зори?

— Хубаво, радвам се. Тъж... извинете за ранното посещение — казва той, сякаш четете мислите ми. — Така и така водя Поли на училище, реших да проверя дали всичко е наред. Май сглупих — трябваше да се досетя, че ще спите до късно след вчерашното пътуване.

— Няма защо да се извинявате. — Усмиввам се пресилено. „Глупаво е да превръщаш в смъртен враг собственика на имота“ — повтарях непрекъснато на клиентите на „Ханли“. Най-добрата тактика е да поддържаш добри отношения, а пък и Едуард изглежда дружелюбен — явно е решил да не обръща внимание на заяжданията ми с него и със скъпоценната му къщичка.

— Какво ти е на лицето? — пита ме Поли. — Много си смешна.

Обръщам се към огледалото до вратата. Тушът за мигли се е размазал около очите ми. Гледката е страховита.

— Гримът ми се е размазал, защото не го свалих снощи — отговарям. Безсмислено е да лъжа малката — умът ѝ сече като бръснач.

Тя кимва и сбърчва чело — очевидно се опитва да си спомни нещо.

— Приличаш на... панда — отсича накрая.

— Поли! — предупреждава я баща ѝ.

— Права е — въздишам. — Бях толкова уморена от шофирането, че заспах, преди да си махна грима. Освен това тази спирала за мигли е от дълготрайните.

— Какво означава това? — любопитства Поли.

— Че гримът издържа през целия ден.

— Искаш да кажеш, че се измива трудно, така ли? — настоява малката.

— Да — признавам.

— Тогава защо я използваш?

— Откровено казано, не знам. — Въпросът ѝ е логичен. Тушът от тази спирала се отстранява много трудно. — Сигурно вярвам на рекламите.

— С това ли си спала? — Тя посочва гърдите ми. С периферното си зрение улавям как Едуард се намръщва. — Нямах ли си пижама?

— Имам, но още не съм си разопаковала куфарите — обяснявам. Тази малка картелница всяка секунда задава нов въпрос. Не мога да ѝ смогна.

— Любимата ми пижама е с Мечо Пух — заявява. — Мога да ти я дам временно. Матилда казва, че тази пижама е бебешка, обаче тя нищичко не разбира!

— Така ли? — питам и едва се сдържам, защото ме напушва смях. Въпреки прямотата си, Поли е много чаровна.

— Така. Защото е смотана.

— Смотана ли?

— Да. Това ми е любимата дума.

— Сериозно? — питам и си казвам: „Божичко, сега пък разговарям с шестгодишно дете за любимата му дума! Ако веднага не пия кафе, ще откача“.

— Да. Опитвам се да я използвам по десет пъти на ден. Госпожа Райън ни учи да правим така с любимите ни думи.

— Коя е госпожа Райън?

— Учителката на Поли — намесва се Едуард. — Многострадалната ѝ учителка. — Зачервил се е като домат, подозирам, че му се иска да потъне в земята заради бръцолевенията на дъщеря му.

— Какво означава многострадална? — пита Поли.

— Че е принудена да те изтърпява — отговаря ѝ той.

— Задето ѝ казах онова за брадичката ѝ ли?

— Какво си ѝ казала? — Наострям уши, очаквайки да чуя нещо интересно.

— Казах ѝ, че има космата брадичка.

Едуард потреперва, сякаш са го зашлевили.

— Така ли й каза? — Изкисквам се, защото си представям сценката. — Интересно.

— Да! — Малката се изпъчва. — Брадичката й е космата като на овена Били.

— Ще стане още по-интересно. — Едуард забелва очи.

Обръщам се към дъщеричката му:

— Защо? Какво стана после?

— На другия ден госпожата дойде в училището без косми, обаче брадичката й беше червена като домати. И аз й казах, че прилича на трол. Нали се сецаш, онзи, който живее под моста.

Поглеждам Едуард.

— Направила си е коламаска, така ли?

— Доста време мина, докато кожното й възпаление отшумя — промърморва той.

— Вчера й разказах за теб — обявява Поли.

— Така ли? — Господи, какво ли е споделила с брататата учителка?

— Да! Казах й, че отначало те помислих за смотана, но татко ме помоли да те изтърпя, защото парите ни трябва.

— Поли! — ахва Едуард и смутено се обръща към мен: — Извинете. Изглежда, трябваше да я заведа на училище и на връщане да се отбия...

— Знаеш ли, че ти се виждат гащите? — прекъсва го малката сладурана. — И те са много смотани.

Разбира се, нося най-старите си гащички. Наистина ли се виждат? Не смея да погледна. Едуард пак потреперва. Дали се притеснява от дъщеря си и от безкрайните й въпроси, или е потресен от мизерното ми бельо? Не знам, не съм сигурна.

Поли отново подхваща разпита:

— Винаги ли спиш толкова до късно? — Вече е загоряла и няма спиране, докато не измъкне от мен възможно най-подробна информация. Интересно дали и близнаците на Тереза ще станат същите след няколко години. Как ли ще ги обуздава? Още не са проговорили, а вече я побъркват. Не ми се мисли какво ще се случи, когато ще могат да водят разговори. Завива ми се свят, като си го представя.

— Поли! Престани с въпросите! — строго казва Едуард и се обръща към мен: — Извинете.

— Няма за какво. Тя има право — наистина се успах.

Явно ме мислят за непоправима мързелана. Преди да остана без работа по това време вече седях зад бюрото си. Неизвестно защо ми хрумва да излъжа, за да не се изложат пред тях. Да, признах, че снощи не си свалих грима, но не искам да помислят, че се излежавам, докато всички други са се втурнали да спасяват света. Едуард сигурно ме смята за безделница. Почти не продума, докато дъщеря му бърбореше като картеница.

— Ще тръгваме — промърморва. — Поли ме посрами достатъчно, а ни предстои да минем през портала на училището, където ще сме изложени на погледите на другите родители.

Засмивам се — дори аз знам, че училищният портал може да е опасно място.

— Всъщност — изтърсвам — обикновено не спя до късно, а ставам в ранни зори, за да... за да правя гимнастика.

Поредната опашата лъжа. Никога не правя гимнастика. Всъщност се изсулвам от леглото в последния момент. Обаче Едуард няма да разбере, че не си падам по фитнеса. Стига да не види отпуснатите ми бедра, които се опитвам да прикрия със смотаната тениска. Да му се не види, защо не се наметнах с нещо, преди да отворя вратата? Отстъпвам крачка назад, сякаш така ще избегна погледа на Едуард.

— Сериозно? — Той изглежда заинтригуван. — Какви упражнения правите?

— Моля? — По-добре да не бях си отваряла устата! Кой дявол ме накара да излъжа? Не ми се налага да правя добро впечатление на този човек. Не е негова работа дали се излежавам, докато стане време за следобедния чай.

— С какви упражнения поддържате формата си? — повтаря Едуард.

— Ами... сутрин бягам. На големи разстояния. Полезно е за ума. И за тялото, разбира се. Действа... терапевтично. — Леле, че е тъпо! Той няма да се хване; дори малката Поли ме гледа недоверчиво, сякаш знае, че не мога да тичам дори ако трябва да хвана автобус. Всеки, който погледне отблизо задните ми части, ще се увери в това. От друга

страна, нали фитнес маниаците твърдят, че бягането е полезно за ума, за тялото и за духа?

— Татко тича всяка сутрин — изчуруликва Поли. — А като се върне, ми прави закуска. Нали, татенце?

— Разбира се. Варени яйца и препечени филийки — любимите ти. — Той пригладва косата ѝ, която е сплъстена отзад — изглежда, майката не е я сресала както трябва.

— А ти обичаш ли яйца? — пита ме Поли.

— Да.

— Как?

— Какво как?

— Как да са приготвени — варени, пържени или бъркани.

— Или наторени — подхвърлям и се засмивам. Виждам обаче физиономията на малката и ми идва да си откъсна езика. Шегата е за възрастни, следователно беше неуместна. — Ммм... предпочитам ги бъркани — промърморвам. Не мога да призная, че не съм близвала такова нещо, откакто в колежа участвах в бой с яйца, а после сума време не можех да измия от косата си полепналите счупени черупки, разбъркани с жълтъци и с белтъци.

Поли сбърчва нос:

— Мразя бърканите яйца. От тях ми прилошава.

— Така ли? Ужас. — Понечвам да вляза обратно в къщата. Глупавият разговор започва да ми писва, освен това умирам за чаша кафе. Само че сега Едуард започва да ме инквизира:

— До колко стигате?

Примигвам и озадачено се вирам в него. За какво говори? Дали пита колко яйца изяждам наведнъж?

— Моля?

— До колко стигате сутрин? — нетърпеливо повтаря той, сякаш съдбата му зависи от моя отговор.

— Какво до колко?

— Колко километра пробягваш! — сопва се Поли. — Толкова ли не разбираш?

Боже мой, сега пък ме питат колко километра пробягвам по време на измислените ми тренировки. Какво да отговоря? Двайсет ли? Май са прекалено много, обаче решавам да се пробвам и отсичам:

— Двайсет.

— Пробягвате по двайсет километра всеки ден? — недоверчиво възкликва Едуард. Дори Поли изглежда изумена, сякаш знае нещо, което не ми е известно. Очевидно съм много далеч от истината, затова бързам да замажа положението:

— Е, не всеки ден. Понякога. Веднъж — два пъти седмично.

— Впечатлен съм! — Той подсвирква. — Сигурно сте в страхотна форма.

Отстъпвам още крачка назад и заставам зад вратата, за да не може Едуард да ме разгледа отблизо, иначе от пръв поглед ще разбере, че не мога да пробягам и петстотин метра, без да се задъхам и да се строполя на земята. Да му се не види, как се вкарах в този капан?

— Всъщност не съм — отговарям с половин уста. — Откровено казано, напоследък поизоставих бягането. — Притварям вратата с надеждата той да схване намека и да си тръгне заедно с устата си дъщеря. Тази комедия продължи твърде дълго.

— Сега ще бягаш заедно с баща ми! — отсича Поли. — Нали, татенце?

— Тъх... да, разбира се — неохотно се съгласява Едуард. — Ще ви покажа всички пътеки...

Не! Само това не! Няма да тичам с него, защото само след пет минути ще разбере, че съм го лъгала.

— Ами... още не съм решила... — промърморвам и се питам няма ли да свърши този кошмар.

— Предпочитате да бягате сама. Извинете. — Изражението му се променя, като забелязва колебанието ми.

— Не ме разбрахте — бързам да кажа, защото ми става кофти. Не исках да го обидя, а да се измъкна от неприятното положение.

Поли поглежда ту него, ту мен. Изглежда озадачена и вероятно се пита: „Какво им става на тези двамата? Всички възрастни ли са откачени като тях?“.

— Няма значение. Всичко е наред. — Той хваща дъщеря си за ръката и се обръща, за да тръгне към портичката. — Ще се видим след обяда, за да ви покажа как да се грижите за понитата.

Сепвам се. „Моля? Какви понита?“ — мисля си, после се сещам, че според една точка в договора Клеър ще плаща по-малък наем срещу безвъзмездна работа във фермата. Аз обаче не съм длъжна да изпълня тази клауза. Не обичам животните. Не обичам конете. Точка. За мен те

са миризливи, преживящи неудобства. Не ме бива да им разресвам гривите или другото, на което се е съгласила неразумната ми приятелка. Веднъж се опитах да погалья нейното пуделче Чарли и то за малко не ми отхапа пръстите, а после се изходи в най-скъпата ѝ чанта. Не знам дали аз не го предизвиках към това скверно действие. Май здравата го изплаших. Но пък и Чарли не беше нормално куче — прекалено често си гонеше опашката.

— Относно работата... — подхващам.

— В два часа ще ви чакам в конюшнията — провиква се той. Бърза към портичката и дърпа Поли, тя подтичва след него; внезапно го е обзело непреодолимо желание да си тръгне.

— В конюшнията ли? — повтарям.

— Да. Зад голямата къща е. Ще я намерите по миризмата.

Какво искаше да каже? Толкова ли гадно мирише, че вонята да ми е ориентир? Все едно е хумористична версия на рекламния слоган на подправката за сосове „Бисто“. Беше казал, че притежава конна база, но в какво се състои работата? Нямам представа. Късно е обаче да го разпитам, защото той е настанил дъщеря си на задната седалка на раздрънкания си джип и вече седи зад волана. След секунда дава газ и се понася по алеята, Поли ми махва през стъклото.

ОСМО ПРАВИЛО: НЕ СЕ ХВАЩАЙ С РАБОТА, СВЪРЗАНА С ДЕЦА ИЛИ С ЖИВОТНИ

— Вижте сега, не умея да се грижа за понита — обяснявам, — но щом Клеър се върне, ще си изпълни задължението и ще ви помага. — Така слагам точка на обяснението си защо не мога да помагам на Едуард. Мисля, че мина много добре: той не ме прекъсна нито веднъж, следователно приема, че е нелепо да иска от мен да върша фермерска работа и да се занимавам с коне. Изпитвам облекчение, сякаш тежък товар е паднал от плещите ми.

— Разбирам — казва Едуард, когато спирам да си поема въздух. Много мило, че проявява разбиране. Може би не е гадняр, за каквото го мислех.

— Съжалявам — добавям и се мъча да симулирам разкаяние. — Дано не ви обърквам плановете.

— Разбирам — повтаря той. — Знам какво ви притеснява.

— Да ме притеснява ли? — Озадачено бърча чело.

— Страхувате се от животни. Познавам хора, които се боят дори от понитата — не се стеснявайте, човешко е.

— Не се страхувам! — сопвам се. — Истината е, че те не ме харесват и го показват с реакциите си. Както казах...

— Усещат страха ви — прекъсва ме Едуард и се подсмивва, при което около сините му очи се появяват бръчици. — Знаят, че се боите, и реагират.

— Ами... не бих казала, че се боя... — Е, може би мъничко се страхувам, но няма да го призная.

— Животните са много по-умни, отколкото предполагаме. Ето защо е задължително да им покажете, че владееете положението. Може да се преструвате, докато добиете увереност.

Теорията ми е позната — навремето баща ми се опитваше да ми я втълпи, но се съмнявам, че важи за мен. Та нали се опитах да

упражня контрол върху откаченото пуделче на Клеър и едва не останах без един пръст.

— Как ще познаят, че не съм... нервна? — Няма лошо да попитам — това не означава, че признавам страха си.

— Ако ви е страх, зениците ви се разширяват и пулсът ви се ускорява — отговаря Едуард. — Животните забелязват и усещат такива неща.

— Както когато изпитваш привличане към някого ли? — изтърсвам първото, което ми идва на ум и което навремето прочетох някъде. — Нали зениците се разширяват, когато харесваш някого?

— Точно така. — Той отново се усмихва. — Телата ни не лъжат, важното е да се познават издайническите признаци.

— Ясно. — Чувствам как по шията ми плъзва издайническа червенина. Не е за вярване, че изтърсих такава дивотия пред напълно непознат човек. Сигурно ме мисли за кръгла глупачка. — Доколкото разбирам, трябва да покажа на понитата кой командва положението, така ли? — Покашлям се и се опитвам да си възвърна самообладанието.

— Възможно е да си едновременно и нежен, и строг. Ето какво ще направим: ще започнем с най-кроткото пони. — Той посочва сиво конче, което с отегчено изражение ни наблюдава през полувратата на конюшнията. — Казва се Сафи и е на Поли. Първо обаче си сложете ботушите.

— Кои по-точно? — Много се колебах дали да не обуя елегантните ботуши „Угс“, накрая сложих маратонки и не съжалявам — пасват си идеално със синия кадифен спортен екип „Джуси Котюр“. Убедена съм, че съм постигнала идеалната комбинация, подходяща за провинцията.

— Гумените.

— Гумени ли?

— Нямате ли? — Той скептично поглежда маратонките ми.

Поклащам глава:

— Не, нямам. Защо?

— Защото ще си съсипете дизайнерските обувки. Ще отскоча до нас — дано намеря нещо подходящо...

Да му се не види! Защо не си взех шикозните ботуши „Авока“, украсени отстриани с изкуствени диаманти? Тъкмо щеше да ми се

отвори възможност да ги понося. Слагала съм ги само веднъж на някакъв музикален фестивал на открито и хората възхитено ме зяпах в краката. Щях да изглеждам много симпатично с тях, все едно съм модел от кънтри каталог. Прави ми впечатление, че дворът пред конюшната не е кален, следователно няма да си съсипя маратонките. На фестивала газехме в кал до коленете. Освен това гумените ботуши нямаше да вървят с кадифения спортен екип.

— Не си правете труда — казвам с привидна самоувереност. — Не виждам причина да сменям маратонките с ботуши. — Неизвестно защо изведнъж ми се прииска да му докажа, че не съм страхливо градско чедо. Да, боя се, но няма да се издам. Пък и нямам избор, освен да се пробвам с понитата. Ако откажа, Едуард може да ме помоли да напусна, за да си намери евтина работна ръка. Не ми се иска при завръщането си от Индия Клеър да установи, че няма къде да живее; мой дълг е поне да се опитам да изпълня условията на договора. При това положение той няма да има повод да ме изгони, нали? Щом види, че конете не ме харесват, сигурно ще ме освободи от задължението. В крайна сметка понитата са ценни, а и повечето не са негови — той се грижи за тях вместо собствениците им. Накратко, с тях си изкарва прехраната. Надали иска да ги изплаша или, не дай боже, да ги контузя.

— Щом казвате... — промърморва Едуард, макар че не изглежда убеден. — Ще изведа Сафи, за да започнете. — Влиза в конюшната, нахлузва на кончето някакво приспособление, наречено оглавник, и го извежда на двора. Дотук работата изглежда фасулска. Може би няма да ме затрудни. — Здравсти, Сафи — казва на понито и го потърква по носа. — Днес си ослепителна, млада госпожице.

Засмивам се — говори на кончето, сякаш то го разбира.

— Сафи обича комплиментите — добавя той. — Красавица си ми ти, нали, Сафи?

Понито отмята глава и примигва, все едно флиртува с него.

— Какво ѝ е на крака? — питам.

— А, това ли? Драйя я ритна на ливадата. Горката Сафи има дълбока рана и досега беше на антибиотици.

Защо едно пони ще рита друго толкова силно, че да му причини сериозно нараняване? Тази работа не ми изглежда безопасна. Дали всички кончета са толкова свирепи? Ами ако някое ме ритне? Спомням

си как предупреждавах Клеър за такава опасност. Нарочно преувеличавах, за да я накарам да се откаже от живота на село, а сега излиза, че опасността е съвсем реална. Дали да не настоявам Едуард да ми покаже застрахователната си полица? Ще я преснимам и ще я изпратя на адвокат, за да я прегледа. Разбира се, това няма да ми помогне, ако загина.

— Не се бойте, няма да се приближаваме до Драйя — тържествено обявява Едуард. Явно правилно е изтъквал изражението ми. — Доста е особена, не позволява да я докосват, само за мен прави изключение.

Преглъщам. Драйя май е същинско чудовище. Той отново се обръща към сивото пони:

— Сафи, запознай се с Маги. Вчера пристигна и още не се е ориентирала, затова бъди мила с нея.

Понито поклаща глава и забелва очи. Изглежда, не е впечатлено от мен. Може би си въобразявам, но май се присмива на маратонките ми.

— Недей така, Сафи. Не е толкова зле. — Едуард се засмива, сякаш претенциозната конска госпожица му е прошепнала, че съм безнадежден случай. — Дръж се прилично, ако обичаш.

Усмиввам се кисело, макар че съм като на тръни. Вече не се съмнявам, че глупавото пони ми се подиграва. Господи, как се забърках в тази каша?

Едуард ми подава лопата и без да се усети, ми заговаря на „ти“:

— Виж, Маги, ето я количката. — Посочва ръждясала ръчна количка, опряна на стената. — Събираш всичко и товариш.

— Защо ни е количка? Гривата на Сафи ли ще подстригваме?

— Моля? Каква грива? — Той явно е озадачен.

— Ами да. — Аз също му заговарям на „ти“. — Ще събираме космите в количката, нали? За да ги оползотворите. — Чувала съм, че конските косми се използват за пълнене на... възглавници, да речем. Очевидно ги събират в ръчна количка и ги закарват някъде за рециклиране. Браво, похвално. Екологията преди всичко. От друга страна, възглавниците с пълнеж от конски косми сигурно са много неудобни и със сигурност — миризливи.

Едуард прихва, после пак става сериозен.

— Мислиш, че ще тимарим Сафи ли?

— Да. Да му се не види, какво е толкова смешно?

Понито изпръхтява, сякаш и то ми се присмива.

— Маги, съжалявам за недоразумението — избърборва той. Забелязвам, че отново го напушва смях. — И така, няма да подстригваш гривата на понито, а ще чистиш конюшните.

— Ще чистят конюшните ли? — повтарям.

— Точно така.

Проследявам погледа му — подът на помещението е посипан със слама, отгоре се виждат големи купчини конски фъшкии. И на много места сламата е мокра от... не ми се иска да мисля от какво. Стомахът ми се преобръща. От мен се иска да събирам тази гадост и да я товаря на ръчната количка. Боже мой!

Чувствам, че Едуард ме наблюдава, и се опитвам да не издам отвращението си. Не, не мога! Няма да издържа вонята!

— Май има леко разстройство от антибиотиците — добавя той.

Леко ли? Според мен е много тежко, а вонята е нетърпима. За миг затварям очи и се мъча да не повърна.

— Виждам — процеждам през зъби.

— Ще се справиш ли?

Длъжна съм поне да опитам. Заради Клеър. Нищо няма да ми стане, нали така? Всичко ще е наред, стига да издържа.

— Да — изписувам.

— Чудесно. — Едуард изглежда доволен. — Купчината е зад къщата.

— Коя купчина?

— Купчината с оборски тор, разбира се.

— Разбира се — повтарям. Да му се не види, каза го, сякаш би трябвало да знам, че трупат на купчина тази гадост.

— Ами, това е засега. Ще изведа животните, за да не ти пречат. След отделението на Сафи минаваш в отделението на Педлар и така нататък. Спри, когато стигнеш до Драйя. Както вече казах, тя е... темпераментна. Аз ще се занимавам с нея. Е, това ще е ежедневната ти работа.

— Моля? Ежедневната ли? — Поглеждам го недоумяващо.

— Да.

За миг се вцепенявам от ужас, после изпелтечвам:

— Искаш да кажеш... тоест... ще трябва да го върша всеки ден, така ли?

— Естествено. Почистваме конюшните всяка сутрин.

— Не е ли прекалено? Според мен може да се прави и през два дни.

— Маги, ако искаме конете да са здрави, трябва да им е чисто и сухо. Което означава ежедневно изриване на тор и подмяна на сламата. Всеки ден без изключение.

— Без изключение ли?

— Без. Ако оборът е мръсен, ще плъзнат зарази. А ние не ги искаме, нали?

— Не.

— Тъкмо затова ежедневното почистване е задължително. Освен това веднъж седмично правим пълна оборка.

— Какво означава пълна оборка? — питам и усещам как ми призлява. Каквото и да представлява тази оборка, не вещае нищо добро.

— Означава почистване до гол под. После с лопата се изстъргва залепналата слама и се помита. Накрая повърхността се измива със специален дезинфектант и се оставя да изсъхне, преди отново да се постеле слама. — Едуард се усмихва и си тръгва.

— Ясно — промърморвам, макар че той няма да ме чуе. Главата ми е замаяна. Наистина ли очаква да чистя обора всеки ден? И да правя пълна оборка всяка седмица? Оглеждам се — отделенията са шест, като не броя онова на „темпераментната“ Драйя. И всеки ден ще трябва да ги почиствам! Завива ми се свят, като си го представя. Облягам се на лопатата, за да не падна. Как се накиснах така? Как се озовах в положението да върша нещо, което не бих пожелала дори и на най-върлия си враг? Нелепо е!

Така или иначе нямам избор. Какво ще се случи, ако откажа? Ще анулират договора на Клеър, ето какво. И то заради мен.

Някакъв суров глас прекъсва размишленията ми:

— С тези ли обуценца възнамеряваш да събираш тор?

Обръщам се — някаква жена с прошарена коса и посбръчкано лице презрително се взира в маратонките ми.

Боже мой, каква е тази фикс идея на местните хора да ме гледат в краката? Нима им влиза в работата какви са обувките ми? Ще се

престоря, че не съм чула зловната забележка, и ще се правя на дружелюбна.

— Здравейте — казвам. — Май не се познаваме. Аз съм Маги. — Приятно е да видиш тук женско лице, макар и намръщено и недружелюбно.

Непознатата очевидно не е във възторг от срещата ни, защото промърморва:

— Името ми е Джун.

Джун ли? Това ли е съпругата на Едуард? Леле, колко е сбръчкана! Спокойно може да му е майка. Сигурно е тигрица в леглото, иначе не би успяла да впримчи толкова млад мъж. Не мога да си я представя заедно с Едуард — изглеждат толкова различни. Но пък... разни хора, разни вкусове, нали така?

— О, да, вие сте съпругата на Едуард! — Усмиввам се, за да скрия изненадата си от факта, че той е женен за бабичка. — Приятно ми е да се запознаем.

Бабката още повече се вкисва.

— Какво каза? — изграчва.

Примигвам. Дали не я обидих? Може би нямат брак и тя мрази да я наричат негова съпруга. Защо ме гледа така, сякаш ѝ се иска да ме удуши? Изглежда, прави от мухата слон. В опит да я умилостивя, промърморвам:

— Извинете. Може би предпочитате да ви наричат негова партньорка в живота.

— Негова партньорка в живота? — просъсква Джун. — Какви ги говориш? Сляпа ли си? Че аз спокойно мога да съм му майка. Само че съм му тъща.

Олеле! Сгазих лука!

— Прощавайте — избърборвам. — Значи с дъщеря ви имате еднакви имена.

— Имахме. — Тя ме стрелва с леден поглед.

— Моля? Какво казахте? — Съвсем се обърквам — какви ги говори тази жена? Тук гъмжи от откачалки.

— „Имахме“ — това казах. Доколкото разбирам, не си нито глуха, нито сляпа. Дъщеря ми Джун, която беше омъжена за Едуард, преди три години загина по време на езда в гората край Глакън.

Виждам как очите ѝ се навлажняват, макар да полага усилия да сдържи сълзите си. Явно не иска да издаде чувствата си пред мен.

— Извинете, не знаех — промърморвам. — Какъв ужас! — С глупавата си забележка пробудих скръбта на тази жена. Как можах да допусна толкова глупава грешка? Предположих, че когато Едуард говори за Джун, има предвид съпругата си. Никой никога не е споменавал за жена, сполетяна от трагична смърт. А сега с глупавите си забележки разтревожих възрастната жена — скръбта разкривява лицето ѝ.

— Да. Беше ужасно. — Тя се обръща и си тръгва, гневно бършейки сълзите си.

Идва ми да си отрежа езика. Сега разбирам защо Едуард се наежи, когато повдигнах въпроса за застраховката. Когато каза, че парите не могат да компенсират загубата на близък човек, е мислел за жена си. Не е за вярване, че за нула време настроих срещу себе си и Джун, и Матилда. Скоро ще ме впишат в книгата с рекордите на Гинес.

Влизам в отделението на Сафи с твърдото намерение да работя съвестно — така поне малко да изкупя вината си пред Едуард. Стъпвам в нещо жвакащо, поглеждам надолу и виждам, че най-хубавите ми маратонки са потънали в прясна конска фъшкия. От крачолите на скъпия ми спортен панталон се стича воняща гадост. Май не биваше да го слагам — как ще отстраня мръсотията от синьото кадифе?

— Благодаря за всичко — въздишам. Отвън Сафи пуска канонада от газове, сякаш ми отговаря. Посланието ѝ е ясно — не вярва да се задържа тук и аз имам лошото предчувствие, че предположението ѝ е вярно.

ДЕВЕТО ПРАВИЛО: ПОМНИ, ЧЕ ОНЗИ, КОЙТО ПРЕДИЗВИКВА ГНЕВА ТИ, ИМА ВЛАСТ НАД ТЕБ

— Благодаря, Маги. Всички изглеждат чудесно — казва Едуард. — Справяш се чудесно — струва ми се, че си родена за тази работа. — Затваря вратичката на последното отделение и ми се усмихва, обаче на мен ми се струва, че дори да искам, не бих могла да му отвърна с усмивка.

Изминаха почти две седмици, откакто живея тук, и съм толкова капнала от умора, че ръцете и раменете ми са безчувствени. Подозирам, че е лош признак. Или съм получила микроинфаркт, или заради часовете, прекарани в събиране на оборски тор, съм си увредила нервните окончания. Днес цели три часа сменях слама, напластена и напоена с какви ли не гадости... всъщност не съм сигурна, че са били три часа, защото времето сякаш спря, докато се мъчех да дишам, без да ми се повдигне. Всяка сутрин е така — затаявам дъх, за да не повърна. Никога няма да свикна с вонята, дори да чистя обора милион пъти, което сигурно ще се случи, докато Клеър се върне.

— Сафи изглежда малко по-добре, нали? — Едуард се пресяга през вратичката на отделението и милва кончето по главата. То радостно завира нос в дланта му.

— Така ми се струва. — Облягам се на лопатата, защото ми се струва, че всеки момент ще припадна. Отначало нямах представа, че чистенето на обора не само е свързано с противна миризма, ами е ужасно изтощително. Отвсякъде ми тече пот, сигурно воня. Любимият ми спортен екип е неузнаваем и аз вече не се опитвам да го пазя. Прибрах най-хубавите си „градски“ дрехи и всеки ден сменям най-старите си джинси с долниците на съсипания екип — стилът и модата отдавна отидоха на кино.

— Все пак ще доведе ветеринарят да я прегледа. — Едуард почесва Сафи по ухото. — Другите понита добре ли са днес?

— Да — продумвам със сетни сили. Не предполагах, че ще се случи, но макар работата да е убийствена, през последните дни вече не съм толкова неспокойна. Едуард се оказа прав: номерът е да демонстрираш увереност пред кончетата. Всичко върви като по вода, когато се съсредоточа върху тази мисъл. Във всеки случай още не съм била нито ритната, нито ухапана: ако се преструвам на спокойна, понитата се държат прилично и ми позволяват да завързвам поводите им за стената, без да ме стъпчат с копитата си. За щастие още не ми се е наложило да се занимавам с Драйя; всяка сутрин я чувам да тропа и да пръхти в отделението си и дори тези звуци ме изпълват с ужас.

— Добре. Какво ще правиш до края на деня?

„Ще се просна на леглото и ще умра.“ Думите са на върха на езика ми, но не ги изричам, защото ще изглеждам много жалка.

— Още не съм намислила — отговарям и отмятам косата, паднала върху очите ми. Струва ми се, че мръсотията е проникнала във всяка гънка на тялото ми. И днес къпането е истинско изпитание — досега съм изхабила две опаковки скъп душгел „Джо Малоун“ в напразни опити да отстраня миризмата! Най-последно приключвам с банята и се питам какво да правя. Нямам телевизор, нито интернет — все едно съм попаднала в някаква капсула на времето. Обикновено си запълвам времето с преглеждане на броевете на „Вог“, които си донесох от града. Само че заниманието е доста мъчително, и то не защото снимките на модели с облекла и обувки по последната мода ми напомнят колко далеч съм от истинския свят, а понеже ноктите ми са изпочупени, а дланите — напукани и мазолести. Вечер ги мажа с овлажняващ балсам и спя с ръкавици, та течността да попие напълно, обаче нищо не помага. Ръцете ми вече са като на селскостопанска работничка и този факт подсилва депресията ми.

— Светлината днес е вълшебна — промърморва Едуард, загледан в небето.

Вдигам очи: сред облаците пъстрейт розови и оранжеви оттенъци. Да, той има право — не бях забелязала колко невероятна е гледката.

Ненадейно си представям как седя пред статива и държа четка за рисуване. Потръпвам от нетърпение при мисълта да пресъздам на

платното приказната красота на утринното небе. Откакто Клеър ми напомни колко обичах да рисувам, идеята отново да се захвана с живописиста постоянно се върти в главата ми.

— Чувате ли се с Клеър? — пита Едуард. — Как ѝ понася Индия?

Гласът му ме връща на земята... по-точно — на двора пред обора.

— Предполагам, че е добре — отговарям, макар че и аз си задавам същия въпрос. Само да можех да ѝ се обадя: толкова ми е криво и необичайно, че не съм в състояние да разговарям с нея, когато пожелае. Навремето, когато работеше в хедж фонда, тя се фукаше, че е на разположение двацет и четири часа в денонощието и черният ѝ блекбери сякаш беше залепен за дланта ѝ. Как ли ѝ се отразява отшелническият живот? Сигурно се чувства като човек, отърсващ се от наркотична зависимост, въпреки че преди заминаването си доброволно се отказа от изпращането на есемеси, кафето и цигарите. Навярно е много странно да си толкова далеч от цивилизацията. Всъщност и аз напоследък сякаш живея в паралелно измерение, защото не съм в час със събитията. Откакто заживях на село, нямам представа какво се случва по света.

— Сподели с мен, че след завръщането си възнамерява да отвори кабинет за холистично лечение — добавя Едуард.

— Да, така е. Мислиш ли, че местните хора ще се заинтересуват? — питам, макар да съм сигурна, че селяндурите не вярват в подобни измишльотини, и няма да стъпят в кабинета на приятелката ми. Може би е редно да я предупредя. Да ѝ намекна, че великият ѝ план вероятно ще е загуба на време и че ще се провали с гръм и трясък. Може пък тогава да се върне в града и да станем като тандема от „Работещо момиче“. Всъщност идеята все повече ми допада.

— Според мен ще проявят интерес — отговаря Едуард и думите му ме изненадват. — В съседното село живее човек, който практикува рейки терапия, и хората чакат по три седмици, за да ги приеме.

— Сериозно ли говориш? Рейки терапия тук?

— Да. — Той се засмива. — Изненадана ли си, Маги?

— Да, малко — признавам.

— Защо? Смяташ ни за задръстени невежи ли? — Казва го уж на шега, обаче явно е прочел мислите ми.

— Не, разбира се. — Навеждам глава, за да скрия гузното си изражение.

— А твоята професия каква е? Клеър ми разказа най-подробно за плановете си, но така и не спомена защо си тук.

Да му се не види, сега пък проявява любопитство! Всъщност очаквах този въпрос и на мястото на Едуард отдавна щях да съм го задала. Човекът е в неведение относно скромната ми персона — като нищо може да търгувам с дрога и да превърна Роуз Котидж в приют за наркомани. Така и не ми поиска препоръчителни писма, прие ме безусловно. Подобна доверчивост е трогателна, макар и доста наивна.

— Ами... — измънквам, докато се чудя как да отговоря. Няма да призная, че съм безработна брокерка, защото не е престижно. Не държа да направя добро впечатление на хазяина, но все пак...

— Татко! — извиква писклив глас и Едуард се обръща. Облекчено въздъхвам — като по чудо съм избавена от необходимостта да отговоря.

На двора цъфва опърничавата Матилда, след нея пристъпва помалко момиче с доста невзрачна физиономия. Виждам я за пръв път след любезната ни размяна на реплики.

— Матилда, ела да те запозная с Маги — провиква се Едуард. — Нае Роуз Котидж и ми помага с понитата — казах ти за нея, нали?

Изненадана съм от спокойния му тон. Убедена съм, че са се скарали заради мен. При предишната ни среща госпожицата беше толкова вбесена, че си представих как веднага ще поиска обяснение от баща си. Аз не повдигнах въпроса, защото прецених, че не бива да се намесвам в семейните им дела, но сега започвам да подозирам, че Матилда не се е оплакала.

Тя се вира в мен, очите ѝ са като свредели. Изведнъж „вдявам“: не е казала на баща си за скандала помежду ни, защото това би означавало да признае, че е била в къщичката с гаджето си. По изражението ѝ разбирам, че отново преценява възможностите. Да признае ли, че вече сме се запознали? Или да се престори, че ме вижда за пръв път? Погледът ѝ ми изпраца следното послание: „Издай на баща ми, че си ме хванала с момче — да видим какво ще каже“.

Предизвиква ме, сигурна съм. Мога да съобщя на Едуард, че познавам очарователната му дъщеря, защото съм я заварила да се натиска с гаджето си в къщата, наета от Клеър, или да се престоря, че я

виждам за пръв път. Набързо вземам решение и то е да не си пъхам носа в чужди дела. Матилда не е моя дъщеря и поведението ѝ не ме засяга.

— Здравей, Матилда. — Усмиввам се мило. — Приятно ми е да се запознаем.

Тя стисва устни и не продумва. Защо ли ми се струва, че е разочарована? Сякаш очакваше да я наклепам пред баща ѝ.

— Матилда! — повтаря Едуард, но в тона му вече се долавя раздражение. — Кажы добър ден, ако обичаш.

— Добър ден — избърборва тя и ми обръща гръб. Посланието е съвсем ясно: въпреки че не я издадох, не възнамерява да любезничи с мен.

— Татко, с Клоуи искаме да поюздим. Ще взема Драйя.

— Виж какво — подхваща той още по-строго, — сто пъти съм ти казал, че никой не бива да я язди.

— Защо си такъв, бе? Не можеш непрекъснато да я държиш заключена, не е честно! — Матилда се нацупва и внезапно се превръща в копие на по-малката си сестра. — Не съм дете, та да ми забраняваш!

— Опасно е да я яздиш, колко пъти да ти повтарям?

— Ще се справя.

— Не, няма!

— Така си мислиш. Само защото...

— Матилда! — Едуард е толкова разгневен, че гласът му трепери. — Забранявам ти! Точка по въпроса!

Става ми неловко, идва ми да потъна в земята; за разлика от мен невзрачната Клоуи се забавлява безкрайно и гледа да не пропусне нито една подробност. Напрежението между Едуард и дъщеря му вече е осезаемо; след няколко секунди, които ми се струват безкрайни, Матилда се обръща и процежда:

— Виж ти! Не разрешаваш на собствената си дъщеря да язди любимото си пони, а допускаш напълно непозната жена да работи в конюшната. И то жена, която нищичко не разбира от коне! — Тя ми хвърля поредния свиреп поглед.

— Прекали, Матилда! — Едуард е вбесен. — Защо се държиш така?

Навеждам глава. Госпожицата смята, че не съм достатъчно подготвена дори да рия тор. Може би има право. Какво разбирам от понита? Абсолютно нищо!

— Оседлайте Педлар и Ромео и гледайте после хубаво да ги разтриете, че да не настинат.

— Все ми е тая — промърморва Матилда. На влизане в помещението с такъмите приятелката й Клоуи се изкисква и прошепва достатъчно силно, че да я чуя:

— Беше върховно! Вашите са толкова интересни! По-забавно е, отколкото да гледаш сериал по телевизията!

— Извинявай. — Едуард избърсва челото си с опакото на дланта си. — Драйя беше конят на майка й. Матилда беше... Няма да те обременявам с историята на нашето семейство. — Той кисело се усмихва. — Тръгвай вече. Приятен следобед.

Убедена съм, че щеше да ми разкаже за загиналата си жена. Да признае ли, че знам цялата история? Че вече съм се запознала с неговата тъща и че смъртно съм я обидила? Май не бива. Моментът не е подходящ — не ми се иска денят ми наистина да се превърне в епизод от телевизионна сапунка — и без това драматичните събития са прекалено много.

— Добре — кимам. — Поуморена съм.

— Да, работата не е лека. За щастие ти си в отлична форма и нищо не може да ти се опъне.

— Аз ли съм в отлична форма? — засмивам се иронично. — Как не! Откъде ти хрумна?

Той озадачено ме поглежда:

— Ами... нали всяка сутрин тичаш?

Да му се не види! Разбира се — нали го излъгах най-глупашки, че всеки ден пробягвам по двайсет километра, което е пълно безумие.

— А, да — измънквам, докато се опитвам да измисля някаква правдоподобна теория. — Само че при чистенето се използва друга група мускули. Необходимо е време, за да свикнеш.

— Аха. — Едуард май не ми вярва. Нали и той бяга за здраве — сигурно знае, че го баламосвам.

— Обаче имам тренинг от аеробиката — блъфирам — и това ми помага. — Надявам се да не види потта по врата ми и да разбере колко съм уморена.

Телефонът му иззвънява, той ме моли да го извиня и се отдръпва, като пояснява:

— Ветеринарната лекарка се обажда — искам да я разпитам за Сафи.

Изчаквам го да се отдалечи и се тръсвам на каменните стъпала, защото едва стоя на краката си. Чувствам се като пребита, но изпитвам и задоволство, че всички кончета са чисти. Странно какво удовлетворение носи физическият труд.

— Уморена си, а? — Матилда минава край мен, яхнала жълтеникавото пони Педлар, приятелката ѝ я следва на гърба на Ромео.

— Май да. — Примиждавам срещу нея. Слънцето се е изкачило високо в небето и ме заслепява.

— Така ти се пада! — присмехулно изрича тя и нагласява жокейската каска. — Няма работа тук! И най-загубеният ще види, че нямаш представа какво правиш.

— Баща ти е на друго мнение — отговарям. Тази Матилда е ужасно проклета и заядлива.

— Излъгал те е! — процежда. — И той мисли, че си безнадежден случай.

— Всъщност преди малко той ме похвали. — Поглеждам я право в очите. Няма да ѝ позволя да се държи така с мен.

— Ама ти наистина ли... — Нахалницата отмята глава и прихва. — Нали не му повярва? Клоуи, чуй тази смешка. Госпожа Маги си въобразява, че много я бива в работата! Не е ли най-забавният виц?

Клоуи се изкисква и закрива лицето си с луничавите си длани.

— Ако искаш да знаеш — добавя Матилда, — баща ми изобщо не мисли така. Каза ми, че си безнадеждна, но те търпи, защото няма избор. Трябва му евтина работна ръка и ти си единствената му възможност. Каза още, че и маймуна ще се справи, стига да я обучат.

Чувствам, че лицето ми пламва. Едуард ме похвали одева. Каза, че ми идва отръки.

— Лъжеш! — сопвам се.

— Така ли мислиш? — ухилва се Матилда. — Въобразяваш си, че щеше да те държи тук, ако не плащаше наем и не работеше за без пари ли? Дий, Педлар! — Тя смущва коня и се отдалечава тъкмо когато баща ѝ се появява.

— По-късно ще отида до селото — казва и затваря капачето на телефона си. — Трябват ли ти някакви провизии?

— Не, благодаря — отсичам с леден тон. Щом е злословил по мой адрес зад гърба ми, няма да се правя на любезна. Ще си върша работата в обора, та Клеър да не загуби къщичката, но нищо повече. Никакви приятелски разговори.

— Сигурна ли си? — Той ми се усмихва, обаче изглежда озадачен. Не може да си обясни внезапното ми враждебно поведение, а пък аз нямам никакво намерение да го осведомя. Не заслужава да бъда откровена, щом е толкова двуличен! Нека си поблъска главата, за да разбере причината. Или пък драгоценната му дъщеря да го осветли по въпроса.

— Да, трябват ми някои неща — отговарям надменно, — обаче сама ще си ги купя от селото. — Ставам и си тръгвам, като се мъча да вървя наперено. Трудно ми е, защото всяко мускулче ме боли, но някак си успявам. Ще му дам да се разбере — от днес нататък отношенията ни ще са само служебни. Никакви приятелски разговори! Нито думичка!

ДЕСЕТО ПРАВИЛО: КОГАТО СИ В РИМ, ПРАВИ КАТО РИМЛЯНИТЕ

— Половин литър прясно мляко, ако обичате.

— Веднага. — Продавачът се навежда, изважда кутията от невидим хладилник под тезгяха и любезно ми се усмихва.

Не съм убедена, че е безопасно да се пазарува тук — стоките не са подредени, кутии с бисквити съжителстват на една полица с прашни консерви с грах, опаковани сухари и кутийки, които май съдържат гвоздеи. Както и с макари. Струва ми се, че има дори чук, но може би греша и това е някаква декорация.

Така или иначе нямам избор. Няколко пъти минах по улицата, за да се уверя, че не съм пропуснала нещо, но изглежда, в селото няма други магазини (освен месарницата), плюс кръчма и бензиностанция, пред която са натрупани чували с въглища. Ето защо поради липсата на супермаркет съм принудена да пазарувам от магазинчето със старомодна табела, на която пише „Смесен магазин“.

— Благодаря. — И аз се усмихвам на продавача с раирана престилка и със засукани мустаци, който сякаш се е телепортирал тук от началото на двайсети век.

— Харесва ли ви в Роуз Котидж?

— Моля? — Преставам да отброявам монетите. Едва след като изляза, ще проверя дали млякото не е с изтекъл срок на годност. Дори аз знам, че ако го направя пред собственика, ще му нанесе кръвна обида.

— Роуз Котидж. Харесва ви там, нали?

Сигурно знае коя съм — очевидно на село новините се разпространяват мълниеносно.

— Да, много — отговарям учтиво. Безсмислено е да му обяснявам, че изриването на оборски тор не е любимото ми занимание. Нито че си печеля врагове, накъдето и да се обърна. Животът на село със сигурност не е приказен, както си въобразяваше Клеър.

— Едуард е симпатяга — продължава човекът. — Разбира се, не му е лесно, откакто... нали се сещате... откакто жена му почина. — Поклаща глава и добавя с гробовен глас: — Много тъжна история.

— Да... имате право. — Изгарям от нетърпение да платя и да си тръгна. Не искам да разговарям за Едуард или за живота му, защото не ме засягат. Тук съм, за да услужа на най-добрата си приятелка. Освен това не ми е приятно да ми напомнят как сгафих с Джун.

— Сигурно вече сте се запознали с дъщерите му. Малката Поли е голяма работа, нали?

— Да... — съгласявам се неохотно. През цялото време се питам каква е целта на този разговор. В града само плащаш, вземаш покупките и си тръгваш. Ако нямаш настроение, дори не поглеждаш човека, който те обслужва, и това не се смята за нелюбезност. Системата е много по-опростена, а глупавото бърборене тук ме изтощава.

— Помня... — Той се обляга назад и скръства ръце, сякаш се подготвя да разкаже дълга история. — Помня как веднъж дойде за сладолед. Обаче не купи един, а два.

— Наистина ли? — Оглеждам полиците с надеждата да зърна бутилка с вино. Все повече ми се допива алкохол, само че огледът не дава резултат. Къде ли държат спиртните напитки? Дали складът не е зад опърпаната червена завеса в дъното?

— Шантава работа, повярвайте. Познайте за кого беше втория сладолед.

— Нямам представа — промърморвам, но очите ми продължават да шарят из магазинчето. Може би виното е при бутилките с мляко в невидимия хладилник. Съмнявам се, че ще се намери нещо свястно, но не ми пука — в момента бих пила всичко, съдържащо алкохол. Може чичкото да е скътал някъде долнокачествена спиртна напитка, домашно производство. Чувала съм, че по селата се наливат с такива гадости. Може би има парола, която трябва да кажа, за да ми продадат „огнената вода“. Каква ли ще е тайната думичка?

— Хайде, опитайте се да познаете за кого беше вторият сладолед.

Какво му става на този човек? Нямам време за глупави игрички — искам да си платя млякото и да си тръгна. Като преди това купя и

вино. Или каквото и да било, стига да съдържа алкохол. Например вода за уста.

— Хайде, опитайте се — настоява той.

Няма да ме пусне, ако не му угодя, затова подхвърлям:

— За сестра ѝ ли? — Дали Поли би купила сладолед на Матилда? Съмнявам се, но пък от членовете на това смахнато семейство може да се очаква всичко.

— За Матилда ли? Горкичката — много ѝ се събра. Пак не познахте, госпожице — сладоледът не беше за нея. Опитайте пак.

Оставам с впечатлението, че този човек харесва опърничавата девойка — може би намръщената ѝ физиономия е само прикритие. Животът на тийнейджърката невинаги е лесен, особено когато няма майка да я съветва и да се грижи за нея. От друга страна, Матилда трябва да промени поведението си; не е лошо да я изпратят на лагер за военно обучение, за да ѝ дойде умът в главата. Представям си какво ще се случи, когато ѝ наредят да легне на земята и да направи петдесет коремни преси: сигурно ще каже на сержанта да го духа. Изказвам трето предположение:

— За баща ѝ ли?

— Не! — Човекът срещу мен широко се усмихва — явно играта му харесва.

— За баба ѝ ли?

— За онази ли? Че защо ѝ е сладолед? Тя вече е смразила всички в селото! — Засмива се на собствена си шега и аз осъзнавам, че изпитвам симпатия към него. По всичко личи, че местните хора не долюбват тъщата на Едуард. Изпитвам известно облекчение, че и други споделят чувствата ми спрямо нея.

— Наистина не знам — въздишам. — Не познавам други хора тук.

— Добре, ще ви кажа. Вторият сладолед беше за... за нейното пони! Голям майтап, нали? Малката купи сладолед за понито си!

Отново се изкисква и смехът му е толкова заразителен, че и аз се усмихвам, после отбелязвам:

— Тя е луда по конете. И най-вече по Сафи.

— Тъй си е. — Продавачът избърсва с престилката очите си — от смях се е просълзил. — Досущ като майка си, бог да я прости. Буйна и

твърдоглава. Всеизвестно беше, че Драйя е опърничава, обаче Джун не щеше и да чуе. Трагедията беше неизбежна... — Той поклаща глава.

Драйя ли? Съпругата на Едуард е загинала при падане от Драйя? Едва сега разбирам защо той не позволява на никого да припари до понито. Внезапно ми става неловко.

— Извинете, но ще тръгвам. Благодаря — измънквам, оставям парите и взимам кутията с мляко.

Само че преди да си тръгна, бърборкото се обляга на тезгяха, привежда се към мен и подхвърля:

— Кажете сега вие с какво се занимавате.

— Моля? — Повдигам вежди, в същия момент забелязвам на полицата зад него консерва с говеждо месо. Не подозирах, че още ги произвеждат — от малка не съм виждала такава. А и консервата изглежда така, сякаш е реликва от детството ми.

— Питам каква ви е професията. Всички в селото много се чудят, вие сте същинска загадка.

— Така ли? — Умълчавам се. Не ми се иска да му кажа, че съм брокерка за недвижими имоти. От опит знам, че като чуят каква е професията ми, хората започват да се притесняват. Общоприетото схващане е как през годините на разцвет такива като мен са натрупали несметни богатства и сега заслужават да ги сполети бавна и мъчителна смърт. Да не говорим, че вече не съм никаква агентка, а най-обикновена безработна. При мисълта за това стомахът ми се преобръща. Досега успях да прогоня мисълта за бедственото ми положение, но фактите са следните: живея в някакво задръстено село, всеки ден изривам купища оборски тор и за капак всички, с които съм се запознала досега, не могат да ме понасят. Как да не съм потисната?

— Ами... аз съм художничка — изтърсвам първото, което ми идва на ума. Господи, откъде ми хрумна? Вярно е, че напоследък изпитвам желание отново да се захвана с рисуването, обаче да се нарека художничка е твърде преувеличено. Напоследък лъжа на поразия: например казах на Едуард, че сутрин бягам за здраве, а сега излъгах този симпатичен човек, че съм художничка. Разбира се, и Едуард не постъпи честно с мен — каза ми, че се справям чудесно с конете, а на дъщеря си се оплакал как не ставам за нищо. Така или иначе нямам оправдание. Какво става с мен? Да не би чистият въздух да ми е размътил мозъка? Може би имам нервно разстройство. По-

късно ще се обадя на Тереза, ще ѝ обясня какво се случва и ще изчакам „диагнозата“ ѝ. Нервното разстройство е любимата ѝ тема. Отдалеч разбира кой е на прага на криза. Обича да седи в „Старбъкс“ и да се обзалага коя от преуморените майки ще превърти първа. И почти винаги печели.

— Художничка ли? — с уважение повтаря собственикът на магазина. — Чу ли, Пег?

Дребничка кльоцава женица със ситно накъдрена коса се подава изпод щанда и аз изплашено подскачам. Къде е била досега? В невидимия хладилник при млякото ли?

— Какво да чуя, Тед?

Тед и Пег? Поднасят ли ме? Все едно са герои от тъп комедиен сериал.

— Ела да те запозная с наемателката на Роуз Котидж. Казва се Маги Бакстър и е художничка.

Леле! Дори ми знае името! Впечатлена съм.

— Маги! — възкликва Пег, все едно съм ѝ близка родственица, която не е виждала от години. — Чакай малко. — Оглежда ме от главата до петите и кима: — Да, прави бяха, Тед, хубавица е.

— И то голяма — отбелязва той и отхапва голямо парче от шоколадово десертче „Марс“.

— Тед! — намръщва се благоверната му. — Къде ти е възпитанието?

— Извинявай, Маги. — Той ми заговаря на „ти“, от тъглчетата на устата му се стича шоколад. — Искаш ли „Марс“?

— Не, благодаря.

— Хората не са като теб да се тъпчат със сладко — мръщи се Пег. — Знаеш ли, че шоколадчетата са вредни за него, Маги? Обаче той е пристрастен към тях. Изяжда по шест на ден и не мисли за високия холестерол.

— Не ми е висок! — възразява Тед.

— Доктор Мартин е на друго мнение! — не му остава дължна тя.

— Какво му разбира главата? Едно мъничко шоколадче няма да ми навреди.

— Може би, ако е само едно. Обаче половин дузина? Голям инат е този мой мъж, Маги. — Пег въздъхва. — Нищо чудно, че

холестеролът му е толкова висок. Според доктор Мартин е истинско чудо, че мъжът ми още е жив...

— Стига, мила — прекъсва я той. — На Маги не ѝ се слуша за моите болести.

— Да, имаш право. Прощавай, Маги. Много сме нелюбезни. Художничка си, така ли? Колко интересно! Никой не се досети, нали, Тед?

— Абсолютно никой! Бети, продавачката в месарницата, мислеше, че бягаш от нещо.

— Моля?!

— Да... от някаква трагедия. Например че те е изоставило гаджето. — Явно тази мисъл допада на Пег, защото очите ѝ проблясват за миг, после тя се овладява. — Не се сърди на Бети, такава си е — пъха си носа навсякъде. И слухти.

— Няма да ѝ хареса, че сме разбрали истината преди нея, нали, скъпа? — обажда се Тед.

— Хич даже! — Пег доволно потрива ръце. — Ще се пукне от завист. Така ѝ се пада — не пропуска да ни натякне, че първа е разбрала за супермаркета. — Внезапно лицето ѝ помръква, настъпва мъртвешка тишина. Питам се каква ли е причината.

След няколко секунди Тед се обръща към мен:

— И какво използваш?

— В какъв смисъл? — Пристъпвам към вратата с намерението да се спася по-бързо. Не искам да съм груба — двамата са много симпатични, но не ми се говорят празни приказки. Подобни разговори са опасни, защото водят към все повече лъжи. Дали не се превръщам в „професионална“ лъжкия? Твърде е възможно.

— Питам с какво рисуваш — с акварелни или с маслени бои — пояснява Тед. Очевидно няма да ме остави да се откопча.

Мъча се да измисля правдоподобен отговор, накрая изтърсвам:

— И с едните, и с другите.

— О, чудесно! — плясва с ръце Пег. — Имала ли си много?

— Много ли? — Сега пък за какво пита? Защо всичко, което казва, е като гатанка? Така ли говорят местните хора?

— Много изложби. На твоите картини.

— А, да... Участвала съм в няколко... — избърборвам. — Знаеш как е с младите художници... — Господи, пак лъжа. Какво ми става?

— Браво! — възторжено възкликва Тед, а пък аз се изчервявам.

Неприятно ми е да ги лъжа, но не искам да засегна чувствата им — толкова са ентузиазирани.

— Ще направиш ли изложба и тук? Божичко, Тед, какво ще облека? — Лицето на Пег отново помръква. — Няма да се побера в роклята, с която бях на сватбата на Били Нолан. А ти? Край на сладкото! — Изтръгва от ръката му шоколадчето и продължава с пълна пара: — Ще се откажеш от сладкото! Не бива да излагаш Маги пред нейните приятели от града, които ще дойдат за изложбата. Нали ще ги поканиш, миличка?

— Ами... — този път отговорът ми убягва.

— Всички много ще се зарадват — отбелязва Тед и лакомо поглежда шоколадчето в ръката на благоверната си. Явно мисли как да си го вземе обратно.

— Да, много ще се зарадват! — повтаря след него и тя.

— Всички ли?

— Хората от селото, разбира се. Вече ти казах, че се чудехме какво работиш. Поласкани сме, че сред нас има художничка.

— Разпитвахме Едуард, обаче той мълчи като риба — опечалено отбелязва Тед. — Симпатията е, обаче нищо не можеш да изкопчиш от него.

— Нищичко! — съгласява се Пег. — Нито на колко си години, нито каква ти е професията. Ох, как ще се ядоса, като му кажа! — Още малко и ще затанцува от радост.

— Моля ви, не казвайте на никого — избърборвам. Не искам хората да си помислят, че съм истинска художничка. Да му се не види, защо не си измислих друга, по-обикновена професия?

Пег явно е разочарована.

— Защо да не казвам? Ама така цялото удоволствие се губи... Каква е ползата да знам, че си художничка, и да го пазя в тайна?

— Защо да не казваме? — приглася ѝ Тед.

Тези двамата са като тандем комедийни актьори — щом единият млъкне, другият веднага заговаря.

— Вижте... — проточвам, докато обмислям отговора си. Тази комедия стигна твърде далеч — не желая всички в селото да останат с погрешно впечатление относно професията ми.

— Сетих се защо иска да го запази в тайна! — Тед удря с юмрук по тезгяха, аз стреснато подскачам и едва не изпускам кутията с мляко.

— Така ли? — наостря уши Пег.

— Ама то е ясно като бял ден! — възкликва той; толкова е развълнуван, че месестите му страни се тресат и засуканите му мустаци подскачат.

— Стига си ме измъчвал! — протестира жена му. — Изплюй камъчето!

— Нашата малка приятелка работи по свръхсекретен проект! — Той прошепва последните две думи, сякаш е агент от ЦРУ. Започвам да подозирам, че е запален почитател на сериала „От местопрестъплението“.

— Сериозно? — ахва Пег и ме поглежда почти с благоговение.

Примигвам и се питам как да реагирам. Ако отрека, ще изпадна в неловко положение, а те ще са безкрайно разочаровани. Явно жадуват за нещо драматично, което да разнообрази сивото им ежедневие. Пък и макар да са напълно непознати, не искам да ме мислят за долна лъжкия. Няма да ги опровергая, нека вярват в каквото искат. Няма лошо нали? С нищо няма да им навредя. Не съм мошеничка, която злоупотребява с доверието на хората.

Усмихвам се:

— Познахте. Имам важна поръчка, която трябва да остане в тайна, и предпочетох да работя тук... на тишина и спокойствие.

— Знаех си! — Тед отново удря по тезгяха, а пък аз хващам поздраво кутията с мляко. — От първия момент го разбрах!

— Ти си медиум, скъпи! — възторжено възкликва Пег и го потупва по рамото. — Открай време го знам и съм ти го казвала хиляда пъти, нали?

— Да, момичето ми. — Той нежно ѝ се усмихва.

Май им идва да се прегърнат, толкова са развълнувани и щастливи.

— Мъжът ми предсказа смъртта на Блеки Демпси — осведомява ме Пег и усмивката ѝ помръква. — Нали, Тед?

— Да, тъй си беше. Жалко за него. — Той също е добил сериозно изражение. — Горкият Блеки.

— Сънува, че Блеки ще умре, нали? — Пег го потупва по ръката и той кимва, а тя се обръща към мен: — Загина трагично. Грозна

работа беше.

— Какво се случи? — питам, макар че нямам желание да чуя отговора.

— Мери Долан го прережа с колата, докато я изкарваше на заден ход. Обезглави го, милия, бог да го прости.

Двамата навеждат глави, сякаш да изкажат почитта си към горкия Блеки.

— Обезглави го? — възкликвам. — Какъв ужас!

— Да, наистина беше ужасно — кимва Пег. — Главата му се изтъркаля по улицата и Джони Райън я намери в канавката, нали, Тед? Горкият Джони, беше само на осем.

— Тъй, тъй — потвърждава Тед. — Нещо му стана тогава и не можа да се оправи.

Хващам се за тезгяха, защото ми прилява. Осемгодишно дете да види човешка глава в канавката! Какъв кошмар — как така не са го отразили в новинарските емисии?

— Човешка глава се е изтъркаляла по улицата? — прошепвам.

Съпрузите се споглеждах и прихват.

— Откъде ти хрумна тази дивотия? — възкликва Тед.

— Нали казахте, че... — Озадачено поглеждам ту единия, ту другия. Дали им хлопа дъската? — Нали току-що казахте, че Мери Долан прережала Блеки Демпси и че главата му се изтъркаляла по улицата.

— О! О! — Двамата се превиват от смях.

— Блеки не беше човек, а котарак! — избърборва Тед.

С жена му се прегръщат и отново прихват.

— Точно така, похотлив дърт котарак — котките в селото празнуваха, след като той отиде при Създателя си! — възкликва Пег. — Невероятна си, Маги! Никой не ме е развеселявал така!

Котарак! Чудничко! Откъде да знам, че е животно? Назоваха го по собствено и фамилно име. Котарак с фамилно име? Нелепо е!

— Ох, чак не ми се вярва! — задъхва се Пег. — Не е за вярване, дете си помислила, че Блеки е... човек. — Закисква се заедно с мъжа си, после добавя: — Най-забавното, което съм чувала през живота си.

— Е, аз тръгвам. Довиждане — казвам; за милионен път през последните дни се чувствам като кръгла глупачка. Как можах да се изложа така? Трябва да се махна от тази зона на здрача, и то незабавно.

Изтичвам навън и миг преди вратата да се затвори, чувам гръмкия смях на съпрузите.

ЕДИНАДЕСЕТО ПРАВИЛО: ПОНЯКОГА ВЪНШНОСТТА ЛЪЖЕ

— Къде гледате!?

Ахвам, защото кутията с мляко, заради която бях подложена на кръстосан разпит, се блъсва във висока женска гръд, стегната в розов кашмирен пуловер, и пада на тротоара.

— Извинете. — Навеждам се да я вдигна. — Не ви видях. — За щастие кутията не се е спукала — нямам никакво желание да се върна в магазина и съпрузите отново да ме подхванат с въпросите си. Изтръпвам само като си го помисля. Кой знае още какви шантави истории ще ми разкажат.

Госпожицата с розовия пуловер приглажда полата си и оправя огърлицата си, която е от истински перли — великолепни са като онези, които веднъж видях на витрината на скъп бижутериен магазин. От пръв поглед заключавам, че е постигнала целта си, ако се е старала да изглежда ненаатрапчиво елегантна като в сериала „Луди мъже“, който е хит в момента, но ми се струва невероятно, че жените в село Глакън се носят по последна мода. Може би е крайно време да извадя най-хубавите си дрехи и да не се излагам пред хората с парцаливи и вонящи одежди, изцапани с оборски тор. Ако бях в града, бих предпочела да умра, отколкото някой да ме зърне в такъв вид. Трябваше да взема душ и да се преоблека, преди да отида в селото, но бог знае защо реших, че всичките му жители са мърляви и зле облечени, следователно няма да се набивам на очи. Защо свалих летвата толкова ниско? В интерес на истината обаче не очаквах да видя тук толкова изискана дама. И сега щях да си понеса последствията.

— Е, не се вълнувайте толкова — процежда непознатата. — Не ме пребихте. — Усмивва се кисело и вперва в мен студените си очи. Разбирам обаче, че ѝ е ужасно неприятно и че с удоволствие би ме одрала жива, задето съм се допряла до височайшата ѝ личност. Определено не е кротка и невинна, за каквато иска да мине.

Понечвам да я отмина безмълвно, обаче тя ловко препречва пътя ми.

— Сигурно сте новата наемателка на Роуз Котидж. Маги, нали така?

— Да — промърморвам. Леле, колко бързо се разчуват новините в това задръстено място! Май всички знаят коя съм.

— Така и предполагам. Казвам се Одет Ффренч. С две ф-та. Ветеринарна лекарка съм и работя тук, в Глакън. — Обявява го така, сякаш селската ветеринарка е нещо като кралска особа. Подава ми ръка, аз се здрависвам с нея и потрепервам, защото тя едва не ми счупва пръстите с желязната си хватка. Откъде толкова сила в тази наглед префинена жена? Може би тренира със специален уред, който подсилва мускулите на ръцете. — Е, какви са ви впечатленията от Глакън? — Поглежда първо косата ми, вързана на опашка, после в мърлявите ми одежди. Идва ми да потъна в земята — приличам на бездомница и мириша лошо. Почти съм сигурна, че виждам как тя отвратено сбърчва нос.

— Харесва ми — отговарям лаконично.

— Ами Едуард? Сигурно ви помага да се устроите.

— Да. — „Ако под помощ се разбира склонността му да злослови зад гърба ми“ — добавям на ум.

— Сигурно са ви казали, че с него сме много добри приятели. — Тонът ѝ не е заплашителен, но явно намеква нещо. Само дето не се досещам какво може да е.

— Ами... не. — Не лъжа — не са ми говорили за нея, а пък ако някой е споменал, вероятно съм забравила. Толкова съм уморена от работата в обора, че всичко около мен сякаш е в мъгла. Обръщам глава и виждам, че Пег и Тед надничат през витрината на магазина. Очевидно не искат да пропуснат някоя „новина“.

— Наистина сме приятели. — Одет понижава глас, сякаш се страхува, че може да я подслушват. — В интерес на истината отношенията помежду ни са повече от приятелски.

— В какъв смисъл? — Наблюдавам я как машинално опипва перления си гердан. Започвам да подозирам, че тази жена не е модна икона и че облеклото ѝ плюс аксесоарите не е иронична препратка към петдесетте години на миналия век. Може би вкусът ѝ е такъв, че се облича като осемдесетгодишна бабка.

— Имаме връзка, но се стараем да сме дискретни. Вероятно се досещате за причината — добавя тя.

— Не — отговарям. Тази жена ме кара да се чувствам ужасно неловко — има нещо змийско в погледа ѝ. Не, гледа ме като вълк, сякаш след миг ще ме изяде.

— От уважение към покойната му съпруга, разбира се. Едуард не иска всички в селото... — Тя се оглежда, за да се увери, че сме сами, и забелязва как Тед и Пег бързо се дръпват назад. — Не иска да разберат за нас. Засега. Няма да е... благоприлично.

— Разбирам. — Защо води този разговор? Какво ме засягат отношенията ѝ с Едуард?

— Е, вече знаете — добавя.

— Моля? — Вече съм напълно объркана. Освен това съм потна, уморена и умирам за чаша чай.

— Прецених, че е важно да научите за нас двамата, за да не... изпаднете в неловко положение. — Одет вперва в мен студените си очи.

— Моля? — повтарям. Идея си нямам за какво говори. Какво ме е грижа за интимния живот на Едуард? В интерес на истината обаче съм много изненадана от връзката му с тази жена, която очевидно е проклета злобарка и аз вече я мразя цялата: от елегантната ѝ прическа до шикозните ѝ обувки с много тънки токчета. Не си я представям като любовница на Едуард — прекалено зла е, за да му допадне. От друга страна, макар той да изглежда симпатяга, може също да е злобар. Как иначе да си обясня гадното му изказване по мой адрес? Трябва да имам едно на ум.

Одет се намръщва и отново ме измерва с поглед, сякаш се пита как е възможно да съм толкова задръстена. Внезапно ми проблясва: дава ми да разбера, че Едуард ѝ принадлежи. Сигурно мисли, че проявявам интерес към него!

— Вижте, той е много уязвим, откакто съпругата му почина — продължава тя. — Някои биха се възползвали. — Навежда глава и с дългите си нокти изчегъртва от ръкава си миниатюрно влакънце.

— За какво намеквате? — Гневът ми вече се разпалва: как смее тази фръцла да загатва, че съм мъжеловка и преследвам Едуард?

— Нищо не намеквам — процежда тя и подръпва жилетката си така, че да стига до коланчето на полата ѝ от туид. — Споделям

информацията, за да сте наясно — добавя и отново се взира в мен.

Сто на сто я инжектират с ботокс — лицето ѝ е като замръзнало. Направо са я обезобразили, защото умело приложеният ботокс наистина подмладява. Клеър се кълнеше в него, преди да се пристрасти към здравословния живот, но никога не е приличала на тази жена, чието лице е като на пластмасова кукла. Тя обаче редовно посещаваше най-скъпоплатения дерматолог в града, а госпожица Одет вероятно се инжектира с препарат за животни, за да пести пари. Какво ли вижда Едуард в тази жена? Ами дъщерите му? Какво мислят за злата Одет? Вероятно още не им е казал, че се среща с нея — нали тя спомена, че се опитват да запазят в тайна връзката си. Питам се как ще реагира Матилда, когато научи. Надали ще я прегърне сърдечно и ще я приветства с добре дошла. А Поли хубавичко ще я подреди, защото макар да е само на шест, винаги има собствено мнение и го изказва. Толкова се вбесявам, че ѝ заговарям на „ти“:

— Чуй ме добре, Одет! Имам си сериозен приятел, така че не се тревожи. — Изтърсвам лъжата, без да се замисля, но този път не изпитвам никакво чувства за вина.

— Така ли? — Одет засиява.

— Да. — Отново лъжа, обаче тя няма как да научи истината, нали? Внезапно си спомням как Робърт ридаше, когато го напуснах; надявам се, че вече се чувства по-добре. Много зле понесе раздялата ни, а и на мен ми беше трудно да приведа в сила решението си, като гледах какви сълзи рони. Ако сърцето не ми подсказваше, че постъпвам правилно и че така е по-добре и за двама ни, можеше да се разколебая в последния момент.

— Е, това напълно променя нещата. — Одет отново подръпва жилетката си, после оправя и гerdана от перли. — Радвам се, че се изяснихме. Ще те навести ли скоро твоят приятел? — пита, също преминавайки на „ти“.

— Не зная — отговарям с леден тон. — Извинявай, но бързам. — Заобикалям я и си мисля, че ако още дълго се лишавам от живителния чай, гърлото ми съвсем ще пресъхне.

— Разбира се, няма да те задържам. — Одет благосклонно ми се усмихва и си тръгва, а пък аз стискам зъби, за да не изръмжа. Това село е пълно с откачени. Или всички са роднини, или във водата има

нещо, което им действа на психиката. Да не забравя да я преваря два пъти, преди да си приготвя чай.

Намръщено наблюдавам как госпожица Одет прекосява шосето, сяда зад волана на червена спортна кола и потегля толкова рязко, че изпод гумите се вдига облак прах. Скъпите спортни автомобили не са типични превозни средства за селските ветеринари. Но пък и Одет не отговаря на представата ми за провинциална ветеринарка. Обзалагам се, че се старее винаги да изглежда много шик — вероятно е елегантна дори когато помага при израждането на теленце. Не мога да си представя, че някога се поти или че допуска някакво си животно да наруши съвършенството на образа, който си е изградила.

С поведението и с думите си одева ми даде да разбере каква е йерархията в селото и не пропусна да подчертае, че ветеринарната лекарка е виден член на обществото. Подчерта още, че Едуард ѝ принадлежи — беше толкова убедителна, че малко оставаше да извади от чантата си архитектурни планове за преустройство на неговата къща. Очевидно е твърдо решена да стане негова съпруга и господарка на големия дом и нищо няма да я спре. Нито селяните, нито дъщерите на Едуард или неговата тъща. Ще ги схруска на закуска, без да ѝ мигне окото.

Сядам зад волана на моята кола и машинално включвам мигача, въпреки че на улицата няма нито едно превозно средство, с изключение на раздрънкан трактор с липсващо колело. Миг преди да потегля, Пег и Тед изскачат от магазина, втурват се към мен и крещят в един глас:

— Маги! Маги!

Изкушавам се да се престоря, че не съм ги чула, но вече е твърде късно. Запъхтяната Пег наднича през сваленото стъкло и казва:

— Прощавай, че те задържахме.

— Обаче искаме да се извиним — добавя съпругът ѝ.

— Да се извините ли?

— Да — гузно произнася тя. — Одеве не биваше да те вземаме на подбив.

— Не биваше — съгласява се Тед.

— Държахме се много лошо. Да, беше забавно, но не трябваше да се поддаваме на изкушението. Нямахме как да знаеш, че Блеки е котарак — добавя Пег.

— Точно така — приглася й благоверният и се поусмихва, после не издържа и прихва: — Ама беше много смешно!

— Моля те, не ме разсмивай — скастрия го тя и се мъчи да остане сериозна. — Смехът ти е заразителен, а започна ли веднъж, спиране няма и Маги ще ни помисли за стари грубияни.

— Права си. — Той престава да се смее. — Молим да ни извиниш, мило момиче.

— Да, извинявай — повтаря Пег, все едно са го репетирали предварително.

— Не се извинявайте, всичко е наред — казвам. Не мога да им се сърдя — като се замисля, наистина беше смешно. — Да го забравим, става ли? — Мисля си, че след като приех извинението им, те ще се успокоят и ще се върнат в магазина, а пък аз най-после ще се прибера и ще пия чай.

— Има още нещо — казва Тед.

— Така ли? — Защо не съм изненадана?

— Да. Хрумна ни гениална идея — обажда се Пег. — За супермаркета.

— За супермаркета ли? — Поглеждам листовката, която тя преди малко ми пъкна в ръката. С големи червени букви е написано: „Спасете село Глакън!“

— „Ксанта“ възнамеряват да построят наблизко супермаркет за евтини стоки — обяснява тя и гласът й потреперва.

— Лошо ли е? — Убедена съм, че магазин от тази верига ще прави голям оборот тук — от началото на рецесията подобни супермаркети никнат като гъби из цялата страна. Вестниците твърдят, че само те имат полза от кризата, защото сега хората гледат да купуват евтини, но сравнително качествени стоки.

— Разбира се, че е лошо. — Пег ме поглежда така, сякаш не тя, ами аз съм лудата. — Не искаме наблизко този ужасен магазин, защото построят ли го, селото завинаги ще се промени.

Мисля си, че промяната може би ще се отрази благотворно на Глакън. Може би появата на супермаркета ще принуди жителите на това задръстено място да напуснат сенчестото минало и да прегърнат настоящето. Само че не го казвам, защото двамата съпрузи изглеждат много притеснени.

— Затова подхванахме кампания — добавя тя.

— За да попречим на супермаркета да унищожи селото — допълва съпругът ѝ. — Ако го построят, селото съвсем ще опустее, защото трафикът, както му викат сега, няма да минава оттук.

— И ако не минават... — Пег се просълзява и млъква.

Тед хваща ръката ѝ и отсича:

— Всичко ще се нареди, момичето ми. Готов съм да легна пред булдозерите, ако така ще попреча да построят това чудо!

— Ама и ти си ми един стар глупчо! — Пег му се усмихва през сълзи и се обръща към мен: — Ще ни помогнеш ли, Маги? Довечера има събрание, на което двете страни ще изложат позициите си. Ще дойдеш ли?

— Двете страни ли?

— Да. Някои хора — няма да им кажа имената — чакат с нетърпение построяването на супермаркета. — Лицето ѝ помръква.

— Говори за онази Одет — пояснява мъжът ѝ.

— Във възторг е от идеята! — с горчивина отбеляза Пег. — Какво ѝ разбира главата?

— Спокойно, не се горещи толкова — промърморва Тед, после ме поглежда: — Ще дойдеш ли, Маги?

— Вижте... съмнявам се, че ще съм ви от полза — измънкам. — Нищо не разбирам от супермаркети... — Освен това не искам да се забърквам в тази история, която не ме засяга.

— Но ти си художничка, човек на изкуството, което е много важно тъкмо сега — прекъсва ме Тед.

— Художниците гледат на света по друг начин — авторитетно отбеляза съпругата му. — Вероятно ще ти хрумнат разумни идеи.

— Освен това ще ни нарисуваш плакати — подхвърля той. — За кампанията де.

— Тед! Колко си ми умен! — засиява Пег. — Гений си, да, гений!

— Еее, ласкаеш ме — изчервява се той.

— Гений си, но си твърде скромен, нали, Маги? — Поглежда го влюбено и добавя: — Знаеш ли, че с него сме женени от двацет и две години?

— Не — измънкам. Откъде да знам, да му се не види? Нали току-що се запознах с тях? Тези двамата са напълно смахнати.

— Да. Цели двацет и две години сме щастливи заедно, а той още ме изненадва всеки ден.

Тед пак хваща ръката ѝ и двамата влюбено се вглеждат един в друг. Не знам какво да кажа. Пък и не се налага, защото влюбените гълъбчета са прекалено заети да си гукат.

— Все пак благодаря за листовката — промърморвам. Надявам се да са толкова погълнати един от друг, че да не забележат как потеглям.

— Чакай! — Пег се откопчва от мъжа си и ме хваща за рамото. — Моля те, ела довечера, Маги, необходима си ни.

— Права е — кима Тед. — Моля те, ела.

— Ще има и торта — добавя жена му, сякаш това е достатъчно да осигури присъствието ми.

— И ще се запознаеш с всички — продължава той. — Гарантирам, че веднага ще те харесат... Впрочем не обръщай внимание на Одет.

Като чува името на ветеринарката, Пег се намръщва. Привежда се към мен и прошепва:

— Не ѝ се връзвай на тази злобарка. Ние, другите, не сме като нея.

— Никак даже! — разпалено кима Тед.

— Няма смисъл да го коментираме сега. — Тя го смушква и добавя: — Маги скоро ще го научи.

— Права си — съгласява се той. — Ще се видим довечера, нали? Събранието е от седем часа в залата на общината. Освен тортата ще има чай и сандвичи, затова не закъснявай.

— Олеле, Тед, хубаво, че стана дума! Забравих да сваря яйца! — Пег се оживява при споменаването на сандвичите.

— Побързай, не се мотай — ще те убият, ако не занесеш от твоите сандвичи с яйца. Плясва я по дупето и тя кокетно се изкисква:

— Ах, ти, палавнико! Все се закачаш! Обаче имаш право, не бива да се мотая. Бети, продавачката в месарницата, само чака да се издъня. От години се опитва да ме надмине с нейните рулца с наденички. Нали, Тед?

— Да, съкровище, но кой ще ти яде такава гадост?

— Те говори така, рулцата ѝ не са толкова лоши — укорява го тя, но си личи, че е зарадвана от коментара му.

— Не са ли? Хората бягат от тях като от чума. А твоите сандвичи, мила, са неустойими. Защото им добавя нещо специално —

пояснява, обръщайки се към мен.

— Сериозно? — промърморвам и се питам дали не сънувам — толкова нереално е случващото се.

— О, да. Обаче няма да ти я издам, иначе ще трябва да те убия. Общината е отсреща — ще те чакаме довечера, чу ли?

Обръщам глава към ниската сива сграда, но преди да измисля оправдание да не присъствам на събранието, Пег и Тед се втурват обратно към магазина. След като съм лишена от възможността да излъжа отново, известно време седя неподвижно зад волана, без да забележа, че кутията в ръцете ми все пак е пострадала при сблъсъка с гърдите на Одет и млякото капе на скута ми.

ДВНАДЕСЕТО ПРАВИЛО: НЕ ДЕЙСТВАЙ ПРИБЪРЗАНО

— Тишина! — извиква Пег; забелязвам, че лицето ѝ е пламнало от възмущение. Поразена съм от силата на гласа ѝ, който ехти в препълнената зала — да се чудиш откъде толкова гласище в толкова крехка женица. — Тишина! — провиква се отново и всички млъкват. — Седнете, ако обичате — добавя строго. — Да не плашим новодошлата!

Въртя се на стола, толкова ми е неловко. Още щом влязох в залата, самият Тед ме настани на първия ред и ми връчи чаша чай плюс един от прочутите сандвичи на жена му. Не мога да си кривя душата — толкова са вкусни, че ми идва да я помоля да ми даде тайната рецепта. Досега се опитвах да не се набивам на очи, но след думите на Пег хората ме зяпат и ми идва да потъна в земята.

Тя безмилостно продължава:

— Както вече казах, това е Маги. Тя е световноизвестна художничка, имаме късмет, че сега е сред нас. А най-хубавото е, че се съгласи да сподели своето мнение относно построяването на супермаркет край Глакън. Не е ли чудесно?

Световноизвестна художничка ли? Господи, никога не съм го твърдяла, дори не съм го намекнала! Казах само, че съм художничка. Откъде ѝ скимна да ме величае така? Гледам колко е щастлива и разбирам, че цели да впечатли присъстващите, повечето от които се надигат от местата си, за да ме видят.

— Маги, ако обичаш, направи кратко обръщение.

Кратко обръщение ли? Озъртам се, търсейки помощта на Тед, но той широко се усмихва и с жестове ме подканва да стана и да кажа нещо. Хората наоколо учтиво ми ръкопляскат. За бога, какво очакват да чуят? Защо се забърках в тази история? Нямах да съм тук, ако Тед и Пег не бяха довтасали в седем без петнайсет: обявиха, че ще ме закарат до общината и ме натовариха на малкия си бял ван. Изведнъж ми се прииска да съм в предишния си апартамент и да лежа на канапето

пред големия телевизор — накратко, да съм в града, където се чувствам в безопасност и да не ме водят насила на разни събрания.

— Здравейте — казвам и се озъртам. В мен са вперени погледи, които в никакъв случай не са приятелски. Някои дори са враждебни. — Тъъ... казвам се Маги и с удоволствие ще помогна с каквото мога. — Виждам как някакъв шишко със син пуловер скръства ръце на гърдите си и забелва очи, сякаш не вярва на нито една моя дума. Има основание, разбира се — нямам желание нито да им помогна, нито пък ще остана в селото толкова дълго, че да ме е грижа дали ще има, или няма да има супермаркет. Докато се наканят да го построят, аз ще бъда далеч, далеч оттук.

— Маги обеща да ни нарисува плакати. — Тед гордо се усмихва. — Чудесна идея, нали?

Присъстващите явно не споделят ентузиазма му. Чувам как някой промърморва: „Голямо чудо!“ Не съм сигурна, но май беше дебелакът със синия пуловер. Понечвам да седна отново, защото всички мускулчета ме болят от работата в обора, но Пег пита:

— Според теб какъв подход ще е най-уместен, Маги?

— Подход ли?

— Ами да. Как да подходим в протеста си срещу супермаркета? Чрез мирни протести или да бъдем по-активни, ако се сецаш за какво намеквам.

Чуват се одобрителни възгласи — явно мнозина са за някаква форма на гражданско неподчинение, за да прогонят скуката.

— Да образуваме човешка верига около терена! — провиква се жена на средна възраст, издокарана с пъстра рокля.

— Глупости! — изпръхтява шишкото със синия пуловер. — Освен това е и незаконно! — добавя авторитетно.

— Не са глупости! — възразява друга жена с черно сако.

— Напротив! Пък и дори да е законно, нямаме достатъчно хора, за да обкръжим строителната площадка! — отсича онзи със синия пуловер.

— Да направим календар с голи модели, за да събудим гражданската съвест! — провиква се някой в дъното на залата.

— Аз ще позирам гол с вилата, става ли? — обажда се друг и присъстващите се засмиват.

— Тишина! — крясва Пег. — Момчета, не губете ценното ни време!

Човек с шапка от туид става и заявява:

— Супермаркетът ще е голяма придобивка. Редно е да прегърнем идеята, а не да ѝ се противим.

— Правилно! — извиква някой. — Искаме работни места, а не до края на живота си да се бъхтим във фермите.

Настъпва хаос. Изглежда, хората са разделени на два лагера — едните яростно се противопоставят на построяването на супермаркета, другите са поддръжници на проекта. Не виждам как ще излязат с единно решение.

— Добър вечер на всички. — Женски глас като с нож разсича шумотевещата и всички притихват.

Обръщам се и виждам как Одет Ффренч (с две Ф) наперено върви по пътеката.

— Защо е дошла? — прошепва Тед на жена си. — Мислех, че няма да присъства тази вечер.

— И аз така мислех. — Пег също шепне. — Подла гадина! Навсякъде си пъха гагата!

— Извинете ме за закъснението — невъзмутимо продължава Одет. — Имах важна среща. Изчакайте само за момент да вляза в час и ще продължим. — Не казва къде е била, сякаш иска хората да се чудят каква е била важната среща.

Става ми неловко, питам се как да постъпя. Дали да си седна? Откакто Одет се появи, в залата настъпи тишина — очевидно тя е организаторката на събранието, защото всички сякаш очакват указания от нея. Всички, освен моите приятели от магазина, които я наблюдават с открита неприязън.

— Маги се канеше да даде няколко предложения — подхвърля Тед. — Мисля, че е редно да продължи.

— Точно така! — бърза да го подкрепи Пег.

— Маги, колко се радвам, че отново се срещаме! — Одет се усмихва кръвожадно. — Каква изненада!

Не само че ѝ е неприятно, ами е бясна от присъствието ми.

— Ние я поканихме — невъзмутимо заявява Пег.

— Не се учудвам. Нямам нищо против, въпреки че тя е... външно лице. — Нарочно прави пауза преди „външно лице“, за да подчертае,

че външните хора са неблагонадеждни и не бива да им се вярва.

— Защо не продължиш, Маги? — подхвърля Пег. — Прекъснаха те, дано си си запомнила мисълта.

Позата ми е идиотска: приклепнала съм над стола. Питам се дали да кажа още нещо, или да си седна. Погледът на Одет ме смразява.

— Включена ли е в списъка на желаещите да се изкажат? — пита проклетницата, преди да продумам.

Тед и Пег се споглеждат, после тя смутено казва:

— Не знаехме, че трябва.

— Тоест че може да изнесе импровизирана реч. — Одет свива устни. — Би било чудесно, но както ви е известно, ако не спазваме дневния ред, нещата ще излязат от контрол. Щом Маги не е включена в списъка, ще говори накрая, след като обсъдим важните въпроси.

— Бихме могли да направим изключение — намръщва се Тед.

— Разбира се — съгласява се тя. — И ще го направим, щом държиш. Само че ще създадем опасен прецедент. Искаш ли това да се случи? Искаш ли при всяко следващо събрание да правим изключения?

Гласът ѝ е сладък като мед, но на всички е ясно накъде бие. Облива ме пот. Дали не съм станала пионка в тази игра на котка и мишка? Май да.

— Не... — примирено изрича Тед, признавайки поражението си, и сяда.

— Чудесно! — Одет победоносно се усмихва. — Предлагам да започнем с първа точка от дневния ред. Позволих си да го разпечатам и всеки от вас ще получи копие.

Седя в селската кръчма между Пег и Тед и се питам как се напъхах между шамарите. Вече съм наясно, че Одет предвожда симпатизантите на построяването на супермаркета, Тед и Пег са лидери на несъгласните, а хората без мнение се чудят към кой лагер да се присъединят. Така или иначе събранието не излезе с решение по въпроса, въпреки усилията на Одет да убеди всички, че супермаркетът ще от голяма полза за селото, и опитите на Пег и Тед да обяснят как по този начин ще се подпише смъртната присъда на спокойния идиличен живот.

— Мисля да си тръгна — промърморвам. Искане ми се да се махна, преди някой да ми поднесе напитка и да попречи на бягството ми. — Капнала съм от умора, добре ще е да се наспя. — Този път не

лъжа — денят ми се стори безкраен, иска ми се час по-скоро да се озова в леглото.

— Да се напиш ли? — изкисква се Тед. — Ще спиш, когато си мъртва. Няма да си лягаш с кокошките, я!

— Защо да стоиш сам-самичка? — Пег ме хваща под ръка и след като съпругът ѝ предлага да пийна нещо, тя предлага: — Препоръчвам ти коктейл „Космополитън“. Нашият Мати е цар на коктейлите, нали, Тед? Не са горчиви като в други заведения.

— Кой е Мати? — питам, защото съвсем се шашвам. Коктейли „Космополитън“ в глухата провинция? Друг път! Убедена съм, че селяците се наливат само с тъмно пиво, а когато решат да купонясват, след бирата пият уиски.

— Мати е крѝчмарят, разбира се — отговаря Тед. — Неговите „Космо“ са прочути по нашите места, но аз предпочитам „Белогвардеец“, защото е с повече алкохол.

— Харесвам всякакви коктейли. — Пег премлясва.

— Вижте... страхувам се, че ще ми се замае главата — промърморвам. — Може би чаша бяло вино... — Безсмислено е да упорствам. Ако приема едно питие, ще мога да си тръгна веднага, без да обидя никого.

— Тук се предлагат много видове вина! — възкликва Пег. — И то първокласни.

— Така е. — Съпругът ѝ се усмихва. — „Шато дьо ла Гюш“ е превъзходно.

— О, да! Трябва да изпиеш чаша от това вино, Маги.

— Добре — съгласявам се. Вече съвсем се обърках. „Шато дьо ла Гюш“? Не е ли онова червено вино, за което в „Айриш Таймс“ писаха, че е спечелило куп награди? Как е възможно да се предлага в някаква селска крѝчма? След секунди отпивам от най-хубавото вино, което съм опитвала. Признавам, че съм безкрайно изненадана. Никога не бих предположила, че тук има подобно заведение. Да, крѝчмата е старомодна, но не натруфена и всичко тук излъчва някакъв уют. Да не говорим, че от години не съм виждала толкова богат винен лист. Възможно ли е да съм подценила заведението и собственика?

— Е, Маги, какво те подтикна да заживееш на село? — Усмихната жена се привежда над масата, която вече е отрупана с празни чаши. Тези хора явно не си поплюват, когато пият!

— Ами... просто исках да се махна от града — промърморвам. Нямам намерение да съм откровена — истината е прекалено сложна.

— Разбирам. Значи няма друга причина, така ли? — упорства тя.

Пег я поглежда така, сякаш ѝ идва да я зашлеви. Защо е толкова вбесена?

— Тя работи по специална поръчка, Бети — изтърсва изведнъж, сякаш не може да се сдържи.

Бети ли? Бети, продавачката в месарницата? Нищо чудно, че Пег е вбесена: та нали тази жена с глупавите рулца с наденички е най-опасната ѝ конкурентка в областта на кулинарното изкуство! Очевидно съперничеството помежду им е непримиримо — по-рано тази вечер ги видях как обикалят около бюфета и дебнат какво предпочитат присъстващите в залата: рулца или сандвичи. Почти съм сигурна, че Пег си записва на опакоето на дланта си. Лицето ѝ е пламнало. Пред нея стоят две празни чаши от коктейли „Космо“ и по всичко личи, че алкохолът я е ударил в главата.

— Така ли? — ококорва се Бети. — Колко вълнуващо!

— Да. — Пег злорадо се усмихва, все едно е безкрайно доволна, задето се е сприятелила с мен преди съперницата си.

— За кого е тази поръчка? — намесва се Одет, тръсва глава, при което съвършената ѝ коса се полюшва, и ме поглежда в очите. Досега мълчеше, но изражението ѝ подсказваше, че не вярва на нито една моя дума.

Отпивам от виното и се мъча да измисля правдоподобен отговор. Наясно съм, че проклетницата ме е взела на мерник. За щастие Пег ми се притичва на помощ.

— Маги няма право да говори. Поръчката е строго секретна. Нали, Маги?

— Не знаех, че художниците имат секретни мисии. — Одет разбърква със сламката нейния джин с тоник и любезно се усмихва.

— Клиентът ми предпочита да остане анонимен — заявявам, защото се вбесявам от ехидната ѝ физиономия. — Длъжна съм да се съобразя с желанието му. — Нямам угризения заради тази лъжа — струва ми се, че никога не съм мразила някого толкова силно.

— Разбирам — мърмори Одет, въпреки че изражението ѝ говори за обратното. — Къде каза, че си излагала творбите си?

— На много места — отговарям безгрижно и за кураж отпивам още веднъж от чашата. — Всъщност само в чужбина. — Лесно е да се лъже. И става все по-лесно с всяка следваща глътка от превъзходното вино.

— Тя е високо ценена — високомерно обяснява Пег, обръщайки се към Бети от месарницата. — Имаме късмет, че е сред нас. Провървя ни.

— Ясно. — Одет изпитателно се взира в мен. — Всъщност защо ли те разпитвам? От Гугъл ще науча подробности за теб и за картините ти.

Втасахме я! Ако се разрови в мрежата, ще разбере, че всичко е лъжа. Затова бързам да кажа:

— Разбира се, използвам псевдоним.

— Така ли? — Тя повдига вежда. — И защо?

Струва ми се, че всички около масата се обръщат към мен, за да чуят отговора ми. Покашлям се и се мъча да измисля правдоподобно обяснение.

— Едуард! — Одет поглежда към входната врата и засиява. — Ела при нас!

Въздъхвам с облекчение и установявам, че допреди миг съм била напрегната като струна. Дано Одет престане да ме разпитва и насочи вниманието си към любимия си.

— Привет, приятели! — казва той в отговор на хоровото „Здравей“. Очевидно всички се радват, че го виждат. — Съжалявам, че не можах да присъствам на събранието.

За секунда лицето на Одет помръква — вероятно е разочарована, че не е станал свидетел на малката ѝ победа. Няма съмнение, че полага усилия да му направи добро впечатление.

Чувствам, че той застава зад мен, но не се обръщам да го поздравя. Още съм му ядосана, задето е казал зад гърба ми, че съм безполезна, и то докато се претрепвах от работа в обора.

— Едуард, седни до мен. — Одет посочва пейката. — Има достатъчно място.

Да, наистина има, защото никой не пожела да седне до нея, дори привържениците на построяването на супермаркета.

Той ѝ благодари и добавя:

— Първо обаче ще взема питиета за всички. — Навежда се и ми прошепва: — Какво да ти поръчам, Маги?

— Нищо, благодаря. — Старая се да гледам право пред себе си. — Още не съм изпила виното. — Посочвам чашата си, на дъното на която има още глътка рубиненочервена течност. Виното е божествено и с удоволствие бих изпила още една чаша, но няма да позволя на Едуард да ме почерпи. За нищо на света! Не и след като е злословил за мен пред Матилда.

— Доколкото виждам, след минута чашата ти ще е празна. — По гласа на Едуард познавам, че се усмихва. — Ще ми кажеш ли какво пиеш?

— „Шато дьо ла Гюш“ — любезно го осведомява Пег. — На всяка цена ѝ поръчай още едно питие, за да ознаменуваме случая — тя е нашата нова пълномощничка по въпросите, свързани с изкуството.

— Сериозно? — Едуард подсвирква. — Чудесна новина! Да, Маги, чух, че си прочута художничка.

— Така ли? — Обръщам се да го погледна. Кой ли го е информирал? Вероятно Пег.

— Да, едно пиленце ми каза. — Той отново се усмихва. — Пълна си с изненади, Маги. С удоволствие ще разгледам картините ти.

— Може би... ще видим — избърборвам в чашата си. Идва ми да се гръмна — напълно се оплетох в лъжи. Сега всички ме мислят за нещо, което не съм. Ами ако научат истината? Ще потъна в земята от срам.

— Какво е мнението ти за супермаркета? Любопитно ми е да го чуя. — Едуард се взира в мен и ми става още по-неловко. Матилда ми каза, че баща ѝ ме мисли за глупачка, и аз ѝ вярвам. Защото когато разговарям с мен, той винаги се подсмивва, сякаш ми се подиграва.

— Предпочитам да не коментирам — отговарям и добавям на ум: „Остави ме на мира! Прави си майтап с оная пуританка, дето ти е гадже“.

— Настоявам — упорства той. — Като модерна млада жена от голям град вероятно имаш интересна гледна точка.

Пак ме взема на подбив!

— Сложно е. — Спомням си как се зарекох заради Клеър да поддържам добри отношения с него. — Струва ми се, че отговорът не може да е еднозначен.

— Имаш право. — Едуард отново се усмихва. — И аз съм на същото мнение. Отивам за напитките. — И се отдалечава, преди да повтори, че не искам повече вино.

След малко се връща и докато подава чашите, Пег се провиква:

— Да вдигнем наздравица!

Въобразявам ли си, или тя леко заваля думите?

— Тишина! — Тед удря с чашата си по масата. — Млъкнете!

Пег се покашля и всички наострят уши. Явно ще говори за супермаркета, може би ще изрази надежда, че проектът няма да се осъществи. Което ще е истинско чудо.

— Искаме официално да поздравим Маги с добре дошла в Глакън — казва тя, като леко се поклаща.

Моля? Защо говори за мен? Вдигам глава и виждам, че Пег ме гледа и широко се усмихва.

— Радваме се и сме поласкани, че тя е сред нас — продължава. — Макар че още не сме я опознали, вече я обичаме. Наздраве за Маги! — Вдига чашата си, леко залита и напитката се изплисква.

Другите също вдигат чаши и се провикват:

— Наздраве за Маги! Вече я обичаме!

Господи! Хващам здраво чашата, която Едуард ми подаде, и се мъча да не се спомина. Не е за вярване, че Пег ми скрои такъв гаден номер.

— Реч, реч! — вика Тед. Вижда покрусената ми физиономия и добавя: — Кажете няколко думи, скъпа. Такава е традицията.

— Не съм по речите — промърморвам. И без това станах център на вниманието въпреки старанието ми да не се набивам на очи.

— Хайде, Маги, чакаме — намесва се Едуард.

Защо ми се усмихва толкова мило, сякаш е най-любезният човек на земята? Знам, че не е, иначе нямаше да се изкаже толкова злобно за мен. Но пък очите му са толкова закачливи... Може би не е толкова лош човек. Може би Матилда се е объркала.

— Ами... добре — изпелтечвам. — Радвам се, че се запознах с вас. Никога не съм била в селище като Глакън...

— И никога няма да бъдеш! — провиква се някой.

— ... но се оказа много приятно преживяване. Ето защо... нека пътят се изправи да ви посрещне и вятърът винаги да е в гърба ви.

Хората се сконфузват — май сгафих, но това е единствената благословия, която си спомних.

— Дай боже! — провиква се Едуард и аз изпитвам толкова голямо облекчение, че забравям гнева си и му се усмихвам.

— Дай боже! — пригласят му хорово насядалите около масата.

Тръсвам се на пейката и на един дъх пресушавам чашата си.

Ефектът е мигновен и невероятен. Алкохолът ме стопля и ме замайва; оглеждам се и щастливо се усмихвам. Симпатични хора са тези селяци, приятно ми е да си пийвам в тяхната компания въпреки подозренията ми. Може би съм предубедена и съм си направила прибързани изводи за провинциалния живот. За пръв път се забавлявам и съм спокойна — тук не е като в луксозен бар в града, където посетителите не се забавляват, понеже са прекалено заети да се правят на интересни.

Наслаждавам се на усещането за мир и спокойствие, но внезапно улавям погледа на Одет. Наблюдава ме с нескрита омраза — очевидно е вбесена, че Едуард разговаря с мен и ме включва в живота на местните хора. По изражението ѝ разбирам, че е готова да ми се нахвърли и да ме прободне с бъркалката за коктейли. Това ми подсказва, че току-що съм си спечелила трети смъртен враг.

ТРИНАДЕСЕТО ПРАВИЛО: ВСЕКИ ДЕН ОПИТВАЙ НЕЩО НОВО

— Закъсня! — Матилда, опаката дъщеря на Едуард, стои пред вратата ми; носи кремав брич за езда, вталено сако и ботуши. Намусеното ѝ лице е наплескано с прекалено тъмен фон дьо тен, очите ѝ са очертани с черен молив, очевидно е изправяла косата си с помощта на сешоар. Като я гледам как се е изтупала, сигурно случаят е специален.

— Закъснявам ли? За какво? — Разтърквам очи, за да се събудя напълно, и примиждавам срещу слънцето. Господи, главата ми се пръска от болка.

— Днес са конните надбягвания! — сопва се госпожицата. — Още преди час трябваше да си в конюшнията, за да помагаш при подготовката. — Оглежда ме от главата до петите и аз си представям как ме вижда: жена с омачкана тениска и с помътнели очи. Презрителната ѝ усмивка сякаш изразява мнението ѝ за мен — мисли ме за престаряла глупачка. Може и да е права.

— Не знам за какво говориш — избърборвам. — Освен това днес съм в почивка. — Внезапно си давам сметка, че главата ми пулсира от болка. Колко ли чаши от прекрасното вино изпих снощи? След третата престанах да ги броя. После опитах любимия коктейл на Пег, защото тя настояваше... Ужас!

— Почивен ден ти е, така ли? — озъбва ми се Матилда. — Не знаех, че има такава клауза в договора за прислугата.

Не съм длъжна да отговарям на малката нахалница, нито да търпя наглото ѝ поведение, колкото и да е страдала в миналото. Озлоблението ѝ към живота не е по моя вина. Понечвам да затворя вратата, но Матилда светкавично я препречва с крак.

— Татко каза, че си предложила да помагаш. Иначе нямаше да съм тук. — Тя отмята косата си, напомняща копринена завеса. Не, не е оформила прическата си със сешоар, а сигурно от ранни зори е изправяла кичурите си с керамична преса.

— Баща ти се е объркал. — Опитвам се да затворя вратата, без да ме е грижа, че ще притисна крака на натрапницата. — Никой не ми е съобщил за това състезание. Нито пък съм предложила доброволната си помощ. Извини ме, но пак ще си легна.

Матилда свива рамене и си отдръпва крака:

— Както искаш. Предупредих, че ще си безполезна.

— Я чакай! Какви ги говориш? — Открехвам вратата. За коя се мисли малката, та ме нарича безполезна?

Тя вече върви към градинската портичка, но се обръща и подхвърля:

— Нищо не разбираш от коне, нали? Може да урочасаш надбягването. Татко ми каза, че е сгрешил, като е дал под наем Роуз Котидж на некадърница като теб. Сякаш знаеше, че днес ще го провалиш.

Вбесявам се и затръшвам вратата. Как смее тази никаквица да ми говори така? Заслужава едно дълго конско и при следващата ми среща със скъпоценния ѝ баща непременно ще му го кажа. Няма да пропусна да го уведомя и какво мисля за него. Ама че нахал! Кой му дава право да ме нарича некадърница?

Пъхам се под завивките и тъкмо си нагласявам възглавницата, някой отново чука на вратата. И то по-силно. Матилда се е върнала. Причернява ми пред очите, скачам от леглото и се втурвам да отворя. Положението вече е нелепо! Не стига, че съм принудена през седмицата да помагам в конюшната, ами сега искат да си жертвам единствения почивен ден. Ей сега ще я насоля тази високомерна тийнейджърка! Сбъркала е адреса, ако си въобразява, че може да ме заплашва!

— Маги, какво правиш? Събрали сме се и те чакаме! — Едуард застава на прага и сякаш запълва рамката на вратата.

— Моля? Какво каза? — примигвам аз.

За кого се мисли, та довтасва да ме буди в ранни зори през почивния ми ден? Безобразие! Имам почивен ден, което означава, че мога да си остана в леглото, без да правя каквото и да било. Има ли нещо неясно в тази простичка концепция?

— Трябваше да си в конюшната преди повече от час. Какво се е случило?

— Днес не съм на работа! — крясвам, защото нервите ми не издържат. — Само че тази сутрин се надпреварвате да ме безпокоите и съсипахте почивния ми ден!

— Забрави ли? — кротко пита Едуард.

— Какво да съм забравила?

— Снощи, докато бяхме в кръчмата, обеща да помогнеш за подготовката на надбягванията.

— Не е вярно! — Сигурна съм. Абсолютно съм сигурна. Изпих няколко чаши вино и си побъбрих с хората от селото, обаче не съм давала обещания. Пък и никой не спомена за конни надбягвания.

— Казах ти, че Поли и Матилда ще участват в конните надбягвания и ти предложи да помогнеш — търпеливо обяснява Едуард.

— Грещиш! — Какви ги дрънка този?

— Напротив. Обяви, че си се привързала към Сафи и че държиш да присъстваш на надбягванията. Даже беше във възторг от идеята.

Побиват ме студени тръпки. Защото си спомням, че май казах нещо подобно.

— Първо ни попя, после обеща да помогнеш на момичетата.

— Пях ли? — изграквам.

— О, да! — В очите му заиграват весели пламъчета. — Имаш чудесен глас и това е всеобщото мнение. Запали всички и с радост ти припяваха.

Ужас! Сигурно съм била мъртвопияна. Пея само когато съм се натряскала до козирката, а от думите на Едуард разбирам, че съм се изложила пред всички. Вярно ли е? Защо не си го спомням? От друга страна, повечето събития от снощи ми се губят. Например как се върнах в Роуз Котидж.

— Не беше... не беше пияна, нали? — Едуард широко се усмихва. — Предполагам, че помниш разговора ни.

Решавам, че ще е глупаво да твърдя, че нямам никакви спомени. Ще е твърде унижително да призная, че съм се напила до безпаметност. Налага се да излъжа. Все повече се усъвършенствам в тази посока и лъжите ми стават все по-изобретателни.

— Разбира се, че си спомням! — отсичам невъзмутимо. — За съжаление се успах. Извинявай.

— Ясно. Още ли държиш да присъстваш?

— Ами... — Замълчавам за миг. Главоболието ми вече е непоносимо. Единственото ми желание е отново да си легна.

— Естествено, ако те мъчи махмурлук, няма да те притискам — ехидно се подсмивва Едуард.

— Нямам махмурлук! Искам само малко време да се приготвя. — Няма да допусна той да ме вземе за безполезна глупачка — очевидно вече е убеден, че не ставам за нищо, но ще има да взема!

— Колко време ще ти отнеме? — Той поглежда омачканата ми тениска.

Внезапно си спомням, че за втори път ме вижда с нея, и се изчервявам.

— Няма да се бавя, обещавам — отговарям и затварям вратата, за да не гледам самодоволната му физиономия и снизходителния му поглед, нито да търпя намеците му, че съм пияница. Защото не съм. Алкохоличките не се наливат със скъпи вина, рекламирани в „Айриш Таймс“. Нито пък водят остроумни разговори за изкуство... Господи! Наистина ли казах на хората, че съм художничка? И че подписвам творбите си с друго име? Смътно си спомням, че се увлякох и записвах какво ме вдъхновява и колко време ми отнема рисуването на една картина. Мили боже! Сега се досещам как информирах шишкото със синия пуловер, че съм рисувала голи тела. Призлява ми — явно снощи съм прекалила с пиенето. Не си спомням как съм се върнала в Роуз Котидж и как съм се озовала в леглото. Нямам представа. Остава ми надеждата, че и другите са били прекалено гипсирани, за да обърнат внимание на изцепките ми.

Спомням си само как в един момент всички тананикаха ирландски въстанически песни... а те се пеят само от много пияни хора, нали? Поолеква ми — щом и другите са били опиянени от алкохола, надали ще помнят глупавите ми изказвания или лъжите ми. Да му се не види, откъде ми хрумна да се представя за художничка? Всъщност Тед и Пег ме подтикнаха, а след това лъжите ми се увеличиха лавинообразно. Сещам се как ме гледаше Одет, докато дърдорех — изражението ѝ подсказваше, че не вярва на нито една моя дума. Също и как ме погледна, когато Едуард предложи да ме закара до Роуз Котидж... Божичко! Точно така — Едуард ме докара дотук, дори ми помогна да отворя заяждащата външна врата, защото аз се кисках като ненормална.

Разказах ли му, че като деветгодишна се вманиачих по понитата и че се отърсих от манията едва когато „открих“ момчетата? Че си купувах и четях само книги за понита и дори мечтаех да притежавам такава конче?

Разказах му. Да. УЖАС! И не само това, ами помолих — да, помолих! — днес да присъствам на конните надбягвания. Станах за смях. Отново.

След няколко часа се облягам на оградата и гледам как дорест кон, възседнат от ездач с идеална стойка, бавно обикаля манежа. Обездката е ужасно досадна. До този момент всички състезатели правят приблизително едно и също: с конете си обикалят манежа и изглеждат сериозни, сякаш решават важни проблеми.

— Това ли е всичко? — обръщам се към Едуард и се мъча да прикрия поредната си прозявка.

За разлика от мен той с интерес наблюдава манежа, цялото му внимание е приковано в коня и в ездача.

— Този човек е шампион — прошепва ми той. — Упражнява невероятен контрол върху животното.

Отново впервам поглед в манежа, за да разбера за какво говори Едуард. Нима пропускам нещо? Не. Конят все така обикаля манежа. Ама че скука!

— Не правят ли някакви номера? — прошепвам. Вече знам, че не бива да говоря високо — хората около нас вече два пъти ми направиха забележка.

— Номера ли? — Едуард поклаща глава, без да откъсва поглед от коня и ездача. — Не. Целта е упражняване на контрол и постигане на взаимно уважение.

— Да му се не види, това и аз го мога — въздишам, докато наблюдавам как животното прекосява на зигзаг манежа, като прави малки стъпки. Няма ли да е по-интересно, ако направят няколко циркови номера? Ще ми бъде много по-забавно, ако например ездачът стъпи на гърба на коня и жонглира с чинии. Едва си държа очите отворени.

— Не се обиждай, Маги, но са необходими години упорита дресировка, за да се постигне тази безупречна походка на животното. Този жокей язди, откакто беше на възрастта на Поли. Вероятно

тренира всеки ден. — Едуард се усмихва. — Обездката е изкуство. Майсторството е да се изпълни така, че да изглежда лесно.

— Според мен е загуба на време — промърморвам. — Кому е притрябвало да го прави? — питам и мислено добавям: „Кому е притрябвало да си пропилее живота в името на спорт, който приспива зрителите? Нелепо е“. Давам си сметка, че се заяждам, но не мога да си кривя душата. Освен това имам ужасен махмурлук. В колата едва се съдържах да не повърна, което си беше истински подвиг, като се има предвид, че въодушевената Поли не престана да дърдори. Дори да си здрав, от това дете веднага ще те заболи главата. Матилда пък почти не продума и изчезна веднага щом баща ѝ паркира джипа, към който е прикачен фургонът с понитата. Не сме я виждали оттогава и ми се струва, че Едуард е много разтревожен и се пита какъв ли номер ще му скрои.

— След малко идва моят ред! — Поли подскача и плитките ѝ политат като птици.

Днес е първото ѝ участие в състезанието и тя не е на себе си от възбуждане: няма търпение да покаже на журито какво могат двете със Сафи.

— Шшшт, по-спокойно, мила. — Едуард я милва по косата. — Не бива да разсейваме ездача.

— Мислиш ли, че ще спечеля, Маги? — пита ме тя, като снижава глас. Личи си обаче, че ѝ е неприятно да шепне — изглежда, викането ѝ доставя повече удоволствие.

Усмихвам ѝ се:

— Убедена съм, че имаш голям шанс.

Не разбирам от тези неща, но ако ентусиазмът е от значение, то малката с лекота ще спечели първото място. Много е сладка, само дето е ужасно бърлива, при това говори на висок глас. В колата не престана да разсъждава какъв е шансът ѝ да спечели розетка и пътуването беше кошмарно. Едва се съдържах да не повърна: знаех, че Матилда ме дебне от задната седалка и бях решена да не ѝ доставя това удоволствие. Да не говорим, че нямаше да е изискано да повърна върху хазяина ми. Едуард вече ме е видял толкова пияна, че се е наложило да ме влачи до вкъщи: този позор ще ми държи влага за цялата седмица. Един от кошмарните спомени за предишната вечер, които възкръснаха в паметта ми тази сутрин, е как се олюлявам и се опирам на рамото му,

за да не падна. Подозирам, че доста се е затруднил, докато ме е придържал с едната ръка, а с другата се е мъчел да отвори заяждащата врата. Толкова ме е срам, че ми идва да потъна в земята. Едуард не каза и дума за снощи, но като го гледам как се усмихва, явно случката му се струва адски забавна.

— Татко, ще победя ли? Мислиш ли, че ще победя? — Поли подскача като скакалец и той я прегръща. Много ѝ се иска да победи — докато пътувахме насам, сама си стискаше палци, което предизвика грандиозен скандал, защото Матилда ѝ се сопна, че това е само тъпо суеверие и няма да ѝ помогне. Поли не ѝ остана длъжна: каза ѝ, че прилича на клоун с това намазано лице и с тъпата прическа. Двете едва не се сбиха.

— Не е важна победата, а участието, Поли — казва Едуард.

Малката забелва очи:

— Татко, какви ги говориш? Не ме интересува участието, искам да победя!

— Успокой топката, миличка. — Той я целува по главицата. — Иначе ще ти е трудно да спечелиш.

— Добре, татко. Ще запазя само... самообладание — тържествено обещава малката и скача на земята. — Ще си мълча.

— Много мъдро решение, Поли. Самообладанието помага при състезанията — обажда се женски глас зад нас и ние се обръщаме.

И кого виждаме? Джун, Ледената кралица от Глакън. Появата ѝ ми идва в повече. Да му се не види, какво търси тук?

— Бабо! — Поли се втурва към нея, прегръща я през бедрата и се притиска до нея. — Нали нямаше да идваш?

— Не можех да пропусна първото състезание на любимата ми внучка, нали? Здравей, Едуард. — Тя кима на зетя си, но не и на мен, сякаш съм от прислугата и не смята за необходимо да ме поздравява. Презрителното ѝ изражение говори, че за нея не съм нищо повече от чистачка на конюшни. Лицето ѝ е като ледена маска. Явно не е забравила глупавия ми гаф, явно е от хората, които лесно не прощават.

— Скоро ще дойде моят ред, бабо — обявява Поли. — Дали ще победя?

— Стиска ли си палци? — пита Джун. Изглежда, че за разлика от други хора, тя взема насериозно суеверията на малката.

— Да.

— И аз. — Джун кляка до внучката си и шепнешком добавя: — Мисля, че има голям шанс да спечелиш.

— Знаех си! — възкликва Поли и отново започва да скача. — Ще победея, ще победея!

— Да вървим, скъпа. — Едуард я хваща за ръката. — Дръж се за мен, за да не се загубиш в навалищата. Отиваме да вземем състезателния ти номер.

Сърцето ми се свива — ще остана сама с очарователната Джун. Какво да ѝ кажа? Да се престоря ли, че заспивам, за да не се наложи да разговарям с нея?

— Пожелай ми късмет! Пожелай ми късмет! — провиква се Поли.

— Стискам ти палци и на двете си ръце! — Джун ѝ намига.

Малката също ѝ намига и вдига палец.

— Толкова прилича на майка си, когато беше на същата възраст — промърморва Джун, сякаш за миг забравя къде се намира.

Чувствам се много неловко. Ако някак си съумея да разтопя леда, има надежда да започнем на чисто. Не исках да бъркам с пръст в раната ѝ и без да искам направих гаф, като я взех за съпругата на Едуард. Тя е разумна жена и ще разбере, че грешката ми е неволна.

— Харесвате ли състезанието по обездка? — питам, когато бащата и дъщерята се отдалечават. Джун се намръщва и вирва брадичка, сякаш няма намерение да ме удостои с отговор. — Едуард обясни, че най-важното е да се контролираш — добавям. Може би ако се старая повече, ще сломя непреклонността ѝ. Не може да стърчи до мен и да не продумва — рано или късно ще ми отговори.

— Да, има право — контрол е ключовата дума — процежда тя.

Сигурно е глупаво, но ми става приятно — тактиката ми успя!

Да, първата ми среща с тази жена завърши с провал, но не всичко е загубено — още има надежда да се сприятелим. Ненадейно ме връхлита усещане за самота. Поне Клеър да беше тук, че да си бърбим. Само че тя е прекалено заета да търси истинското си аз в далечна Индия: от сума време не сме се чували. Не ми се иска да телефонирам на нашите или на Тереза, за да не издам неволно, че съм в задънена улица. Поддържам връзка с тях чрез оптимистични есемеси.

— Ако обичаш, затвори си устата веднъж завинаги и престани да дърдориш! — добавя Джун. — Искам да гледам състезанието. В пълна

тишина! — Тя вперва в мен студените си очи.

— Моля? — Сигурно не съм я разбрала.

— Казах да си държиш езика зад зъбите! За коя се мислиш? Може да си наемателка на Роуз Котидж, но това не ти дава право да се влачиш на семейните ни излети. Нямах работа тук! И не се умилквай на Едуард и на Поли, сякаш са ти най-близките хора! Майката на Поли няма да присъства на първото й състезание. Щом тя не може да види радостта на дъщеря си, ти пък съвсем нямаш право! Няма да ти позволя чрез хитрост да се вмъкнеш в семейството ни, затова те съветвам да си стегнеш багажа и да се върнеш в града, където ти е мястото! — Тя ме стрелва с ледените си очи и отново се обръща към манежа.

— Ами... — толкова съм потресена, че си глътвам езика. Как да й отговоря? Каквото и да направя, каквото и да кажа, тази жена никога няма да ме хареса. Вече е решила, че общуването с мен е загуба на време, а сега си въобразява, че се опитвам да се натрапя в семейството й. Каква ирония — нямаше да съм на глупавото състезание, ако не целях да се докажа пред Едуард.

Отдалечавам се, като се препъвам, сълзи премрежват очите ми. Джун наистина ме мрази. Де да беше само тя! Ненавиждат ме и Матилда, и Одет. Дори Едуард ме търпи само защото помагам в конюшнията. Нали е казал, че и маймуна ще се справи, стига да я обучат.

Изведнъж осъзнавам, че преселването ми в провинцията е било ужасна грешка. Не се вписвам сред местните хора и те никога няма да ме приемат. Ще предупредя Клеър, после ще се върна в града и ще подновя опитите си за намиране на работа. Ще помоля Дърмот и Ивон да ме подслонят за известно време — може пък да не е толкова лошо да живея под един покрив с бившия ми шеф и с алчната му съпруга.

Мобилният телефон иззвънява в джоба ми и прекъсва размишленията ми как всяка вечер ще слушам Ивон да се прехласва по колекцията си от обувки.

— Здравсти, Маги. — Обажда се Клеър! Не е за вярване!

— Тъкмо когато свършвах упражненията по йога, изпитах странно чувство — продължава тя. — Вътрешният ми глас ми нареди да се свържа с теб, затова поисках разрешение да телефонирам. Как ти се отразява животът на село? Невероятен е, нали?

Колебая се дали да ѝ кажа истината — че съм самотна, нещастна и мразена от всички, но нещо ме възпира. Може би е вътрешният ми глас, който сякаш крещи: „Мълчи!“.

— Харесва ми — отговарям с половин уста. — А при теб как е?

— Фантастично!

Заобикалям купчинка конска тор и притискам плътно телефона до ухото си, за да чувам по-добре. Връзката е много лоша.

— Много се радвам — казвам и усещам колко фалшиво звучи гласът ми.

— Маги, много ти благодаря, че ще останеш в Роуз Котидж, докато се върна! — възкликва тя. — Страхотна приятелка си!

— Да... Виж, Клеър... — Прокашлям се. Сега е моментът да се измъкна от този капан.

— Какво има? Нещо не е наред ли? — разтревожва се тя.

— Не... Само че животът в Роуз Котидж не е какъвто си го представях... — Внимателно подбирам думите си, за да подготвя Клеър за новината за дезертирането ми. В края на краищата тя е на другия край на света и не бива да я тревожа.

— В какъв смисъл?

— Работата е много — отговарям. Стига ѝ за начало. Постепенно ще стигна и до това, че всички тук ме мразят.

— Физическата работа, така ли? — пита тя. — Едва чакам да се върна и да се захвана. След като години наред седях пред компютъра, жадувам да се поизпотя! А кончетата са сладки, нали?

— Ами... бих казала, че са интересни... Въпросът е, че... май този живот не е за мен.

— Всички участници под осем години да се явят на манежа до пет минути! — обявява мъжки глас по високоговорителя.

— Къде се намиращ, Маги? — пита Клеър. — Какъв е този шум?

— На конно състезание! — изкрещявам в телефона, а следващото съобщение по високоговорителя едва не ми спуква тъпанчетата.

— На какво? — вика Клеър.

— На конно състезание! — изкрещявам отново.

— Брей! Явно влизаш в крачка с местните традиции! — провиква се тя. — Толкова се гордея с теб, скъпа! Благодаря ти, че го правиш заради мен — страхотна приятелка си! Извинявай, но

затварям. Донесоха плодовете и ако не се добера първа до подноса, пак ще останат само гадните банани!

В ухото ми прозвучава изщракване. Клеър затваря, преди да ѝ съобщя за намерението си да се откажа от живота на село. Пъхам телефона обратно в джоба си и се питам какво да правя. Преди всичко е наложително да пия кафе, и то бързо, за да ми се проясни главата. За щастие около полигона са накацали много шатри ресторанти; остава да се надявам, че предлагат истинско кафе, а не разтворимо като онова, което си приготвям в Роуз Котидж. Приближавам се до най-близката, отмятам платнището на входа и влизам. Щом очите ми свикват с полумрака, установявам, че съм сгрещила. Тази палатка е нещо като склад. Ама и аз съм една късметлийка — едно кафене не мога да улуча от първия път. Отвратителен ден, дано не стане още по-противен.

Понечвам да отметна платнището и да изляза, но чувам тих плач. Напрягам очи — някакво момиче седи в дъното на палатката, притиснало е колене към гърдите си и с длани е закрило лицето си.

— Ей, добре ли си? — провиквам се.

Непознатата неутешимо заридева, след няколко секунди спира и произнася задавено:

— Добре съм. Махай се.

— Като те чух как плачеш, май не си добре — възразявам.

— Казвам ти, че всичко е наред! Остави ме на мира! — Тя скача и се шмугва към изхода. Докато профучава край мен, зървам лицето ѝ, по което се стича размазан грим, и ахвам. Не е непознатата, а Матилда.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТО ПРАВИЛО: ЗАПАЗВАЙ САМООБЛАДАНИЕ, КОГАТО СТАНЕ НАПЕЧЕНО

— Ако свършим бензина, ще трябва ли да спим в джипа, татко?
— интересува се Поли.

— Няма да се наложи — намръщва се Едуард. — Скоро ще намерим бензиностанция.

— Да, обаче ако не намерим, ще спим на седалките или във фургона при понитата.

Преглъщам нервно. И двете възможности са еднакво непривлекателни.

— Не е за вярване, че сутринта забравих да заредя с дизел — мърмори Едуард. — Как можах да направя такава глупост? Извинявай, Маги.

— Няма защо — отговарям. Призлява ми, но се опитвам да не се издам. Ще изпадна в истерия, ако се наложи да спя в джипа, обаче не бива да го казвам, защото ще изплаша Поли. — Сигурно наблизо има бензиностанция — добавям, но доста неубедително, защото не откъсвам поглед от примигващата червена лампичка на таблото. Включи се преди около четиридесет минути, което означава, че сега джипът се движи на магия. Нямах да се притеснявам, ако пътувахме по магистралата, където през няколко километра има бензиностанция, обаче се движим по някакъв селски път. Бог знае къде е следващата бензинова колонка.

— Още не мога да повярвам, че спечелих първа награда. А ти, Маги? — изчуруликва Поли от задната седалка, забравяйки драмата с празния резервоар. — Знаех си, че ако стискам палци, късметът ми ще проработи.

— Невероятна си — казвам й. — Справи се отлично.

— Благодаря. И Сафи беше страхотна, нали, татко? Това е най-хубавият ден в живота ми!

— И двете бяхте чудесни — кимва Едуард. — Браво, миличка.

Зървам в огледалцето за обратно виждане как малката широко се усмихва на баща си — явно го обожава и разцъфтява, когато я похвали.

— И ти беше на ниво, Матилда — казва той на по-голямата си дъщеря. — Поздравявам те.

— На ниво ли? Останах на третото място. — Матилда се взира през страничното стъкло, лицето ѝ е безизразно.

Едуард се опитва да я успокои:

— Постижението ти е отлично, като вземем предвид силната конкуренция.

— А може би аз се издъних.

— Не съм го казал — предпазливо отговаря той. — Справи се чудесно — защо отказваш да ми повярваш?

— Не знам, татко. — Гласът ѝ става леко враждебен. — Може би защото невинаги си откровен с мен.

— За какво намекваш?

— Според мен беше блестяща — намесвам се, за да предотвратя скандала. Само това ни липсва сега, особено ако се наложи да пренощуваме в джипа. Пък и сърцето ми се е свило, откакто видях Матилда да ридае безутешно. Не знам причината, но съм решила да обърна специално внимание на момичето, докато живея тук... независимо колко време ще остана. Макар че се държи като по-голяма, Матилда още е дете и по лицето ѝ, облято в сълзи, разбрах, че днес се е случило нещо, което я е извадило от релси.

— Благодаря, твоето мнение означава много за мен — иронично процежда тя. — Защото си голяма специалистка.

— Матилда! — сопва ѝ се Едуард. — Тя не те обиди. Защо се държиш толкова грубо?

— Не ѝ се сърдя — казвам тихо. — Права е. Нищо не разбирам от коне.

— Да, ама Сафи те харесва — обажда се Поли, за да ме защити. — Каза ми го онзи ден.

— Конете не могат да говорят, тъпачко — тросва се сестра ѝ. — Да не си телепатка?

— Какво е теле... патка, татко? — озадачено пита малката и очевидно се разтревожва. — Болест ли е? Ще умра ли от нея?

— Не, миличка, не е болест. Не бой се — отговаря Едуард, после се сопва на по-голямата си дъщеря: — Може ли да не я дразниш? Поне докато се приберем у дома.

„Ако се приберем“ — казвам си. Резервоарът вече е празен, всеки момент двигателят ще предаде богу дух и тогава...

— И аз харесвам Сафи — обръщам се към Поли. — А ти добре се грижиш за нея и си я обучила чудесно.

Този път не лъжа. Наистина харесвам кончето. Ненадейно си спомням как пиянски фъфля на Едуард, че вече обожавам понитата, макар отначало да съм се страхувала от тях. И как ми говорят на техния си език. Ужас! Какво излагане! Казах му още, че наскоро Сафи ми се усмихна, а Педлар се намръщи, когато забравих да заключа вратата на конюшната. Сигурно ме мисли за ненормална. Поли засиява от комплимента, а на мен ми идва да се скрия в миша дупка заради пиянските си изцепки.

— Като порасна, ще стана ветеранарка... нали така се казват конските лекари? — заявява малката.

— Казват се ветеринари. И ще чакам с нетърпение — усмихва се Едуард. — Одет е скъпчийка и ми одира кожата. Надявам се ти да ми правиш отстъпки от цената.

— Не харесвам Одет — обявява Поли. — Злобна е.

— Поли! Не бива да говориш така! — възкликва баща ѝ.

— Ама защо, като е вярно? Умилква се, но всъщност се преструва. Също като Мери Девлин.

— Коя е Мери Девлин? — питам.

— Нейна съученичка и приятелка — обяснява Едуард.

— Не ми е приятелка! — възразява малката.

— Така ли? — Той я поглежда в огледалцето.

— Не я обичам! — разгорещено обяснява Поли. — Преди обяд винаги се прави на любезна и само гледа дали някой си носи нещо сладко, за да я почерпи. През другото време е гадна. И Одет е същата. Прави мили очи на татко, ама е зла, когато го няма. Сафи също я мрази. А теб направо те обича, Маги!

Неволно се изкисквам — когато Поли не харесва някого или нещо, веднага го казва, без да увърта — после се преструвам, че кашлям. В крайна сметка Едуард и Одет излизат заедно и не е редно да критикувам приятелката му, макар да е харпия с перлена огърлица.

Явно момичетата са в неведение относно любовната афера, а Едуард не възнамерява да обяви намеренията си.

— А ти каква искаш да станеш, като пораснеш, Маги? — пита малката, насочвайки цялото си внимание към мен.

Засмивам се, защото въпросът е много уместен. Ех, само ако знаех отговора...

— Тя се занимава с живопис — намесва се Едуард и аз отново започвам да се чувствам като в небрано лозе. Да му се не види, защо всички са си въобразили, че съм световноизвестна художничка? Може би защото говорих с недомлъвки за така наречената ми „кариера“.

— Искаш да кажеш, че рисува картини ли? — пита Поли.

— Да. Нали е много интересно?

— Обожавам рисуването! — Малката започва да подскача на седалката.

— Толкова се радвам за теб! — Сестра ѝ забелва очи.

— Какво по-точно ти харесва, Поли? — питам, все едно не съм доловила неприязънта на Матилда. Колкото и да се опитвам, не мога да спечеля симпатията ѝ. Разбирам, че нещо ѝ тежи, но трябва ли да е толкова отровна? Толкова безцеремонна? И аз ли съм била същата като тийнейджърка? И аз ли съм изпитвала гняв към цялото човечество?

— Всичко! — възкликва Поли. — И знаеш ли какво? Веднъж ми изрисуваха лицето — бях фея. Ти ще ме нарисуваш ли?

— Непременно. — Усмиввам ѝ се и си мисля, че никога не съм рисувала по нечие лице, но едва ли ще е трудно.

— Уха! Чу ли, Матилда? Маги ще ми изрисува лицето.

— Блазе ти — въздъхва по-голямата дъщеря на Едуард. — Да спретнем купон!

— Мисля, че е върховно! — Поли размахва юмруци във въздуха. — Сафи ще се побърка от радост.

— Сафи е пони — високомерно обяснява Матилда. — Няма да разбере дали си изрисувана или не.

— Ще разбере пък! — заинатява се малката. — Много е умна!

— Все едно. — Матилда отново завърта очи, после среща погледа ми в огледалцето за обратно виждане. Изражението ѝ е предизвикателно, сякаш тя решава дали да разговаря с мен. — Е, Маги — подхваща, — харесва ли ти Роуз Котидж?

Едва не си глътвам езика от изненада и не реагирам веднага. Едуард също е смутен. Не знае какво е намислила опаката му дъщеря.

— Да — отговарям след секунди. И съм искрена. Къщичката е прекрасна... за разлика от объркания ми живот.

— Какво ти харесва най-много? — намесва се Поли — май се надява да участва в словесен двубой.

— Ами... чакай да си помисля... Розите около вратата са много красиви — изтърсвам най-накрая.

— Майка ми ги засади — казва Матилда, гласът ѝ е леден. — Нали, татко?

Той се поколебава за миг, после отговаря:

— Да, така е.

— Всъщност мама засади всичко в градината около къщичката, права ли съм?

— Вярно е. Тя обичаше градинарството.

В огледалцето виждам как тя ме наблюдава с присвити очи. Опитвам се да не обръщам внимание на обвиняващия ѝ поглед, изпълнен с ненавист, и отговарям спокойна:

— Градината е прекрасна.

Матилда обаче не мирясва и очите ѝ сякаш прогарят челото ми:

— Маги, имаш си гадже, нали?

— Матилда! Не е твоя работа! — скастрия я баща ѝ.

— Съжалявам, само попитах. — Тя ехидно се усмихва.

— Маги, ама ти имаш ли си гадже? — пита Поли, за да не остане по-назад от сестра си.

— Ами... да речем, че имам — отговарям и чувствам как лицето ми отново пламва. Не биваше да увъртам, трябваше да отрека. Връзката ми с Робърт приключи, но вече казах на Одет, че съм обвързана и не искам да си противореча. Божичко, става все по-объркано.

— Имаш или нямаш? — Малката озадачено бърчи чело. — Какво искаш да кажеш?

— Иска да каже да не я разпитваш повече, госпожице — намесва се Едуард. — Какво ще си помисли за нас, ако си пъхаме носовете в личния ѝ живот? — За миг откъсва очи от пътя, леко извъръща глава към мен, усмихва се и добавя: — Извинявай, Маги.

— Няма за какво — промърморвам. Проклетата Матилда ме настъпи по мазола, сякаш знаеше кое ми е слабото място. Ще пощурее от радост, ако разбере, че не съм художничка, а безработна брокерка.

— Аз никога няма да си имам гадже — заявява Поли. — Момчетата са противни!

— След няколко години ще си промениш мнението. — Едуард се засмива и аз също прихвам — толкова се радвам, че най-сетне не съм в центъра на вниманието.

— Няма пък! Гадни са! — Поли сбърчва нослето си. — Да ви кажа ли какво направи онзи ден Фреди Дойл?

— Фреди Дойл е нейният любим съученик — прошепва ми Едуард.

— Не е, татко! — разпалено отрича малката. — Мразя го!

— Границата между любовта и омразата е много тънка, миличка — усмива се баща ѝ. — Кажи ни какво е направил Фреди.

— Извади си от носа сопол и го размаза на пуловера си.

— Гадно е! — Матилда свива устни.

— Точно така. — За пръв път Поли се съгласява със сестра си. — А веднъж си изяде сопола. С устата, представяте ли си?

— Вместо с ухото ли? — Едуард отново се засмива.

— Отвратително! — просъсква Матилда.

— Момчетата стават по-симпатични, когато пораснат, Поли — отбелязвам.

— Може, обаче аз никога няма да имам гадже. — Тя поклаща глава. — За разлика от Матилда.

— Млъкни, репей такъв! — тросва се сестра ѝ. — Нямам приятел!

— Имаш, имаш! Матилда и Даниел седят на едно дърво и се ЦЕЛУ-ВАТ! — Поли се изплезва и се преструва, че повръща. — Отврат!

Даниел — така се казва пълчивият юноша, с когото се „запознах“ през първия ми ден в Роуз Котидж.

— Млъкни, Поли, иначе ще стане лошо. — Тонът на Матилда е заплашителен.

Поглеждам Едуард, който не чува отровната размяна на реплики между дъщерите му — очите му неспокойно се стрелкат ту към таблото на джипа, ту към пътя. От мрачното му изражение разбирам, че не ни чака нищо хубаво, ако скоро не намерим бензиностанция.

— Най-последно! — възкликва след миг.

Виждам светлини в далечината и облекчено въздишам. Не бях очарована от идеята да остана цяла нощ в джипа с Едуард и с двете му дъщери, особено когато между въпросните дъщери, настанени на задната седалка, всеки момент ще избухне Трета световна война.

— Откровено казано, бях се разтревожил — добавя той, отбива и спира до колонката за дизелово гориво. — Връщам се след няколко минути.

Матилда го изчаква да слезе и подновява атаката срещу мен, като с невинно изражение подхвърля:

— Сигурно не ти е било лесно да дойдеш тук сама.

— Нямам нищо против — отговарям лаконично. Взирам се в предното стъкло и стискам палци Едуард да се върне по-бързо. Подозирам, че Матилда си е наумила да ме тормози, след като Едуард го няма да ме защити.

— И все пак големият град сигурно ти липсва... например множеството прекрасни магазини...

— Да, наистина има хубави магазини — кимам и внезапно закопнявам да се озова в отдела за обувки в „Браун Томас“. Много обичах да се любувам на изложените артикули, да милвам моделите на Кристиан Луботен и да мечтая. Сега най-хубавите ми обувки са натъпкани в куфари, а по цял ден нося миризливи маратонки, по които са полепнали какви ли не гадости.

— Предполагам, че тъгуваш за приятелите си... за гаджето си... или за нещо друго...

Запитвам се дали Робърт има връзка с някоя жена. Твърде е възможно — така или иначе с него се разделихме доста отдавна. Ще се радвам, ако си е намерил подходяща партньорка, защото е добър човек. Но неподходящ за мен...

Гласът на Матилда отново прекъсва размишленията ми:

— Мисълта ми е, че щом си свикнала с града, сигурно не ти е хубаво да живееш сам-сама в Роуз Котидж.

— Не се оплаквам — промърморвам и наблюдавам как Едуард се мъчи да откачи маркуча на помпата. Моля се да го освободи, преди Матилда да ми зададе поредния провокативен въпрос. Инквизиторката обаче продължава:

— Сериозно? Не те ли е страх?

— Да ме е страх ли? От какво?

Едуард най-после откачва маркуча и започва да пълни резервоара. Камък ми пада от сърцето.

— Как от какво? Цяла нощ си сама в тъмното. Не си ли изкарваш ангелите понякога?

Чувам как Поли тихичко похърква и се радвам, че е заспала. Иначе като нищо щеше да се заяде със сестра си.

— Не ме е страх — отговарям. Всъщност не съм се замисляла, но наистина нощем съм сама в къщичката. Ами ако се случи нещо? Какво ще правя? Не е като в града, където съседите (макар да се познаваме съвсем бегло) могат да помогнат при спешен случай. Нали така?

— Брей, много си смела! Аз няма да издържа там сама. — Тя потреперва. — Особено след онова, което стана миналата година.

— Какво се е случило?

— О, не знаеш ли? — изненадва се Матилда. — Татко не ти ли каза? В Глакън имаше поредица от кражби с взлом.

— Не, не е споменавал. — Мъча се да говоря спокойно, въпреки че отвътре всичко ми трепери и ми идва да закрепця. Кражби с взлом? Господи, ще умра, ако посред нощ в къщичката влязат крадци! Защо Едуард не ми каза? Не е длъжен да ме предупреди, но можеше поне да ми намекне, защото аз съм идеалната жертва: необвързана, живея сама, нямам нито куче, нито опит в самоотбраната.

— Страшно беше. Така и не се разбра кой е крадецът — някои твърдяха, че е местен. Нали се сещаш, човек, който има зъб на мнозина и е решил да си отмъсти.

Местен човек, който е решил да си отмъсти? Кой може да е? Хората от селото, с които се запознах, са много мили; вярно, че са ексцентрични, но едва ли през свободното си време ще практикуват кражби с взлом. Тогава... кой може да е престъпникът? Понякога външността лъже. Например шишкото със синия пуловер, когото видях на събранието, като едното нищо може да е крадец. Като се замисля, погледът му не вдъхваше доверие, а и той беше доста агресивен. От днес нататък ще го държа под око.

— Дааа, тук тлеят вражди — със злокобен глас добавя Матилда. — Може да стане доста неприятно.

— Намекваш за битки между клановете ли? — Чувала съм, че в провинцията кръвната вражда, предизвикана от безобиден повод,

например правото да се преминава през нечия нива, се предава от поколение на поколение. — Чувала съм, че по принцип се разгарят заради земи. Не е ли така? — Изведнъж ме хваща страх, чувствам се много безпомощна. Ами ако навремето в къщичката е живяла любимата баба на някой от разбойниците? Ами ако стана невинна жертва, а аз неволно съм била въввлечена в междуфамилната война? Само че тук едва ли ще я наричат междуфамилна, но терминът няма значение, важен е резултатът, а именно че ще съм мъртва.

— Да, може да е и заради земи — потвърждава Матилда. — Разбира се, само се предполага, че престъпникът е от селото. Нищо чудно да е онзи, когото наричат Лудия от гората. — Тя обръща глава и се заглежда през страничното стъкло. Машинално правя същото. Едуард вече не е до колонката — влязъл е в бензиностанцията да плати.

— Кой е той? — питам предпазливо.

— Ох, защо ли започнах? Не ми се иска да те плаша.

— Кажки кой е! — Гласът ми трепери.

— Виж, може би няма от какво да се страхуваш...

— Кажки ми! — Искам да разбера кой е този загадъчен човек.

— Добре, щом настояваш. — Матилда свива рамене. — Един тип понякога лагерува в гората. Прави го от години. Хората казват, че е луд.

— В какво се изразява лудостта му?

— Ами... обичайното. Говори си сам, такива неща...

— Не е престъпно да си говориш сам — отбелязвам. Малката злбарка се опитва да ме изплаши, това е всичко. Вероятно човекът е съвсем безобиден.

— Имаш право — замислено промърморва тя. — Обаче се носи слух за криминалното му минало. Може би бяга от закона.

— Според мен е доста невероятно — отбелязвам; вече съм сигурна, че си измисля, за да ме сплаши.

— Да, имаш право — кимва Матилда. — Сигурно са измислици. Питам се само каква е тази история с ножовете.

— Ножове ли?

— Да. Някакъв фермер намерил ножове, скрити в гората. Много странно... После започнаха обирите с взлом...

— Хванаха ли лудия? — Започвам да се изнервям. Май тази история не е измислена.

— Тъкмо това е най-странното. Той изчезна и обирите престанаха.

— Ако е бил онзи човек, вече живее другаде. — Облекчено въздишам.

— Така излиза, обаче напоследък се носи слух, че отново са го видели в гората.

— В гората край Глакън ли? — Сърцето ми се свива — гората се простира зад Роуз Котидж.

— Да. Същият фермер, който намерил ножовете, сега твърди, че преди няколко седмици видял Лудия. Предполага, че през цялото време онзи се е крил в гората. Кой знае какво се случва в дебрите ѝ.

— За какво намекваш? — Побиват ме тръпки. Дори малката проклетница да се опитва да ме сплаши, за едно е права — гората е твърде близо до Роуз Котидж.

— Е, то е ясно: горите са като магнит за разни... психопати. — Матилда натъртва на последната дума.

Психопати? Скрити ножове? Призлява ми — тук е много опасно, отколкото в града.

— Обаче ти не се безпокой — добавя тя и гласът ѝ вече не е зловещ. — Знаеш какви са хората — умират да разпространяват глупави истории, без да се запитат дали са верни.

— Всичко наред ли е? — В купето нахлува прохладен вятър, Едуард отваря вратата и сяда зад волана — явно не е чул нито думичка от разговора ни.

— Да, татко. — Матилда се усмихва.

— Добре. Ще си бъдем у дома след около час. Готов съм на убийство, за да получа чаша чай, а вие?

Матилда ме поглежда и повдига вежда, а пък аз потрепервам. Ако ми е казала истината, и друг човек е готов да убива... и жертвата може да съм аз. Затварям очи и се опитвам да забравя казаното от нея. Сигурно иска да ме сплаши, сигурно Лудият от гората не съществува — все пак не живеем в Средновековието, нали? Този човек е само плод на развинтеното въображение на самотна тийнейджърка. Разбира се, намерените ножове не са за пренебрегване. От друга страна, подобни истории се раздухват съвсем неоснователно. Вероятно фермерът е намерил едно ножче и фабриката за слухове е заработила. Глупаво е да се тревожа. Няма за какво.

ПЕТНАДЕСЕТО ПРАВИЛО: ТЪРСИ УДОВОЛСТВИЕ ВЪВ ВСИЧКО

— Маги, наистина си художничка, нали? — пита Поли и потърква носа на Сафи.

— Да — отговарям колебливо. Всъщност не я лъжа — не съм професионална художничка, за каквато ме мислят половината хора от селото, но миналата седмица изпълних молбата ѝ да ѝ изрисувам лицето. Толкова са зарадва на звездичките и цветенцата по страните си, че сега ме мисли за втори Ван Гог. За щастие още не е поискала да разгледа картините ми, защото те не съществуват.

— Ще ми даваш ли уроци? Искам да се науча да рисувам хубаво. Мери Девлин казва, че съм пълна скръб в рисуването.

— Сериозно? — питам и ми хрумва, че жаргонът ѝ няма да допадне на Едуард. Обаче не мога да ѝ направя забележка, защото не съм ѝ майка. — Тази Мери Девлин сигурно не е много умна.

— Онзи ден донесе в училище умрял таралеж. Другите от класа казаха, че е суперяко... — намръщено отбелязва малката.

— А според теб не е, така ли?

— Не. — Тя се нацупва. — На кой му харесва да гледа сплескан таралеж в кутия от мюсли?

— Надали ще се хареса на мнозина — кимвам аз. Откакто съм тук, видях на пътя много премазани животинки и още не съм свикнала с гледката, макар че на местните изобщо не им пука. Пег ми довери, че Бети, която държи месарницата, понякога готви задушено от тези невинни жертви, макар да не съм сигурна дали нарочно не очерня конкурентката си. Мъча се да забравя и намека ѝ, че Бети слага от това месо в прочутите си наденички. Миналата седмица ги опитах (тя ме срещна на улицата и буквално ми ги натика в ръката) и ми се сториха доста вкусни. Разбира се, няма да се издам пред Пег, защото с Бет са кръвни врагове и тя се дразни дори ако само разговарям с продавачката.

— Кажи де, ще ме научиш ли?

— Разбира се, Поли. — Усмиввам ѝ се. Толкова е очарователна!
— Обзалагам се обаче, че ще се справиш чудесно и без мен.

— Искам да ми помагаш.

— Добре, някой ден... — Завличам голяма бала сено до вратата на конюшните, после се залавям да помета пода — денят е посветен на голямото почистване. Работата е тежка и неприятна, но вече се справям много по-бързо. Само дето въпреки няколкоседмичните „тренировки“ още се задъхвам.

— Кой ден?

— Моля?

— Кой ден ще ме научиш да рисувам?

— Рано е да се каже — увъртам. — Някой ден.

— О, знам какво означава „някой ден“! — Поли театрално въздъхва и забелва очи, подражавайки на сестра си; сигурно я наблюдава често, защото го прави много „професионално“. Както вече споменах, Матилда е шампионка в тази област.

— Внимавай, Поли — предупреждавам я. — Ако вятърът внезапно промени посоката си, очите ти ще си останат в това положение.

— Бабини деветини! — пренебрежително отсича тя. — И децата знаят, че не е вярно.

— Така ли? — Като малка се страхувах да си въртя очите, да не би да останат забелени, но Поли е по-умна, отколкото бях на нейната възраст.

— Точно така. Освен това знам, че „някой ден“ за големите означава „никога“.

— Не е вярно — отричам. Само че е точно така. Малката е много проникателна и винаги разбира кога лъжа. Тереза е права, може би децата наистина надничат в душите ни. Твърди, че близначетата ѝ имат „трето око“, четат мислите ѝ и дори да са заспали, усещат как тя тайно запалва цигара, а после я гледат обвиняващо. Според нея не е престъпление от време на време да изпуши по една „Марлборо Лайт“ — цяло чудо било, че не се друсала с наркотици след всичко, което ѝ било минало през главата. Преди няколко дни сподели по телефона, че една по-разкрепостена майка от групата на мамчетата (жена, която отричала обичая децата да се наказват в ъгъла, което само по себе си било скандално) май смъркала кокаин. Казва, че не се поддава на

изкушението само защото не иска да стане зависима от дрогата — знае, че не може да разчита на Малкълм, ако я вкарат в клиника за лечение на наркомани. Той няма представа как да приготвя картофените гофрети така, както ги харесват близначетата... всъщност дори не може да намери уреда за печене.

— Вярно е пък! — Гласът на Поли ме връща към действителността. — Непрекъснато питам татко кога ще ме заведе на езда в гората, а той все повтаря: „Някой ден“. Което означава никога.

— Разбирам... — Не смея да кажа нито дума повече. Гората край Глакън — там е загинала майката на Поли. А според Матилда в гората се укрива опасен психопат. Нищо чудно, че Едуард не иска да заведе там малката си дъщеря.

— Мама рисуваше задно с мен — ни в клин, ни в ръкав изтърсва Поли.

— Така ли? — Не знам как да реагирам. Да кажа ли, че съжалявам, задето е мъртва? Редно ли е да се говори за смърт пред децата?

— Мама умря. — Поли вперва в мен лешниковите си очи. Не изглежда разтревожена, а сякаш констатира някакъв факт.

— Да, казаха ми.

— Падна от коня и после умря.

— Горката — казвам. Водя се по нея, старая се да не бъде прекалено емоционална.

— Да, горката — въздиша тя. — Татко беше тъжен дълго време.

— Вярвам ти.

— Напоследък е малко по-весел. — Поли се усмихва. — Мисля, че ти си причината.

— Аз ли? Откъде ти хрумна?

— Татко те харесва.

— Той не се интересува от мен, а от това как чистия конюшнята.

— Не, не, личи си.

— Какво си личи?

— Че иска да се влюби в теб.

— Глупости! — Досмешава ме. Откъде ѝ е дошло на ума? Едуард ме понася само защото Клеър е наемателка на Роуз Котидж, а пък аз съм евтина работна ръка. При други обстоятелства не би ме

издържал дълго, камо ли да се влюби в мен. Освен това вече обича ветеринарката от ада.

— Не са глупости! — настоява малката. — Видях го по телевизията. Мъжът и жената във филма се правеха, че не са влюбени, но беше точно обратното. Само им трябваше малко помощ. И някой да ги отърве от злата вещица.

— Злата вещица ли?

— Да — това е Одет. — Тя се оглежда, сякаш се страхува, че ветеринарката ще изскочи иззад някоя бала със сено. — В края на филма драконът изяде вещицата, обаче аз се чудя как ще се отървем от Одет. Защото съм виждала такова чудовище само на кино, а ти? Виждала ли си истински дракон?

— Не съм. Интересен филм си гледала... как се казва?

Поли сбърчва чело, дълго мисли, после промърморва:

— Забравила съм го. Помня само, че имаше много целуване. Беше гадно. Мразя целувките. А ти?

Как да ѝ отговоря?

— Отдавна не съм се целувала — казвам накрая. Този разговор стигна твърде далеч. Крайно време е да сменя темата.

— Сериозно? — малката се ококорва. — Гаджето не те ли целува? Нали така правят големите?

Гаджето ми? О, да, казах им, че си имам приятел, който е останал в града. Хубаво се подредих.

— Нямах си, нали? — Тя лукаво се усмихва. — Излъга ме.

— Сложно е, Поли.

— Ааа, това означава, че лъжеш. Покажи си езика.

— Няма.

— Покажи го! Ако на него има черно петно, значи лъжеш!

Мисля си, че ако това е вярно, целият ми език ще е черен — откакто съм тук изрекох толкова много лъжи, че вече им загубих броя.

— Да говорим за нещо друго — предлагам, за да сменя темата — спасителна тактика, която Тереза използва при близначетата. Способна е за по-малко от три минути петнайсет пъти да смени темата — знам го със сигурност, защото тя веднъж засече времето. — Кой ти е любимият цвят? — Любимият цвят е номер едно в списъка на безопасните теми.

— Не знам. — Малката сбърчва чело и за щастие забравя за лъжите ми. — Мама обичаше синьото. На теб харесва ли ти?

— Да. — Хммм, май темата не е толкова безопасна.

— Любимият цвят ли ти е?

Позамислям се. Ако отрека, ще я засегна, но пък тя веднага ще прозре лъжата ми.

— Синият цвят е прекрасен — промърморвам най-накрая, — но, честно казано, аз предпочитам жълтия.

— И аз! — Тя се усмихва. Пролуката между предните ѝ зъби е очарователна.

— Искаш ли да го направим другата седмица? — питам. Малката е толкова мила, нищо няма да ми стане, ако изпълня желанието ѝ.

— Да рисуваме ли? — Поли подскача и започва да ръкопляска. — Да.

— Благодаря, Маги. — Тя се втурва към мен и ме прегръща през кръста. — Благодаря, благодаря, благодаря!

Аз също я прегръщам и внезапно сърцето ми се изпълва с щастие. Не предполагам, че ще я зарадвам с толкова малък жест.

— Какво става тук? Защо сте толкова усмихнати? — Едуард застава на прага и избърсва ръце от гащеризона си.

— Татко! — Поли се стрелва към баща си, подхлъзва се и се спира на милиметри от него.

— Здравей, миличка. — Той я вдига и я притиска до гърдите си.

— Татко, пусни ме! — възкликва Поли. — Вече не съм малка!

— Извинявай. — Едуард я пуска на пода. — Все забравям.

— Постарай се да го запомниш. Вече съм на шест — глупаво е да ме прегръщаш като бебе!

— О, да, вече си тийнейджърка. — Едуард ми намига тайно и аз неволно се усмихвам. Заедно са толкова симпатични!

— Имам важна новина — обявява тя. — Познай каква е.

— Изнасяш се от къщи ли?

— Татко!

— Извинявай. Чакай да си помисля... ммм... имаш ново гадже?

— Стига де! — Поли прави отвратена физиономия.

— Е, изчерпах си предположенията. Предавам се.

— Маги ще ме учи да рисувам! — възкликва малката и аз виждам, че е поруменяла от вълнение.

— Сериозно? Блазе ти.

— Дано не възразяваш — намесвам се. Май трябваше да го попитам, преда да обещаеш на Поли. Става ми неловко — може би ще му е неприятно, може би не трябваше да си отварям голямата уста.

— Разбира се, че не възразявам. А Поли явно е на седмото небе.

Едуард ми се усмихва; вирам се в топлите му, влажни очи, и внезапно ме обзема странно чувство. Вероятно съм гладна — риенето на оборски тор е тежка и неприятна работа.

— Татко, знаеш ли кой е любимият цвят на Маги?

— Ами... виолетовият?

— Виолетов! Не позна изобщо! Маги обича жълтото. Също като мен!

— Чудесно. — Той широко се усмихва и отново се вглежда в мен.

Защо погледът му ми се струва по-особен? Не мога да си отговоря.

— Мама най харесваше синьото, но Маги казва, че жълтото е по-хубаво и май е така.

— Не съм казала, че жълтият цвят е по-хубав от синия... — подхващам. Само това липсваше — Едуард да си помисли, че злословя по адрес на починалата му съпруга. — Предпочитам жълтия... — Отново мълквам, защото осъзнавам колко нелепи са обясненията ми.

— И аз харесвам жълтото — казва Едуард. — Защото е... весело и свежо.

Ох, камък ми падна от сърцето — не съм го оскърбила.

— Наистина ли, татко? Чу ли, Маги? С татко харесват един и същ цвят! Също като във филмите! — Намига ми лукаво и аз ѝ правя знак да мълкне. Само това липсваше: да попита баща си дали „си пада“ по мен. И без друго се чувствам ужасно неловко.

— Едуард! — провиква се някаква жена; гласът ѝ е стържещ, неприятен. — А, ето те! — Одет се приближава към нас в цялото си величие и изглежда доста ядосана.

Едуард се обръща да я поздрави, а Поли се начумерва и се тросва, без да си прави труда да прикрие неприязънта си:

— Какво търсиш тук?

Спомням си как сравни ветеринарката със зла вещица и ме напушва смях, но се мъча да го потисна.

— О, Поли, здравей — процежда онази, сякаш момиченцето е муха, попаднала в супата ѝ. — Минавах оттук и реших да се отбия и да се уверя, че раната на Сафи заздравява. — Тя ослепително се усмихва на Едуард.

— Много мило — промърморва той. Изглежда стреснат от внезапната ѝ поява. Нещо повече, май му е неприятно. Хм, много интересно.

— Сафи вече е добре — заявява малката. — Няма нужда от грижите ти.

— Малко повече грижи няма да ѝ навредят — изчуруликва „вещицата“. — Ако обичаш, изведи я от конюшнията, за да я прегледам.

— Не е необходимо, Одет — намесва се Едуард. — Сафи е добре. Възстанови се напълно.

— Все пак държа да я прегледам. Няма да си простя, ако ѝ се случи нещо...

— Какво да ѝ се случи? — стряска се Поли. Знам колко ще тъгува, ако пострада любимото ѝ пони.

— Понякога инфекциите наглед са излекувани, но всъщност...

— Какво? — Поли пребледнява и аз едва се сдържам да не зашлевя „вещицата“, задето нарочно я плаши. Много добре знае, че понито е най-скъпото същество за момиченцето.

— Понякога заразата се разпространява чрез кръвта и стига до сърцето — безмилостно продължава Одет. — Това е фатално.

— Искаш да кажеш, че Сафи може да умре ли? — проплаква малката.

— Няма да се случи, миличка — намесва се Едуард. — Одет, нали не смяташ, че нещо лошо ще се случи на понито? — Очевидно го е яд, задето е насадила тази мисъл в главата на дъщеричката му. Глупачката не знае колко чувствителни са шестгодишните деца.

— Не, разбира се! — Тя бързо дава на заден ход, защото е изплашена от тона на Едуард. — Добре, няма да прегледам Сафи. Искях само да се уверя, че раната е заздравяла. Е, няма да ви досаждам повече, тръгвам си...

— Недей! — изпищява Поли. — Татко, бързо да изведем Сафи! Не искам да умре! — Поли се затичва към конюшнията.

— Добре, добре, само се успокой. — Едуард погледа накриво ветеринарката и тръгва след дъщеря си.

— Привет, Маги. — Одет оставя на земята лекарската си чанта. — Прави ми впечатление, че тук се чувстваш като у дома — удивително е, че свикна толкова бързо.

— Не съм сигурна... — Прокарвам мръсните си длани по панталона на спортния ми екип. Дрехата е напълно съсипана, дори логото на „Джуси Котюр“ вече не се чете. Същото е положението и с джинсите ми — колкото и често да ги пера, пак изглеждат мръсни.

— О, недей да скромничиш. Мисля, че като момиче от града се вписа отлично. Изглежда, че се чувстваш... удобно.

— Не бих казала — промърморвам. Риенето на тор не е нито удобно, нито приятно. Обаче нещо ми подсказва, че Одет намеква за друго. Не ми се разговаря с тази жена, защото ме кара да се чувствам неловко, да не говорим, че както обикновено е като извадена от кутийка, а пък аз съм плувнала в пот и вероятно приличам на плашило.

— Питам се как смогваш, Маги — продължава проклетницата, все едно не е чула възражението ми. — Тук си, за да рисуваш — поне така ми казаха, — а намиращ време за толкова други неща. Поведението ти е... похвално.

От тона ѝ разбирам, че ѝ се иска да замени „похвално“ с друга дума.

— За какво говориш, Одет?

— Как за какво? Виждам колко работа имаш в конюшната...

— Спазвам условията на договора — прекъсвам я. Не бих стъпила тук, въпреки че обикнах понитата. Не подозирах, че и те като хората са с различни характери. Натъзвам се, като си помисля, че след завръщането ми у дома няма да ги виждам всяка сутрин. Градът вече ми се струва като чужда държава. Ненадейно си давам сметка, че много отдавна не съм мислила за предишния си живот.

— Условията на договора ли? — Одет се ококорва. Изглежда, че информацията е новост за нея.

— Точно така. Едуард не ти ли каза? — Колко странно, че не го е споделил с нея — ако имат връзка, би трябвало да обсъдят този въпрос.

— Да, да, каза ми — припряно отговаря тя. — Но не става въпрос само за работата ти в конюшната. Забелязвам, че активно участваш и в обществения живот.

Въздишам:

— Предполагам, че говориш за супермаркета.

— Точно така. Как намираш време за всичко? Да не си Супермен от женски пол? — Одет прави опит да се засмее кокетно, но от гърлото ѝ се изтръгва звук, напомнящ задавено ридание. Облягам метлата на стената — безсмислено е да се мъча да работя, докато досадницата ми бръмчи в ухото.

— Пег и Тед ме помолиха. Не можех да им откажа.

— Много благородно. Но какво са сторили те за теб? — Тя кисело се усмихва и белите ѝ зъби проблясват.

Обзалагам се, че всички са с коронки — невъзможно е да са толкова свършени.

— Престани да говориш със загадки! — възкликвам. — Какво искаш да кажеш?

— Забелязвам как се стараеш да им помогнеш, но защо? Ето това ме озадачава.

— Харесвам ги. Попитаха ме за мнението ми.

— Да, звучи логично. — Тя отмята назад лъскавата си коса и машинално пъха един кичур зад невероятно изящното си ухо. Дали си е правила пластична операция за смаляване на ушите? Стори ми се, че забелязах мъничък белег зад едното. — И все пак нещо не се връзва. В крайна сметка те са напълно непознати хора.

— Това не пречи да ги харесвам! — сопвам се.

— Не, разбира се. Само че всичко е някак неправдоподобно. Пристигаш неочаквано, устройваш се за нула време и пламенно се захващаш с общинските дела. Доста е... необичайно, не мислиш ли?

— Намекваш, че нямам право да участвам в живота на местната общност ли? Така ли е?

— Не, разбира се. — Одет отново се усмихва, но изражението ѝ е заплашително. — Просто съм малко объркана. И да не забравяме Едуард.

— Какво за него?

— С Едуард прекарвате твърде много време заедно. Ти дори си го придружила на конните състезания. — Очите ѝ са като свредели.

— Налагаше се да помагам.

— Аха, ясно. Хубаво оправдание си си измислила.

— Наистина помагах! — възкликвам.

— Значи не си го молила да отидеш, така ли?

Чувствам как червенина плъзва по шията ми. Нима Едуард ѝ е казал как съм се напила и съм го молила да ме заведе? Не би го сторил, нали? Освен ако... освен ако не е злословил пред Одет както пред Матилда. Идва ми да потъна в земята: явно му харесва да ми се присмива зад гърба.

— Имам си работа! — отсичам, грабвам метлата и понечвам да се промуша край натрапницата, но тя не помръдва.

— Ще бъдеш ли така любезна да споделиш за какво си говорихте?

— Моля?! — Не вярвам на ушите си.

— Интересувам се за какво си говорихте. Били сте заедно часове наред, докато сте пътували до мястото на състезанието и обратно. Може би ще ми кажеш, а?

Дълбоко в мен припламва искрица. Тази жена стигна твърде далеч. А и съдбата май ми дава възможност да дам урок на Едуард. Ако го скарам със злобната ветеринарка, той ще опере пешкира. Одет не е от кротките и търпеливите; само мога да си представям какво е да имаш връзка с такава жена. А Едуард си е заслужил скандала. Дано му е като обица на ухото, та да престане да злослови зад гърба ми.

— Страхувам се, че е невъзможно, Одет — казвам и многозначително повдигам вежда.

— Какво? — изкрещява тя, после се опитва да се овладее. — Тоест... защо?

— Защото разговорът беше личен. Не мога да ти кажа какво обсъждахме, защото е... поверително.

Нарочно правя театрална пауза, та Одет да схване намека. Резултатът е почти мигновен — тя се вбесява, лицето ѝ става мораво — цвят, който е в контраст със светлосиньото ѝ сако. Мед ми капе на душата.

— Наистина ли отказваш да ми съобщиш за какво си говорихте?

Виждам вената, която пулсира на шията ѝ, и едва се сдържам да не прихна.

— Не отказвам — промърморвам, потискайки желанието да се разсмея. — Но нямам право. Когато някой те помоли да пазиш тайна, не бива да я разгласяваш, нали?

— Тайна ли? Каква тайна?

Така се е ококорила, че има опасност очите ѝ да изпаднат; забелязвам, че се мъчи да си възвърне самообладанието. Чудесно. Лошо му се пише на Едуард, но не ми е жал за него — така му се пада, задето ми се подиграва.

— Нямам право да я издам. — Свеждам поглед. — Ако Едуард иска всички да я научат, ще я сподели.

— Не спадам в графата „всички“! — просъсква тя.

— Разбира се — съгласявам се. — С него сте толкова близки, че много скоро ще ти се довери. Та нали сама каза, че връзката ви е много специална — добавям и мед ми капе на душата, като гледам как Одет се мъчи да се овладее и да не издаде колко е вбесена. — Сетих се! — възкликвам, сякаш мисълта ми е хрумнала току-що. — Защо не го попиташ още сега? Ето го.

Едуард и Поли вървят към нас и водят Сафи. Понито май хич не се радва на срещата с ветеринарката. Мрази да го опипват и да му причиняват болка. Ех, как ми се иска да ритне Одет! Ще е върховно!

— Аз... аз... — запелтечва проклетницата.

— Ще ви оставя да си поговорите насаме — добавям невинно. — И без това бързам да се върна към картините. Поръчките валят и не мога да смогна. — Обръщам се кръгом, за да скрия усмивката си. Постъпих доста гадно с Одет, но не съжалявам. Пада ѝ се, задето е толкова зловна. Освен това от сума време не съм се забавлявала така.

ШЕСТНАДЕСЕТО ПРАВИЛО: ПАЗИ СЕ ОТ ВЪЛЦИ В ОВЧИ КОЖИ

— Обожавам този златист впит панталон! — казвам на Одет.

Не мога да си кривя душата — тя наистина има стройни бедра, макар че според мен бабешкото ѝ комплектче и прословутата перлена огърлица изобщо не се връзват с панталона. Да беше сложила къса блузка!

— Благодаря — отговаря тя. — Купих го по Е-Вау. Подай ми микрофона. Мой ред е да се включа в караокето.

— Какво ще изпееш? — любопитствам.

— „Тайни любовници“, разбира се. Ще я посветя на Едуард. — Тя се врътва, качва се на подиума и присъстващите в кръчмата на Мати бурно заръкопляскват.

Стряскам се и се събуждам. Какъв шантав сън! Жалко, че няма да видя какво ще се случи по-нататък. Усмиввам се и посягам да включа нощната лампа. Нямам представа нито колко е часът, нито какво ме събуди. В стаята е тъмно като в рог, през завесите не прониква дори бледа светлина като в града, където винаги можеш да разчиташ на уличните лампи. Тъкмо когато напипвам бутона, чувам шум отвън. Някой се опитва да влезе през прозореца. На мига разбирам кой е — Лудият от гората, за когото разказваше Матилда! Разбрал е, че в Роуз Котидж живее сама жена, и то от града, и се е върнал да ограби къщата и да ми причини бог знае какво. Сигурно през цялото време се е крил в гората край Глакън. Нищо чудно да ме е дебнал още от първия ми ден в селото и да е чакал удобна възможност да ме нападне и да ме обере.

Вцепенявам се от страх, сърцето ми бие до пръсване. Господи, какво да правя? Да включа лампата, за да го изплаша, да викам за помощ, да се опитам да позвъня на полицията?

Преди да реша, чувам пъхтене. Онзи се опитва да влезе през прозореца — ако не предприема нещо, ще бъде заклана. Престрашавам се, скачам от леглото, грабвам мобилния си телефон и изтичвам в

коридора. Трябва да избягам преди убиецът да влезе в стаята. Нямам време да умувам! Със замах отварям заяждащата врата, изтичвам по градинската пътека и се втурвам към къщата на Едуард — той ще ми помогне, той знае какво да направи. Тичам с все сили, но толкова ме е страх, че краката ми почти се подкосяват. Най-после голямата къща изниква пред мен — със сетни сили изтичвам до вратата и започвам да блъскам по нея, докато най-после Едуард отваря — изглежда сънен и стреснат. Явно съм го изкарала от леглото, защото е по пижама... всъщност нямаше да ми пука, дори той да беше по дълги гащи. Искам само да ми помогне.

— Лудият се опита да ме убие! — извиквам запъхтяно.

— Какво?

— В къщичката! Лудият от гората! — Пот се стича по шията и между гърдите ми. Май не съм тичала толкова бързо, откакто в първи клас спечелих надбягването за носене на сурови яйца в лъжици.

— Лудият ли?

— Да — изпъхтявам. Да му се не види, толкова ли е тъп? Да не иска да му го нарисувам? — Искаше да влезе в спалнята ми... чух го как се опитва да се прекачи през прозореца... — Не издържам и се разридавам. Напрежението и страхът си казват думата.

— Разбрах, успокой се. — Лицето му помръква. — Ще взема ключовете.

Ключовете ли? Ами пушката? Сигурно има ловна пушка. Все пак сме на село и тук всички ловуват, нали така?

— За бога, какво става? — Джун се появява зад него и намръщено се взира в мен. Носи дълга бяла нощница, косата ѝ е навита на парцалчета. Сигурно е спала дълбоко и е бясна, задето я събудих.

— Маги мисли, че крадец се опитва да влезе в къщичката — обяснява ѝ Едуард. — Отивам да проверя какво става.

— Крадец ли? Абсурд!

— Чух шумове. — Подсмърквам през сълзи. — Някой блъскаше прозореца.

— Глупости! — цъка с език Джун. — Сигурно вятърът е блъскал клон. Честно казано, много шум за нищо, госпожице — събуди цялата къща!

— Не беше вятърът! — възразявам и си избърсвам носа с ръкава на дрехата си. Внезапно си давам сметка, че съм само по прекалено късата и развлечена тениска. Май за трети път се появявам пред Едуард в този вид. Обаче не е нарочно. Нямах време да си облека халата, защото бързах да избягам от кръвожадния убиец.

— Да отидем да проверим, става ли? Няма да се бавя, Джун. — Той си облича канадката, хваща ме за лакътя и ме повежда към джипа. Миг преди това виждам как Джун ме стрелва със студените си очи и бърчи прошарените си вежди. — Не се тревожи, Маги, вероятно няма опасност. — Едуард отваря предната дясна врата и извърща глава, докато аз се опитвам да се кача в джипа, без да си покажа задните части. Естествено, според закона за всемирната гадост съм с най-захабеното си бельо. И краката ми са космати като на горила. Отдавна забравих какво е да ходиш на козметик, а от седмици не съм си правила труда поне да ги избърсна. Едуард сигурно ще се отвори... не че ме е грижа за мнението му, разбира се.

— Да ти помогна ли? — пита той.

Отново подръпвам късата тениска и забелязвам колко е смутен, сякаш не знае накъде да гледа.

— Няма нужда! — сопвам се — яд ме е, че и той, и проклетата му тъща се присмиват на страховете ми. Убиецът за малко не ме закла в леглото, а те се държат така, сякаш нищо не е станало. Всички ли местни са толкова равнодушни? Толкова ли са свикнали с насилието, че не им мига окото, когато се случи нещо подобно? Може би са претръпнали... Или пък някой е „изпял“ на Лудия, че съм се нанесла в Роуз Котидж? Откъде да знам дали половината хора от селото не са в комбина с банда крадци, които бродят из района и чакат удобен момент да нападнат беззащитни жени? А може би всички са помагачи на бандитите.

— Както вече казах, вероятно тревогата е фалшива — промърморва Едуард и включва двигателя.

— Не е фалшива! — възкликвам и се намръщвам. — Чук как някой се опитваше да влезе през прозореца. Чух как пъхти. Бог знае какво беше намислил. — Потрепервам при мисълта от какво съм се спасила... дори не искам да си го представя.

— Добре, добре — въздъхва Едуард. — Ако някой се е опитвал да влезе, ще се отърва от него.

Ще се отърве ли? Какво иска да каже? Може би все пак е въоръжен.

— Ще го застреляш ли? — питам и подвигвам крака под себе си с надеждата да се постопля. Треперя като лист вероятно заради шока от преживяното.

— Да го застрелям ли? — Той леко обръща глава и ме поглежда. — Защо?

— Не постъпвате ли така с крадците?

— Моля? Имаш предвид отряди от местни хора, които раздават правосъдие ли?

— Да. Поне така съм чувала. — Много добре си спомням как някъде четох, че хората на село са се самоназначили за пазители на закона, което според мен означава да пускат по един-два куршума в коленете на всеки престъпник.

— Маги, тук е Глакън, а не Дивият запад. — Едуард се засмива. — Не застрелваме хора дори ако са проникнали с взлом в домовете ни. Ако... — поколебава се и ме поглежда изпод око. — Ако наистина е имало крадец.

— Повтарям и потретвам. — Говоря много бавно и отчетливо, сякаш общувам със слабоумен. — Някой се опитваше да влезе в спалнята ми през прозореца. Не си го измислям, знам какво чух.

— Добре, добре. Вярвам ти, само дето е малко вероятно нещо такова да се случи в нашето селце. Тук няма престъпления и...

— Освен през последната година! — прекъсвам го. Не е за вярване, че отказва да признае кражбите, за които ми разказа Матилда. — Или ти е по-удобно да ги забравиш, а?

— През последната година ли? — озадачава се той.

— Точно така! Кражбите с взлом.

— Кражбите с взлом ли?

В купето е тъмно и не мога да видя изражението на Едуард, но гласът му издава изненада. Защо е тази тайнственост?

— Да! — сопвам се, защото търпението ми започва да се изчерпва. — Сигурно не знаеш и за Лудия, който се крие в гората. И който е с криминално досие.

Защо се преструва, че не знае? Може би се притеснява, че ще се върна в града и ще му се наложи да помага в конюшната до завръщането на Клеър. Спокойно мога да разваля договора въз основа

на тази информация. Вероятно крие истината, за да не остане без безплатна работна ръка. Според мен това е нечестно. Колкото повече разсъждавам по въпроса, все повече нараства убеждението ми в непочтеността на Едуард. Може би по закон не е длъжен да ме уведоми за кражбите, но смятам, че има морално задължение към мен.

Представям си как ще реагира Клеър, като ѝ разкажа — сигурно ще припадне. Да, съгласих се да я заместя по време на отсъствието ѝ, но уговорката ни не предполагаше посред нощ да бъда нападана от убийци.

— Мислиш, че психопат се крие в гората ли?

— Да. Матилда ми каза. Имал „запас“ от ножове, а напоследък го видели отново да се навърта наоколо. Не се преструвай, че не знаеш.

— Ясно. — Той се покашля и добавя: — Да не правим прибързани заключения, а да изчакаме, става ли? Ще включа отоплението — трепериш като лист. Явно много си се изплашила.

Лъхва ме горещ въздух и аз потривам раменете си, за да се стопля. Едуард има право — наистина се изплаших, дори изпаднах в шок. Знаех си, че не бива да се съгласявам да живея на село; трябваше да си остана в града, където не върлуват крадци и убийци.

След около минута Едуард паркира пред Роуз Котидж и сърцето ми се свива. Бог знае къде е онзи тип и какво прави. Може би в момента преравя чекмеджетата ми. Може да е извратен изнасилвач. От тази мисъл ми призлява.

— Мисля, че няма никого — заявява Едуард.

— Не очакваш онзи да бие тъпан, нали? — сопвам се. — Надали ще включи осветлението и ще ни посрещне с овации. Този човек е опасен престъпник! — Усещам как сълзите ми отново напират. Едуард не приема насериозно твърденията ми. Явно не ми вярва. Смята ме за истерична жена, която се плаши от собствената си сянка. — Няма ли да се обадиш на полицията?

— Ммм... — Той се позамисля. — Джими ще дойде, ако го повикам, но не ми се ще да го будя посред нощ — той си ляга в единайсет. Предлагам първо да влезем и да огледаме.

— Джими ли? Кой е Джими?

— Местният охранител.

— Който си ляга в единайсет?!

— Да, защото става много рано. Всяка сутрин в шест извежда на разходка кучетата си. Много е точен, човек може да си сверява часовника с него. Не се ли запознахте онази вечер на събранието?

— Не помня да съм се запознавала с охранител. Всъщност много хора ми се представиха, може да не съм му обърнала внимание.

— Сигурен съм, че той присъстваше. Понякога е грубичък и е голямо мрънкало, но е добряк. Спаси двете кучета от приюта, където щяха да ги умъртвят.

— Момент, момент! Нима всички в селото знаят, че този Джими винаги си ляга в единайсет?

Едуард се позамисля и отговаря:

— Да... така мисля. Той не го пази в тайна.

— Тоест ако си престъпник, трябва да изчакаш до единайсет вечерта и после безнаказано да извършиш злодеяние.

— Виж, както вече споменах, тук няма злодеи. И повечето хора си лягат рано.

— Но... този Джими, който е нещо като цивилен полицай, е единственият охранител в селото, така ли?

— Да, единственият.

— И ти не искаш да го безпокоиш посред нощ? — Боже, какъв абсурд! Затова ли плащаме данъци на тази държава?

— При спешен случай ще го повикам. Но само ако е крайно необходимо, иначе няма да е честно. Както вече казах, той става много рано.

— Тоест фактът, че за малко не загинах от ръката на психопат, не се брой за спешен случай ли? — Не вярвам на ушите си. Гневът ми отново се надига.

— Според мен мъничко преувеличаваш, Маги. — Едуард нахлупва непромокаемата си шапка.

— Никак даже! — Вече съм вбесена. — Ако не бях реагирала мълниеносно и не бях избягала, сега щеше да ме намериш заклана. Как мислиш, дали Джими щеше да благоволи да стане посред нощ, за да разследва убийство?

— Щеше да е първото убийство в Глакън — невъзмутимо казва Едуард. — Тогавя всички тук щяха да те обсъждат още по-усърдно.

— Хората от селото ме обсъждат ли?

— Разбира се. — Той отваря шофьорската врата. — Всички говорят за красивата непозната в Роуз Котидж.

Красива непозната ли? В купето е тъмно и не виждам изражението на Едуард, но по гласа му познавам, че отново ме поднася. Изчаквам го да слезе и заявявам:

— Влез и огледай, ако държиш, но не си въобразявай, че ще те придружа.

— Добре, но заключи вратата след мен. За всеки случай.

За части от секундата изскачам от джипа. Ако разбойникът разбере, че съм сама, веднага ще ме отвлече. Може би в момента ни наблюдава от къщичката. Бог знае какво може да се случи, остана ли без защита.

— Все пак реши да ме придружиш, а? — Едуард изважда от джоба си фенерче и го включва.

— Да — промърморвам.

— Вземи. — Той си сваля канадката и ми я подава. — Студено е, а тази твоя тениска е доста къса. Няма да е зле да помолиш Поли да ти заеме пижамата си.

По гласа му разбирам, че отново се усмихва. Нахал такъв! Идва ми да му хвърля в лицето глупавата дреха. Само че той е прав: след спринта до голямата къща бях загряла, а сега треперя от студ. Ако от инат откажа канадката, ще настина и кой ще страда тогава? Обличам я и дръпвам ципа. Още е топла от тялото на Едуард и почти мигновено ми става по-добре — ей така, безпричинно. Може би е заради приятната миризма на мускус, но усещането е прекрасно...

— Сега сме готови да се срещнем с терористите — подхвърля той.

Ироничната му забележка ме връща към действителността.

— Мислиш се за много духовит ли? — сопвам се. — Имаше някой! Чух го!

— Вярвам ти. — Отново не мога да разбера дали се държи снизходително, или се опитва да ме успокои. Тъмно е като в рог и не виждам изражението му. — Стой зад мен, разбра ли?

Загръщам се още по-плътно с канадката му и забелязвам, че ръцете ми треперят. Кой знае какво се случва в къщичката.

Едуард притиска пръст до устните си, давайки ми знак да не гъквам, и тръгва напред, аз го следвам. На пръсти прекрачваме прага

(оставила съм вратата отворена при паническото си бягство). Преди очите ми да се приспособят към полумрака, чувам шумолене и изтръпвам от страх. Маниакът още е тук, нищо, че не го виждам. Политам напред и се хващам за Едуард, за да не падна. Какво ще правим, ако онзи наистина е убиец! Внезапно съжалявам, че така и не се наках да изкарам курс по бойни изкуства. Мъча се да си спомня как се действа, когато те нападнат — бъркаш в очите на нападателя или го риташ в чатала? Може би и двете, макар че ще ми е трудно да ги направя едновременно. Още обмислям възможностите, когато ключът за лампата изщраква и аз машинално примигвам срещу ярката светлина. Какви ги върши Едуард? Сега ще се озовем лице в лице с маниака! Много по-разумно е да излезем и да се обадим на Джими; със сигурност случаят е спешен, а ние нямаме шанс срещу закоравял престъпник, освен ако Едуард има черен колан и е пропуснал да ми каже. Не прилича на каратист, обаче знае ли човек? Някои хора са дълбоки води — например кой би предположил, че Клеър ще замине за Индия? Опасявам се, че ще ѝ промият мозъка и ще я накарат да остане, но ако случайно се върне, ще я убия, задето ме накара да дойда в това ужасно село — беше ужасна грешка. В града нито веднъж не са прониквали с взлом в жилището ми даже когато по време на следването ми съжителствах врата до врата с наркомани, търгуващи с дрога. Всъщност, ако не броим незаконната им дейност, те бяха доста свестни хора. Веднъж дори ми заеха няколко пакетчета захар, защото нямах за кафето.

Отново примигвам и се оглеждам, опитвайки се да преценя къде е крадецът. Шумоленето продължава, обаче не виждам никого. Сигурно онзи ни е чул да влизаме, скрил се е някъде и дебне удобен момент да ни се нахвърли и да ни убие. Не искам да умра по този начин — в някакво забутано село, облечена с вехта канадка... Твърде млада съм за среща със Създателя, толкова мои желания още не са се сбъднали. Искам да притежавам чантичка „Шанел 2.55“, също и обувки от лимитирана серия на Джими Чу. Но най-много ми се иска... да рисувам. Невероятно е, че го осъзнавам чак сега. Само че е прекалено късно — тази нощ ще умра, преди да се захвана с онова, към което ме тегли сърцето. Каква трагедия!

— Май се досещам кой е виновникът — тържествено обявява Едуард, докато пред очите ми като на филмова лента минават сцени от

живота ми.

— Така ли? — Вкопчила съм се в гърба му и не смея да се пусна. Странно — макар да съм изплашена до смърт, забелязвам, че Едуард е слаб, но мускулист. Ммм, чудесно съчетание.

— Да. — Той се приближава до вратата на спалнята (аз колебливо пъпля подир него) и рязко я отваря. Шумът се усилва. — Мейбъл, ти ли си?

Мейбъл? Коя е Мейбъл? Първо, името е женско, второ — не подхожда на закоравял престъпник. Какво става тук?

— Ела да видиш — подканя ме Едуард.

Надничам над рамото му, макар още да не съм сигурна, че е безопасно, и виждам сред стаята някакво животно (май е овца), което с наслада преживя най-хубавото ми бельо от „Ла перла“. Овцата (да, наистина е овца, и то черна) се обръща към нас и изненадано ни поглежда. В същия момент виждам как поглъща любимите ми тюркоазеносини копринени прашки. Крадецът изнасилвач се оказва овца на име Мейбъл, която обича да си похапва скъпо бельо.

СЕДЕМНАДЕСЕТО ПРАВИЛО: ЗАПАЗИ СПОКОЙСТВИЕ И ПРОДЪЛЖИ НАПРЕД

— Много съжалявам, Маги — промърморва Едуард, докато овцата изприпква покрай нас и се изнизва навън; готова съм да се закълна, че се хили злорадо и самодоволно. — Мейбъл е печално известна с този си навик. Веднъж влезе в килера ни и изяде най-хубавата ленена покривка на моята тъща; момичетата умряха от смях, но Джун много се ядоса.

Представям си как „чаровната“ Джун побеснява и какво е причинила на злосторницата. Цяло чудо е, че Мейбъл още е жива, а не е била изпечена и поднесена на масата за тържествения неделен обяд — хора като тъщата на Едуард не вземат зложници.

— Сигурно шумовете, които си чула, са били от хрусталаците под прозорците ти, през които се е провирала неканената ти гостенка — добавя Едуард. — А когато си избягала и си оставила вратата отворена, тя се е самопоканила в дома ти. — Той се мъчи да не прихне — очевидно историята му се струва много забавна.

— Ама ти си бил същински Шерлок Холмс! — казвам заядливо; яд ме е, че заради глупавата овца реагирах като кръгла глупачка. Изпитвам облекчение, че не ме преследва психопат, същевременно малко ме е яд, че след шумотевицата, която вдигнах, „нападателят“ се оказа домашно животно. Обзалагам се, че Джун ще остане много доволна от новината и ще разправя наляво и надясно каква тъпачка е наемателката на Роуз Котидж. Лицето ми пламва, като си представя как всички ще се присмиват на гражданката, която е взела за крадец една безобидна овца.

— Мейбъл е нещо като домашен любимец — продължава Едуард. — Децата я „осиновиха“ още когато беше агънце и тя май се смята за човешко същество, затова все гледа да влезе в някоя къща.

— Овцата се мисли за човек ли? — изричам саркастично, но той май не забелязва иронията ми. Или се преструва, че не я забелязва.

— Да. Майка ѝ не я искаше, затова я хранехме с биберон. Тя обожаваше бутилките с топло мляко. Нали разбираш, също като хората.

— Разбирам защо майка ѝ не я е искала — процеждам и печално се оглеждам. Мейбъл е вилняла навсякъде и е изпочупила почти всичко, което ѝ се е изпречило на пътя. Разчистването ще ми отнеме цяла вечност.

— В смисъл? — Едуард повдига вежда.

— Нищо чудно, че майка ѝ не я е искала — на кого е притрябвала такава ненормалница?

— Струва ми се, че преувеличаваш. — Той се усмихва.

— Така ли мислиш? — сопвам се. Да не е сляп? Тъпата овца ми е унищожила хубавото бельо. — Как би описал поведението ѝ?

— Ами... — Едуард отново се усмихва. — Да речем, че е смела.

— Наречи го както искаш! — изсумтявам възмутено. — Ако зависеше от мен, отдавна щеше да е направена на консерви.

— О, не бъди толкова жестока! Няма да го допуснем. Тя е като член на семейството ни. Освен това... харесвам смелите.

Събирам от пода останките от бельото ми и намръщено се вирам в Едуард. Мейбъл си е устроила галавечеря — скъпите артикули са съсипани.

— Можеше да е по-лошо — подхвърля той.

— Нима?

— Мейбъл е направила сума поразии, но все пак ти не си била нападната от Лудия от гората.

Заглеждам се във физиономията му и внезапно ми проблясва.

— Лудият от гората не съществува, нали? — промърморвам.

— Не, доколкото ми е известно.

— Ясно — милата ти дъщеря си го е измислила. Каза ми, че в околността се укрива опасен престъпник, за да ме наплаши.

— Предполагам, искала е да се пошегува.

— Не беше забавно — намръщвам се. — Никак даже. Изкарах си ангелите. Мислех, че ще ме убият.

— Много съжалявам, Маги. — Едуард изведнъж става сериозен. — Матилда е постъпила много лошо. За наказание ще ѝ забраня да излиза от къщи, освен за да ходи на училище.

— Надявам се! — възкликвам, защото вече съм вбесена. — Знаеш ли колко е скъпо луксозното бельо? Даваш ли си сметка какво ми струва вечерята на глупавата овца?

Едуард се сконфузва, обаче аз вече съм яхнала метлата и не ме е грижа. По вина на дъщеря му бельо за няколко стотин евро вече е за боклука.

— Не... Нямам представа... — избърборва той и се изчервява.

— Всеки комплект струва двеста евро! — обявявам. — Вероятно се досещаш, че парите не ги копая. За теб няколко стотачки сигурно не представляват голяма загуба, но за мен са твърде много! — Обзема ме самосъжаление: аз съм безработна и бездомна. Може би никога повече няма да притежавам хубаво бельо. Занапред (може би до края на живота си) ще нося ухабени бабешки гащи.

— Искрено съжалявам, Маги. — Едуард навежда глава. — Няма да се повтори.

Изсумтявам презрително. В интерес на истината обаче ми се струва, че е искрен. Не че ще го призная.

— Ще ти помогна да разчистиш. — Той се навежда да вдигне няколко списания от безценната ми колекция, които овцата Мейбъл е съборила на пода, докато се е разполагала в дневната ми. Май трябва да съм благодарна, че не е изляла и тях. — Явно държиш да си в крак с модата — добавя и подрежда на купчинка старите броеве на „Вог“.

— Държах — промърморвам и въздишам. — Когато бях жива. — Струва ми се, че са изминали хилядолетия, откакто съм била модна икона. Сега по цял ден се подвизавам с най-старите си дрехи и с умирисаните маратонки. Стигнах дотам, че накрая се отказах да се гримирам. Безсмислено е да си правя толкова труд, след като мръсотията от селскостопанския двор непрекъснато полепва по мен. Да не говорим, че човек няма къде да се позабавлява... дори вечер.

— Сигурно нашето село ти се вижда много скучно в сравнение с блясъка и разкоша на големия град — казва Едуард, сякаш е прочел мислите ми.

— Позна. — Побутвам масичката, за да я сложа на предишното ѝ място.

— От друга страна, спокойствието се отразява благотворно на изкуството ти.

— Предполагам... — избърборвам. Не ми се говори за измислената ми професия... не и сега.

— Къде са?

— За какво говориш? — Преструвам се на недоразбрала, за да печеля време.

— Твоите картини. Къде са? — Той се оглежда. Разбира се, няма нито една моя „живописна творба“. Божичко, какво да отговоря? Да кажа, че е станало глупаво недоразумение? Не излъгах нарочно, честна дума. Не целях да се представя за художничка, така се стекоха обстоятелствата. От друга страна, моментът не е подходящ за откровения — все пак събудих посред нощ Едуард заради някаква тъпа крадлива овца. Кашата ще стане още по-голяма, ако призная, че през цялото време съм лъгала.

— Държа ги в багажника на колата — отговарям.

— В багажника ли? Сериозно?

— Да — блъфирам. — Щом довърша картина, веднага я изнасям от къщи, за да... за да не секне вдъхновението ми. — Господи, какви глупости дрънкам! Откъде ми хрумнаха?

— Разбирам. — Едуард кима, сякаш изказването ми е напълно логично. — Какъв е следващият ти... сюжет?

— Не знам. Още не ме е посетила музата. — Музата ли? Поредната дивотия!

— Някой път ще ми покажеш ли твоя творба? Ако обещаеш да държа под ключ Мейбъл.

Забелвам очи и неволно се усмихвам. Положението наистина е забавно, макар че ръцете още ме сърбят да разфасовам Мейбъл.

— А мен ще нарисуваш ли? — пита някой.

Обръщам се кръгом и виждам на вратата шишкото със синия пуловер и с хитрите очички, който се заяждаше с мен по време на събранието. Какво търси тук? И защо държи бележник?

— Джими, защо си дошъл? — пита Едуард и лицето му помръква.

Джими? Дебелакът със синия пуловер е местният „полицай“? Когато никой не смее да безпокои след двайсет и три часа?

— Обадиха ми се, че има спешен случай — отговаря шишкото. Определено не е щастлив, че са нарушили съня му. — Ще благоволите ли да обясните какво става?

Отчаяно поглеждам Едуард. Как да обясним смехотворното положение?

— Виж, Джими... — Едуард се покашля. — Беше недоразумение. На Маги ѝ се сторило, че някой се опитва да влезе през прозореца ѝ.

Дебелакът започва да пише.

— Някой се опитва да влезе през прозореца — повтаря дума по дума. — Продължавай...

— Всъщност не беше точно така — намесвам се и той вдига глава.

— Променяте версията си, така ли? — Присвива очи и ми хвърля недоверчив поглед, сякаш му се струвам много съмнителна.

— Не я променям. Наистина си помислих, че някой се опитва да влезе с взлом.

— Не оттегляте показанията си, така ли да разбирам? — Джими се подготвя да записва в бележника си.

— Не. Така ми се стори отначало.

— Тоест продължавате да се придържате към първоначалната версия. Ако я промените, ще се наложи да започна от начало. — Той нетърпеливо посочва бележника. — Известно ли ви е, че прахосването на времето на служителите на закона се смята за углавно престъпление?

Едуард побързва да се намеси:

— Джими, Маги е мислила, че крадец се опитва да проникне в къщата, но се е излъгала.

Шишкото бавно записва всичко, после отново се обръща към мен:

— Ще обясните ли защо сте решили, че сте жертва на обир? Това е много сериозно обвинение.

Да му се не види, защо ме кара да се чувствам виновна? Та нали аз съм жертвата? Е, щях да съм жертва, ако в къщата беше проникнал човек, но това е друга тема.

— Чух шумолене в шубраците — казвам.

— Шумолене... — Той прилежно си записва, после добавя: — Обаче сега сте сигурни, че не е бил крадец.

— Не — признава Едуард. — Оказа се, че е Мейбъл. Овцата.

— Овцата. — Джими млъква за миг. — Излиза, че сте ме разкарали напразно. Някой ще ми обясни ли защо стърча тук, вместо да съм си в леглото? Всяка сутрин вода кучетата на разходка, а на тях им харесва да ги извеждам точно в шест, не по-късно. Според вас мога ли да стана в шест, след като вече минава три?

— Извинявай — промърморва Едуард и ми намига, докато шишкото пъха бележника в джоба си. — Джун не биваше да ти се обажда. Не съм я молил.

— Джун ли? Не беше тя — процежда Джими и ме стрелва с яден поглед. — Да не ѝ е изпила чавка ума? Джун разбира от кучета. Знае и какъв ми е обичаят.

— Ако не е била тя, кой се е обадил? — питам.

— Не се правете на света вода ненапита, госпожице — озъбва ми се той. — Вие ми телефонирахте. — Заканва ми се с пръст и добавя: — Предупреждавам ви: да не се повтаря!

— Не съм ви се обаждала! — повтарям. — Исках, но Едуард ме спря и каза, че сам ще се справи.

— Вярно е, Джими — не ти е телефонирала — намесва се Едуард. — Бяхме заедно през цялото време.

Усмиввам му се, за да му благодаря — ако не друго, поне ме защитава. Което е много мило. Освен това ми даде канадката си, за да се стопля — също любезен жест. Може пък да не е гадняр. Той също ми се усмихва и внезапно забелязвам как в този момент очите му сякаш танцуват. Ако не бях толкова вбесена на Мейбъл, вероятно щях да си кажа, че е чаровен. Много чаровен... Как така не съм забелязала по-рано?

— Вие какво, лъжец ли ме изкарвате? Някаква жена се представи като вас, госпожице, и ме помоли веднага да дойда тук. Щом не сте били вие, тогава не знам кой ме вдигнал от леглото. Може да е била овцата Мейбъл! — Джими гневно се врътва и си тръгва, мърморейки по адрес на истеричните жени, които губят времето на служителите на закона.

Отново поглеждам Едуард — вече не ми е до палавите му очи, защото изражението му издава, че знае кой е телефонирал на Джими — била е Матилда, сигурна съм. Лъжите ѝ за Лудия от гората не са били невинна шега — малката наистина се е опитвала да ме изплаши. А сега този гаден номер! Вероятно одева се е събудила, чула е

оплакванията ми и се е обадила на Джими, за да налее масло в огъня. Решила е да ме прогони и нещо ми подсказва, че няма да прекрати опитите си да се отърве от мен.

ОСЕМНАДЕСЕТО ПРАВИЛО: ПОДДЪРЖАЙ ДОБРОСЪСЕДСКИ ОТНОШЕНИЯ

— Самата тя! — възкликва Тед, когато влизам в магазина им.

— Маги! — Пег широко се усмихва. — Толкова се радваме, че се отби!

Олеле! Явно са говорил за мен и аз знам причината: новината за овцата Мейбъл вече се е разпространила.

— Здравейте, приятели — промърморвам. Вече съжалявам, че съм дошла в селото, обаче нямах избор — най-близкият супермаркет се намира на петдесетина километра от Глакън. Впрочем трябваше да си направя труда и да избегна срещата с обитателите на селото. Вече знам защо един-двама гадничко се подсмихнаха, когато паркирах на главната улица.

— Не бой се, хората не ти се присмиват — заявява Тед, сякаш четете мислите ми. — Само им е малко забавно.

Опитва се да не прихне и на мен ми става още по-криво, защото знам какво се крие зад успокоителните му думи: всички в селото говорят за овцата Мейбъл, промъкнала се в Роуз Котидж. Трябваше да се досетя, че комичната случка начаса ще бъде разгласена... никога няма да я забравят и вечно ще съм обект на присмех. Питам се кой ли е информаторът. Може би е Едуард. Разправял е наляво и надясно за снощните ни преживелици и си е правил шегички за моя сметка. Да вървят по дяволите и той, и дяволитите му очи!

— Помислих си, че някой се опитва да влезе през прозореца на спалнята ми — обяснявам и чувствам как лицето ми пламва. Сигурно ме мислят за глупава гражданка. И наистина историята изглежда нелепа сега, на дневна светлина.

— Разбира се! — възкликва Пег. — Че кой не би си помислил? Мейбъл е голяма напаст. Хубаво е да се хранят животинчетата, отбити от майките си, но накрая те започват да се мислят за човеци.

Ахвам:

— Същото каза и Едуард! — Значи не ми се е подигравал! Поне това е било истина.

— И е прав — кимва Пег. — Спасените агънца свикват с домашната обстановка и започват да си мислят, че мястото им е вкъщи, до камината, вместо на пасището. Мейбъл със сигурност си го мисли, освен това е много, ама много дръзка.

— Като я чух под прозореца, бях убедена, че някой се опитва да влезе в стаята — обяснявам.

— Пък около тази твоя къща нощем е тъмно като в рог — добавя Тед. — Много е страшно, когато не си свикнала.

Камък ми пада от сърцето. Дватамата ме разбират, знаят как се чувствам.

— Точно така! — възкликвам. — Мракът сякаш... усилва шумовете.

— Ама разбира се. А пък и тези дълги нощи — страх да те хване, особено когато си сама. Право да ти кажа, понякога и аз се плаша, макар да съм родена и израснала в Глакън — споделя Пег.

Подозирам, че преувеличава, за да не се срамувам толкова, но тъй като и двамата са толкова мили, вече се чувствам много по-добре. Да, реагирах прибързано, обаче те не ме осъждат, не ми се присмиват, дори се мъчат да ме успокоят. Може би все пак грешката ми не е толкова нелепа.

— Мислех, че не се боя от тъмното, обаче не знаех какво е пълен мрак, докато не заживях в Глакън. Наистина е страшно — признавам.

— Няма защо да се срамуваш. Мнозина изпитват необясними страхове — продължава Пег. — Ще ти издам една тайна — навремето се страхувах да летя със самолет, обаче накрая се излекувах. Нали, Тед?

— Ами да — кима той и я поглежда влюбено.

— Не, не се страхувах, направо изпитвах ужас. После се подложих на хипноза и сега съм наред. Препоръчвам същото и на теб.

— Какво, хипноза ли? — Идеята не ми допада. Никак даже.

— О, да! Помага, уверявам те. Преди дори не можех да погледна самолет, а сега нямам проблем с летенето. Нали, Тед?

— Никакъв — кима Тед. — Смелчага е женичката ми, няма спор. — Той гордо се изпъчва.

— Сигурно пътуваш много повече, след като си преодолела страха от полетите със самолет — подхвърлям.

— А, не! Мразя пътуванията. — Тя широко се усмихва. — Най ми е хубаво у дома. И защо да пътувам? Всичко, което ми е необходимо, е тук, в селото. Нали, Тед?

— Да. — Съпругът ѝ отстранява опаковката на поредното десертче „Марс“ и отхапва половината.

Мислено отбелязвам, че изглежда унил, сякаш копнее да стегне куфарите и да пътешества по света, разбира се, придружаван от обичната си съпруга. Само че Пег явно не забелязва опечалената му физиономия.

— Нали след хипнотичните сеанси вече не се страхуваш да летиш със самолет? — питам, защото започвам да се обърквам. Да не би да съм я разбрала погрешно?

— О, да, нищо не ми пречи да замина някъде, ако пожелая. — Тя кимва. — Само че никога не съм се качвала на самолет.

— Никога не си се качвала на самолет, въпреки че вече не се страхуваш от полетите, така ли? — Вече нищичко не разбирам. Толкова е странно...

— Не! Никога. Обаче мога, ако пожелая. — Тя ме поглежда така, сякаш се пита дали не съм слабоумна.

— Заради хипнозата — бързам да кажа.

— Точно така. Може да опиташ и експозиционната терапия.

— Експозиционна ли?

— Да — заобикаляш се с всичко, от което се страхуваш, и така свикваш да не се боиш. Казват, че методът е много ефективен. Щом се страхуваш от хипноза, опитай го, няма да сбъркаш. Подейства на моя приятелка, която изпитваше ужас от мишки...

— Нийли Райли — намесва се Тед, сякаш би трябвало да знам коя е тя.

— Точно така — кима Пег. — Мъжът ми има страхотна памет за имена. Никога не ги забравя, нали, Тед?

— Тайната е в десертчетата „Марс“, Маги — поверително ми прошепва той. — Шоколадът е пълен с антиоксиданти, които подпомагат дейността на сивото вещество — добавя и допира до слепоочието си обвивката от лакомството.

— Обаче от него се вдига холестеролът — намръщва се Пег.

— Е, не може всички хубости на едно място. — Съпругът ѝ отхапва още едно голямо парче и с наслада го задъвква.

— Какво за тази Нийли Райли? — питам; ако не подсетя Пег, цял ден ще си говорим за ползата и за вредата от шоколадовите десертчета.

— А, да... Нийли Райли... Тя се подложи на експозиционна терапия, за да се отърве от фобията си към гризачите и сега не се страхува да пипа мишки.

— Ама защо ѝ е да пипа мишки? — възкликвам. Да му се не види, защо на някого му е притрябвало да докосва гризачи? Според мен е извратено и ненормално. Бррр, настръхвам, като си го представя.

— Защото работи в магазин за домашни любимци, разбира се. — Пег учудено ме поглежда, сякаш този факт трябва да ми е известен.

— Онзи ден четох за жена, която намерила умряла мишка в бурканче сос за спагети — намесва се Тед. — Вероятно е попаднала там, преди машината да затвори буркана. Според мен е вестникарска измислица. — Той задъвква поредното парче от шоколадовото десертче, докато обмисля възможностите.

Призлява ми. Никога повече няма да купя сос за спагети.

— Прощавай, Маги, тази сутрин не знам какво говоря. Глупаво беше да разправам тази гадна история. Да ти предложи едно шоколадче? Захарта помага при шок, от мен да го знаеш.

— Не, благодаря — избърборвам.

— Да сменим темата, а? — подхвърля Пег. — Маги, много се радваме, че си добре след уплаха, който ти е причинила Мейбъл.

— Чухме, че Едуард се е погрижил за теб — добавя съпругът ѝ.

— Прекрасен човек е той — добавя тя. — И е толкова самотен след смъртта на горкичката му жена. Чудя се как все още някоя хитруша не го е докопала. Не че някои не се опитаха, разбира се.

Поглежда мъжа си и той кима, без да продума. Сигурно говорят за Одет — може би връзката ѝ с Едуард не е останала в тайна, както тя си въобразява.

— Предполагам, че ви е осведомил най-подробно — подхвърлям.

— Кой, Едуард ли? — едновременно възкликват двамата, после Пег добавя: — Думичка не ни е казал. Вече ти споменах, че от него новина не можеш да изкопчиш.

— Даааа — опечалено констатира Тед. — Прекалено дискретен е, особено спрямо хора, които харесва.

Хора, които харесва ли? Мен ли има предвид?

— Нито веднъж не е казал лоша дума по твой адрес, Маги —
закриля те, да знаеш.

— Така ли?

— Да. Уважава желанието ти за уединение и те пази от хорските приказки.

Значи той не е злословил по мой адрес. Виж ти! Неочаквана новина. Мислех, че ми се подиграва заедно с цялото село, затова се опитах да му дам урок и да му разваля отношенията с Одет. Дали пък не сгреших?

— Стига по тази тема! — отсича Пег. — Хубаво, че дойде, Маги, защото искаме да си поприказваме с теб. Нали, Тед?

— Да, мила. Малко ни е гузно.

— Защо? — питам смаяно.

— Понеже още не сме те въвели във висшето общество, не сме ти показали нощния живот в Глакън.

— Нощният живот ли? — повтарям. Какъв нощен живот? Какво висше общество в това задръстено село?

— Тъй си е — обажда се Пег. — Онази вечер казах на Тед: „Маги сигурно ни мисли за най-неучтивите съседи“. Нали, Тед?

— Да, да.

— Не си го мисля — казвам.

— Тогавя сигурно ни смяташ за много загубени. Откакто си в Глакън, не сме те завели на някое хубаво място.

— Заведохте ме в кръчмата — напомням.

— Вярно е — кима Тед.

— Да, обаче беше „по работа“ — възразява Пег. — Искаме да се позабавляваш, да опознаеш обществения живот.

— Общественият живот ли?

— Да. Стига си работила, време е за малко удоволствие.

— Ето какво сме намислили. — Тед доволно потрива ръце. — Тримата отиваме на бал.

— На бал ли?

— Да. Бал на ловджиите. Голяма веселба ще падне. С Пег го пропускаме вече няколко години, но сега ще използваме повода, че си тук, и ще отидем заедно. Гарантирам, че ще ти е интересно.

Не знам какво да кажа. Перспективата е съблазнителна, но какъв ли е този бал на ловджиите? Въпреки гръмкото название сигурно е старомодна селска вечеринка.

— Всъщност... не знам дали ще мога... — измънквам, за да спечеля време. Не мога да приема, без да съм наясно какво да очаквам. Първо ще направя справка в Гугъл например.

Тед се засмива:

— Разбира се, че ще можеш. Ще те закарам с колата, бъди спокойна.

— Добре — кимам. Господи, как да се измъкна, без да ги обидя?

— Виж, Маги, ако нямаш подходящ тоалет, аз съм на разположение — намесва се Пег и скептично оглежда мърлявите ми дрехи. — На тези балове всички са много издокарани.

— О, да, жена ми има шикозни рокли и с удоволствие ще ти заеме някоя — намесва се Тед.

Загрижеността им е трогателна. Имат право да се безпокоят за мен, след като са ме виждали само по джинси или със спортен екип. Не знаят, че притежавам елегантен гардероб и че мечтая да облека хубава дрешка. Нищо чудно, че Пег се е загрижила за мен — вероятно си мисли, че нямам облекло, подобаващо за великото събитие. И че ще се появя на бала, воняща на тор и със слама в косата. Не подозира, че имах друг живот, в който бях елегантна бизнесдама и всеки ден се гримирах и бях с прическа. Този живот изглежда толкова далечен...

— Сещам се за една моя синя рокля, която ще ти стои много добре — продължава Пег.

— Благодаря, Пег. Ще се справя някак — отговарям. Може да облека роклята на „Долче и Габана“ — тъкмо повод да я извадя от гардероба — казвам си и усещам приятна тръпка. Обожавам тази черна рокля, защото е и секси, и класическа — идеалното съчетание. За последно я носих на делова вечеря с Дърмот и с Дом; тогава Дом ми каза, че ако не ме познавал добре, щял да ме помисли за дама от занаята. Тромав и дори абсурден комплимент, но въпреки това бях поласкана.

Като се замисля, не помня откога не съм водила „нощен живот“. След раздялата ми с Робърт колегата Дом непрекъснато ме канеше да обикаляме клубовете и аз непрекъснато отказвах.

Може би разнообразието ще ми се отрази благотворно. Никога не съм била на бал на ловджиите и не знам какво представлява, но какво толкова се впрягам за една селска вечеринка? Ще издържа, стига да не ме накарат да ловувам.

— Значи ще дойдеш! — възкликва Пег.

— Да — промърморвам. — Защо не?

— Чудесно! — Двамата с Тед плясват длани като баскетболистите, отбелязали кош. — Божке, за малко да забравя — ето, приготвих го за теб. Щях да ти го донеса, но тъй и тъй си дошла... — Пег ми подава тавичка от огнеупорно стъкло, покрита с фолио.

— Какво е това?

— Нещичко за вечеря. Реших, че ще ти дойде добре, ако още си извън релси от... историята с Мейбъл.

— Приготвила си ми вечеря ли?

— А, нищо особено — скромничи тя. — Само трябва да си я стоплиш във фурната за двадесетина минути. Ако искаш, добави сол и черен пипер.

— Благодаря, трогната съм — казвам и признателно ѝ се усмихвам.

— За нищо, мила. Приятелите са за това — да си помагат.

Последните ѝ думи ме изумяват. Изглежда искрена — явно наистина ме смята за приятелка, макар да се познаваме отскоро. Колко е мила — да ми приготви вечеря! Не би ми хрумнало да сторя същото за някого, дори за най-близките си приятели в града, а жестът е толкова простичък и трогателен!

— Още веднъж благодаря — казвам смутено. — Много ме трогна.

— За мен е удоволствие. — Тя широко се усмихва. — Както вече казах, не е нещо особено.

— Направила ти е онова, дето му викаме „овчарски пай“. — Тед ми намига. — Страхотна майсторка е. Пръстите ще си оближеш!

— Я не ме хвали! — Пег замахва към него уж да го удари.

— Миналата година нейната рецепта спечели първа награда на фермерския панаир — невъзмутимо продължава той. — Бети щеше да се пръсне от яд.

— Тя се класира на второ място — великодушно отбелязва съпругата му. — Не е зле.

— Ммм, любимото ми ястие. — Навеждам се да помириша блюдото и внезапно се пренасям в детството. Забравила бях това ястие, а много го харесвах, особено залято с кетчуп и с гарнитура от грахово пюре.

Пег сякаш ми чете мислите — навежда се, изважда изпод тезгяха някаква консерва, подава ми я и намига:

— Грахово пюре! Много е вкусно.

— Пег! — възкликвам изумено. — Обожавам го!

— Разбира се — отговаря тя, сякаш е съвсем нормално да ми чете мислите. — Кой не го обожава?

Не помня друг, освен мама да е готвил специално за мен. На вечерите, на които ме канеха през последните години, менюто се състоеше от ястия, купени от кулинарен магазин. При потържествените събития храната се доставяше от фирма за кетъринг и се поднасяше от сервитьори. Като се замисля, си давам сметка колко претрупано еснафски бяха тези „събития“. Пег се държи така, сякаш жестът ѝ е в реда на нещата, обаче на мен не би ми хрумнало да приготвя вечеря за някой съсед. Всъщност бегло познавах съседите си в града, само си кимахме, ако случайно се засечахме. А пък откакто съм в Глакън, Пег и Тед положиха големи усилия да ме приобщят към живота в селото. Предполагам, че думата „приобщаване“ е свързана с обичая хората да общуват помежду си и взаимно да си помагат.

— Още веднъж благодаря, Пег — промърморвам. — Чувствам се неловко от добротата на тези хора.

— Пак заповядай. И така, довиждане до вторник, когато е балът. Ще те вземем точно в седем.

Усмиввам се:

— Добре. Ще ви чакам.

— Разбрахме се. А, още нещо — с нас ще са Едуард и Матилда. Не възразяваш, нали?

Едуард и Матилда ли?

— И те ли ще са на бала?

— Разбира се. Не ти ли казах? — Пег се плясва по челото. — Май чавка ми е изпила ума. Казахме си, че малко разнообразие ще се отрази добре и на двама им.

— Точно така — кима Тед. — Да разпуснат, както се казва сега на модерен език. Ще присъстват и много връстници на Матилда и тя

няма да скучае.

— Да, да... разбирам — измънквам; приятното замайване ме напуска, пропъдено от осъзнаването, че съм приела да отида на бала с моя наемодател и със своенравната му дъщеря, която ме мрази в червата. Красота! Направо разкош!

— Пригответи си най-хубава рокля — съветва ме Тед. — Помни ми думата, че те очаква прекрасна вечер. Старите кокали ми го подсказват.

Наблюдавам го как отстранява опаковката на поредното десертче „Марс“ и как отхапва голямо парче. Сърцето ми е свито — добродушният любител на шоколада е в голяма грешка. Вечерта няма да е прекрасна, а кошмарна — нищо, че нямам стари кокали да ми го подсказат.

ДЕВЕТНАДЕСЕТО ПРАВИЛО: ТАНЦУВАЙ, СЯКАШ НИКОЙ НЕ ТЕ ГЛЕДА

— Това говеждо ми се вижда съмнително. — Пег побутва с вилицата месото в чинията си. — Май е развалено.

— Така ли? — Отрязвам парченце от пържолата и го сдъвквам. Вкусът е божествен, но се страхувам да изкажа мнението си. Ами ако Бети е доставила месото? Направя ли ѝ комплимент по какъвто и да е повод, жестоко ще засегна Пег, което ще е черна неблагодарност след всичко, което двамата с Тед сториха за мен.

— Малко е жилаво — заключавам.

Тя доволно се усмихва и кима:

— Не са го оставили да узрее, това му е кусурът.

— Мислиш ли?

— О, да. Ако телешкото месо не е окачено да зрее при строго определени условия, става жилаво и безвкусно като картон.

— Зеленчуците са вкусни — дръзвам да отбележа. Надявам се да не съм сгафила — чувствам, че трябва да си пестя похвалите.

— Има нещо вярно — неохотно се съгласява тя. — Разбира се, щяха да са много по-апетитни, ако бяха приготвени на пара.

— Вярно е — кимам и Пег отново се усмихва доволно.

Едуард се навежда през масата и ме пита:

— Маги, харесва ли ти нашият бал?

Носи смокинг и изглежда фантастично, за разлика от сервитьора с прекалено тясното сако или от Тед, който непрекъснато подръпва папийонката си, сякаш го задушавя. Досега успешно избягвах разговорите с него най-вече защото макар Одет да не седи при нас, сигурно ни държи под око. Има и друга причина — щом го погледна, усещам някакво пърхане в гърдите. Необяснимо чувство, което ме притеснява.

— Да — отговарям лаконично и се съсредоточавам върху задачата да нарежа на парченца месото в чинията ми. Така избягвам смущението, което ме обзема всеки път, когато той се обърне към мен.

— Не ти ли е скучно?

— Не. — Нарязвам и морковите и ги побутвам встрани. Защо ми е толкова горещо и притеснено?

— Аз пък ще пукна от скука! — изпъшква Матилда. — Защо не ми разрешаваш да отида при приятелите ми? — Тя с копнеж се заглежда в групичката тийнейджъри, които седят на маса в дъното на залата и се замерват със салфетки. Докато пътувахме с малкия бял ван на Пег и Тед, Матилда мълчеше като пън, а откакто сме тук, почти не е продумала. Питам се как така се е съгласила да дойде, докато не забелязах Даниел сред веселящите в дъното на залата. Явно е знаела, че и той ще присъства. Издокарала се е с безумно къса рокля с гол гръб и без презрамки и обилно е напръскала с автобронзант всеки сантиметър от тялото си, нескрит от рокличката. Всяка тийнейджърка, живееща в града, би се гордяла, ако изглежда така, явно същото важи и за момичетата в това задръстено село. Видях как Едуард пребледня, когато Матилда махна шалчето, с което се беше наметнала. Няколко пъти дискретно ѝ намекна да се загърне отново, обаче тя отказа да се подчини.

— Ще си поговориш с тях, след като приключим с вечерята — казва ѝ сега, за да разсее напрежението.

— Аз приключих! — Тя отмества чинията си. — Пълна отврат!

— Не ти ли хареса? — разтревожено пита Тед и бърчи чело, сякаш носи лична отговорност за недоволството ѝ.

— Вегетарианка съм — отговаря Матилда. — Не близвам месо.

— Вегетарианка, казваш. — Той изглежда заинтригуван. — И защо? По здравословни причини ли?

— Не бих казала — високомерно отговаря тя. — Реших, че не желая да консумирам убити животни.

— Убити животни, а? — повтаря Тед. — Чу ли, Пег?

— Какво да чуя? — пита тя — не следи разговора, защото е твърде заета да наблюдава някого. Проследявам погледа ѝ и виждам как Бети от месарницата, издокарана с морава копринена рокля без ръкави, с удоволствие си хапва от порцията говеждо. Докато я гледам, тя взема сосиерата и обилно полива с мазен сос пържолата си.

— Матилда отказва да яде убити животни.

— Чудесно — разсеяно избърборва Пег — очите ѝ са вперени в месестите рамене на Бети.

— Откога си вегетарианка? — понамръщва се Едуард. — Ако не ме лъже паметта, миналата седмица си хапна сандвич с говеждо.

— Оттогава много неща се промениха — високомерно заявява госпожицата. — Само дето ти не обръщаш внимание... какво ли те е грижа?

— О, да, за младежите една седмица се равнява на столетие — мъдро отбелязва Тед и избърсва устните си със салфетка. — Дори аз го знам.

Матилда присвива очи и се вглежда в него, сякаш не ѝ се вярва, че някога е бил тийнейджър.

— Казвал ли съм ти, че съм бил на концерт на „Бийтълс“? — ни в клин, ни в ръкав изтърсва той.

— Стига, бе! — За миг тя забравя позата си на отегчена от живота млада дама и зяпва от учудване. Погледът ѝ вече не е презрителен, а изпълнен с уважение. — Наистина ли?

— О, да. Обаче се разочаровах.

— „Бийтълс“ те разочароваха ли? — Тя не вярва на ушите си.

— Да. Открай време не харесвам Пол Маккартни — прекалено е сладникав. Виж, „Стоунс“ бяха върховни. Джагър влуди публиката. Разбира се, този концерт малко ми се губи, щото преди това бях се напушил с хашиш, та ми се беше замаяла главата.

— Пушил си хашиш ли? — невярващо пита Матилда.

— Естествено... О, оркестърът излиза — супер!

— О, не! Повдига ми се! — промърморва Матилда, връщайки се към ролята си на отегчена от живота.

На подиума се качват петима мъже с еднакви сини костюми и сини велурени обувки, плюс прически а ла Елвис.

— Кой са тези? — питам.

— Най-старите суингъри на света — изпъшква тя. — Загубеняци.

— Не си права — възразява баща ѝ.

— Да, вярно — абсолютни нещастници са. Изчезвам, татко. До после. — Матилда става, преди Едуард да възрази, и тръгва към масата на Даниел. Господинчото дори не благоволява да вдигне глава и да я поздрави, докато тя пристъпва към него, олюлявайки се на високите токчета. Преструва се, че не я забелязва — бях забравила колко чаровни могат да бъдат момчетата на тази възраст.

— Маги, ще ми окажеш ли честта да ми бъдеш партньорка за първия танц? — Тед учтиво ми се покланя, в същия момент оркестърът подхваща първата мелодия.

— Валсът не ми се удава — предупреждавам го.

— И мен хич ме няма по валсирането, значи ще сме идеална двойка.

— Хайде, Маги — подканва ме Пег и най-сетне откъсва поглед от Бети. — Тъкмо ще ми се отвори възможност да разпитам Едуард за интимния му живот.

Едуард започва да се върти на стола, лицето му пламва.

— Ужасна си, жено! — гълчи я Тед. — Виж как се изчерви горкият човек. — Хваща ме за ръката и ме повежда към вече претъпкания дансинг. Очевидно местните не страдат от скрупулите на градските тарикати, които изчакват някой друг да излезе на дансинга — всички бързат купонът да започне и да се забавляват от сърце. За мен е приятна новост... щях да се чувствам още по-добре, ако Тед не ме настъпваше непрекъснато и не съсипваше скъпоценните ми сандали от „Прада“. Добрякът не ме излъга — наистина не може да танцува. Докато се препъваме по дансинга, той подхваща разговор:

— Е, Маги, харесва ли ти животът на село?

— Да. Ако не друго, поне не е скучен.

— Нима си мислеше, че ще е досаден?

Прехапвам устни. Не искам да го обидя — толкова са любезни двамата с Пег, че ме поканиха на този бал. Той сякаш чете мислите ми, защото добавя:

— Не се бой, че ще ме засегнеш. И аз много се страхувах, като се преселих в Глакън.

— Не си ли роден тук? — питам изненадано, защото предполагах, че е местен, най-вече заради говора му.

— О, не. — Той поклаща глава. — И аз съм пришълец като теб.

— Откъде си?

— От Лайрос.

— Къде се намира Лайрос?

— На петнайсетина километра оттук.

Поднася ли ме? Смята се за пришълец, защото е родом от село, намиращо се само на петнайсет километра от Глакън?

— Не е далеч — промърморвам.

— Разстоянието в километри е малко, но от психологична гледна точка е равнозначно на милион светлинни години — отговаря той.

— Така ли?

— О, да. Тукашните хора дълго не ме приемаха като свой. И макар да живея тук от над трийсет години, още ми викат Тед от Лайрос.

— Сериозно? Не може да бъде!

— Може, може. Дори децата ми щяха да бъдат наречени пришълци. Трябва да минат много поколения, та селяните наистина да приемат някой външен човек. Само дето с Пег нямаме деца... Бог не ни ощастливи.

Преструвам се, че не забелязвам как лицето му помръква. Не искам да си помисли, че го съжалявам.

— Ама ти да не си помислиш, че се оплаквам — продължава той.
— На младини се напътешествах.

— Така ли?

— О, да — бил съм в Австралия, Америка, Южна Африка...

— Обиколил си света ли? — Изумявам се. Този човек е пълен с изненади.

— Да, моето момиче. — Тед се усмихва, но долавям в усмивката му и малко тъга. — Дълги години работех на корабите. Ех, какъв живот беше! Разбира се, беше преди да се запозная с Пег — тя сложи край на митарствата ми.

Не се съдържам и питам:

— Не ти ли липсва предишният живот?

Той поглежда към Пег, която си бърбри с Едуард, и промърморва:

— Между нас казано, доста ми липсва. Понякога ми се иска да тръгна нанякъде... ей така — без план, без набелязана цел, пък каквото ще да става. Само че Пег...

— Тя е домошарка, така ли?

— Уви, да. Бяхме намислили да пътуваме... след като разбрахме, че няма да имаме деца. Обаче годините се изнизаха неусетно... пък и Пег се страхуваше да лети със самолет...

— Вече не се страхува, нали?

— Да, обаче още се инати за пътуванията, а сега се е захванала да спре построяването на този супермаркет и... не искам да я прищпорвам.

— За какво си говорите? — Пег изниква до нас и ме изненадва — не я видях да се приближава.

— За нищо, мила. — Тед престорено се усмихва.

— За нищо, а? — Тя също се усмихва. — Маги, нали няма да ми се разсърдиш, ако ти отнема партньора? Държа да танцувам със съпруга си.

— Разбира се. — Целувам Тед по страната и забелязвам, че брадата му вече е набола. — Благодаря ти — добавям шепнешком. Стискаме си ръцете — посланието е ясно: всичко, което сме си казали, остава между нас.

Обръщам се да се върна на масата и се сблъсквам с Едуард. Откъде се взе? Сякаш изникна от земята!

— Ще танцуваш ли с мен? — пита и ме поглежда в очите.

Сърцето ми лудо затуптява, ударите отекват в ушите ми. Одет е някъде тук; какво ще ми причини, ако види, че танцувам с любовника ѝ? Ще изпадне в истерия, ще се нахвърли върху мен и ще ми изскубе косата. Не, май я подценявам. Не би се изложила публично. По-скоро ще изсипе цианкалий в питието ми. Нещо ми подсказва, че с удоволствие ще наблюдава как умирам бавно и мъчително...

Едуард ми се усмихва и аз забравям предпазливостта. Не ме е грижа какво ще си помисли Одет: знам само, че искам да танцувам с него. Сякаш... сякаш копнея, да, копнея да се притисна до него, да усетя близостта му. Кое е нередно, нали?

Кимам и Едуард ме хваща през кръста. За разлика от Тед той е съвършен на дансинга и ме води умело. За пръв път тази вечер чувствам, че танцувам валс, а не ме бутат насам-натам по дансинга. Щеше да е още по-хубаво, ако не бях толкова нервна и краката ми не трепереха...

— Тази вечер си много красива, Маги — прошепва ми Едуард.

— Благодаря, и ти — отговарям. — Тоест... не си красив, но изглеждаш добре. Много добре. И си чист. Да, изглеждаш много чист. — Усещам, че бръщолевя несвързано. Защо не мисля какво говоря? Какво ми става?

— Благодаря — съвсем сериозно казва той. — Доста време ми отне да сваля мръсотията.

— И на мен! — възкликвам, после отново прехапвам устни. Защо ми трябваше да го казвам? Нелепо е да го признаеш, макар да е

вярно. Толкова отдавна не съм била нито на ресторант, нито на парти, че гримът и прическата ми отнеха цяла вечност. Дори не можах да проверя как изглеждам, защото в Роуз Котидж няма голямо огледало, но мисля, че роклята от „Долче и Габана“ ми стои добре — облякох я и вдигнах ципа много по-лесно от преди. Сигурно съм свалила няколко килограма заради непосилната работа в конюшнията — положителен ефект, за който не съм мислила.

Настъпва неловко мълчание и аз отчаяно се мъча да изровя от паметта си нещо умно или духовито, с което да смая партньора си по танци. Само че умът ми напълно е блокирал — не ми хрумва нищичко, камо ли умно или забавно. Дали защото Едуард е толкова близо? Ръката му още е малко под кръста ми и аз не мога да мисля за друго, освен за пръстите му, които сякаш парят кожата ми. Но това е лудост! Той ме покани да танцуваме само от учтивост. Всичко друго е плод на въображението ми.

— Благодаря, че предложи да даваш на Поли уроци по рисуване — казва той и аз облекчено въздишам — ледът е разтопен. Вече съм сигурна, че съм отслабнала — последния път, когато носих тази рокля, едва дишах и треперех да не се пръсне по шевовете.

— За мен е удоволствие. Тя е много мило дете. Само дете май трябваше да те попитам, преди да се съглася — избърборвам.

— Съмнявам се, че предложението идва от теб — подозирам, че те е изнудила. Така ли е? — Едуард се засмива.

— Приятно ми е, честна дума. Мисля, че ще е забавно.

— Ако знаеш с какво нетърпение чака уроците — само за това говори.

— Дано не се разочарова.

— Частни уроци от прочута художничка? — Той подсвирква. — Сигурен съм, че ще се наслаждава на всяка минута.

Сърцето ми се свива. Божичко, откъде ми хрумна да се представя за майсторка на живописиста, каквато не съм? Чувствам се като измамница, вероятно защото съм тъкмо такава. Да си призная ли още сега? Копнея да кажа истината, но нещо ме спира. Толкова хубаво ми е да танцувам с Едуард, че сърце не ми дава да разваля магията. Което неизбежно ще се случи, ако разкрия душата си — интуицията ми подсказва, че Едуард няма да остане очарован от признанието ми.

— Мъчно ли й беше, че не може да дойде с вас тази вечер? — питам, за да сменя темата.

— Не. Според нея баловете са тъпи. — Той се засмива. — Освен това Джун ще я утеши с чаша горещ шоколад.

— Двете са много близки, нали? — питам и неволно се блъскам в него, защото дансингът вече е претъпкан. Ако се притиснем още малко, ще се наложи да ни разделят със специален инструмент... всъщност идеята е доста съблазнителна, защото пръстите ми докосват мускулестия гръб на Едуард. Спомням си усещането, което изпитах онази вечер, когато се бях вкопчила в него, докато „разследвахме проникването с взлом“ в Роуз Котидж. Не подозирах, че мъжкият гръб може да е толкова съблазнителен.

— Така е. Джун много я обича и я възпитава добре. Добра жена е, само че понякога е... студена към хората. — Той сякаш търси подходящи думи да опише тъщата си.

Колко е прав! Джун е ангел спрямо по-малката си внучка и Сатана към всички други. Да споделя ли с него как на конното състезание тя ме посъветва да си стегна багажа и да се върна в града? Изкушавам се, но каква ще е ползата? Джун ме мрази и няма да промени отношението си, ако я издам. Не, ще си държа езика зад зъбите.

— Между другото разговарях с Матилда за онази й постъпка — добавя Едуард. — От утре е наказана да не излиза — ще ходи само до училището и обратно.

— Олеле! Май разговорът е бил бурен — промърморвам. Две седмици са цяла вечност за една тийнейджърка — нищо чудно, че тя не продума, докато пътувахме насам.

— Така е — неохотно се съгласява Едуард — изражението му подсказва, че темата му е неприятна. — Важното е, че тя осъзна колко глупаво е било да си измисля историята за серийния убиец, криещ се в гората. Също и да телефонира на Джими...

— Тя не ме харесва — казвам, констатирайки безспорен факт.

— Не е нещо лично. Матилда се промени след смъртта на майка си. Беше тежък удар за нея.

— Сигурно е ужасно да загубиш майка си, когато си в такава „трудна“ възраст. — Внезапно изпитвам чувство за вина, задето Матилда ще бъде наказана. Поглеждам към дансинга: тя танцува в

прегръдките на Даниел и май е на седмото небе от щастие, макар че пъпчивият ѝ партньор изглежда отегчен. Да кажа ли на Едуард, че заварих двамата в Роуз Котидж? Ако го сторя, той сигурно ще им забрани да се срещат и положението още повече ще се влоши.

— Мисля, че за Поли е по-леко — промърморва той. — Помни майка си, но когато я загуби, беше твърде малка, за да осъзнае какво се е случило.

— Страхотно дете е. И е много безстрашна.

— Така е. Честно казано, понякога ми се иска да не беше толкова смела, за да не се забърква в толкова много каши. По-точно — да не забърква мен.

Засмивам се:

— Според мен е чудесна! С нея никога няма да ти е скучно.

Едуард се усмихва — явно много се гордее с по-малката си дъщеря.

— Едно е сигурно — отбелязва. — Че непрекъснато бърбори.

— Е, тук си абсолютно прав.

— Матилда беше същата. — Той въздиша. — Откакто майка ѝ почина, почти не продумва.

— В общи линии всяка тийнейджърка е голяма загадка.

— А ти, Маги? Самата ти си много загадъчна.

Изчервявам се:

— Не е вярно.

— Напротив. Ще те попитам нещо: твоя ли беше идеята за преселване в Глакън?

— Ами... исках да си почина от напрегнатия живот в града — промърморвам. „И нямаше нито работа, нито квартира“ — добавя вътрешният ми глас.

— Признай, че Клеър те убеди да предприемеш тази стъпка, прав ли съм?

— Донякъде — признавам.

— Така и предполагам. Отначало се чувстваше ужасно, нали? — продължава да ме разпитва той.

— „Ужасно“ не е точната дума. Всичко тук ми се струваше толкова различно от живота, с който бях свикнала.

— А сега свикна ли? Или с нетърпение чакаш завръщането на Клеър, за да ни напуснеш?

Нещо в тона му ме кара да вдигна очи. Той изпитателно се взира в мен.

— Не, тук ми харесва — отговарям и установявам, че гласът ми е станал дрезгав. И като никога не лъжа. Наистина в Глакън ми харесва. И то много.

— Радвам се — прошепва Едуард и ме притиска по-плътно до себе си. — Защото ми е трудно да си спомня какъв беше животът, преди ти да се появиш.

Вглеждаме се един в друг, аз преглъщам. За какво намеква? Въобразявам ли си, или помежду ни преминава електрически ток?

— Приятели, да се раздвижим! — провиква се в микрофона солистът, оркестърът подхваща бърза мелодия и магията изчезва. Внезапно се превръщам в тромава тийнейджърка в дискотека, която се чувства неловко, защото не умее да танцува рокендрол. Не знам как да реагирам, нито какво да кажа. Ако можех да изтичам навън и тайно да изпуша цигара с моите весели приятелки, сигурно щеше да ми хрумне нещо.

— Искаш ли питие? — Едуард отмества ръка от кръста ми и отстъпва крачка назад.

— Да — промърморвам. Вие ми се свят, гласът му сякаш идва отдалеч. Не, не може така! Не съм смотана ученичка, а зряла жена, и трябва да се държа подобаващо.

— Отивам да си напудря носа — изтърсвам и след секунда ми идва да си отхапя езика. Откъде ми хрумна тази идиотска фраза? За каква се мисля, за героиня от викторианска драма ли? Обръщам гръб на Едуард и се отдалечавам, преди да съм изръсила още някоя глупост. Опитвам се да разсъждавам трезво: питам се дали не съм си въобразила, че той ме гледа влюбено, дали не съм изтълкувала погрешно думите му. Твърде вероятно. Танцувахме като приятели, нищо повече. Помежду ни не протече електрически ток, било е нещо друго. Дали говеждото не е било развалено, както твърдеше Пег? Сигурно затова стомахът ми се свива...

— Хубаво ли ти беше с годеника ми? — Одет изниква до мен, преди да стигна до дамската тоалетна.

— Само танцувахме — промърморвам. Изкушавам се да се обърна и да побягна. — Съвсем невинно.

— Дано е така, Маги — процежда тя. — След смъртта на жена му Едуард дълго не можа да се съвземе и да продължи напред. Сега обаче е по-добре и е готов да започне нов живот. С мен! Ясно ли е?

— Да. — Поглеждам я в очите, които са като ледени кристали.

— Чудесно. Значи се разбрахме. — Тя се отдалечава, съпроводена от шумоленето на копринената си рокля, която сякаш заплашително нашепва: „Стой далеч, стой далеч!“.

ДВАДЕСЕТО ПРАВИЛО: ПРОТАКАЙ, ДОКАТО МУ ХВАНЕШ ЦАКАТА

— Видя ли това? — Пег побутва към мен някакъв вестник. Навеждам се над тезгяха и виждам, че на заглавната страница с големи букви е написано: „Собствениците на верига от супермаркети обещаваат двайсет нови работни места!“.

— Представяш ли си? — възмутено възкликва Тед и се намръщва. — Няма да се спрат пред нищо, за да постигнат целта си.

Набързо преглеждам дописката, за да разбера за какво става дума. Изглежда, собствениците на веригата са подхванали сериозна кампания за спечелване на хората от Глакън. Съобщава се, че ще бъдат създадени най-малко двайсет работни места и че ще бъдат назначени само местни хора, дори в управата. В дописката се казва още, че големите шефове искат магазинът да е „част от обществото“ и че „най-големият им приоритет“ е да осигурят работа на местните хора. Хитър ход, който очевидно цели да потуши бунта срещу построяването на супермаркета.

— Може би наистина ще бъдат осигурени нови работни места — казвам колебливо, защото не знам как съпрузите ще приемат изказването ми. Досега разпалено възразяваха срещу мнението на всеки, твърдящ, че работата ще е добре дошла за мнозина жители на Глакън.

— Да, бе! — възкликва Пег. — По-скоро ще умрем от глад, отколкото да се хванем на работа при тези чудовища!

— Точно така! — приглася й Тед.

— Мъжът ми се зарече да легне пред булдозерите. Нали, Тед? Лъвско сърце има момчето ми, нищо че холестеролът му е висок. Светът ще научи за Глакън... също като за площада Тянанмън!

Тед май не е много щастлив — предполагам, че Пег очаква от него да изпълни обещанието си, ако ножът допре до кокал.

— Не бих ги нарекла чудовища — подхвърлям плахо. — Гледат си бизнеса, това е всичко. И във вестника пише, че искат да са част от

местната общност, което е много мило.

— Как можа да го кажеш, Маги? — Пег е смъртно обидена. — Мислех, че знаеш за какво се борим. Този супермаркет ще унищожи всичко! Не става въпрос за евтините домати, внасяни от Испания, а за нашия начин на живот. Предполагах, че го разбираш, но съм се лъгала! Не го очаквах от теб! Нямаме право да се откажем още на първото препятствие! Ще означава, че сме лишени от морален компас!

Тя понечва да изтръгне вестника от ръката ми и аз забелязвам сълзите, проблясващи в очите ѝ. Отново направих грозен гаф. Целта ми беше да изтъкна, че при тази криза новите работни места ще са добре дошли за някои хора от селото. Не исках да разстройвам съпрузите, към които съм много привързана... наскоро осъзнах колко държа на тях. Сега се налага да си изкупя вината.

— Извинявай, Пег — промърморвам. — Да, знам какво означава това за вас. Опитвах се да съм обективна...

— Нима мислиш, че искаме хората тук да останат без работа? — пита ме Тед и по изражението му разбирам, че е огорчен от изявлението ми. — Не сме толкова коравосърдечни. — Посяга към поредното десертче „Марс“ и разкъсва опаковката.

Само това липсваше — още повече да му се вдигне холестеролът! Ако получи сърдечен удар, вината ще е само моя. Наблюдавам го как блажено дъвче и отчаяно се мъча да си спомня правилата за даване на първа помощ, които ни преподаваха в скаутския лагер. Ако Тед получи инфаркт и се строполи на пода, няма да мога да му помогна. И до края на живота си ще ме мъчат угризения, задето съм предизвикала смъртта му с необмислените си изказвания.

Пег го поглежда, после отново се втренчва в мен, сякаш след като съм измамила доверието ѝ, съм принудила съпругът ѝ да се тъпче с шоколад, което неизбежно ще доведе до запушване на артериите му.

— Не исках да те разстройвам, Пег — казвам. — Думите ми бяха необмислени. Прощавай. — Тя отново ме поглежда обидено. Леле, колко я бива! Кара ме да се чувствам като долна предателка. — Да организирам ли още едно събрание? — изтърсвам... и след миг се осъзнавам. Божичко, защо го предложих? Та нали последното, което искам, е да се забъркам в делата на тази малка общност? Само че сърцето ми се свива като гледам колко е разтревожена Пег и как се е

просълзила — искам да направя нещо, за да я успокоя. Повече не издържам обвиняващия ѝ поглед.

— Защо го предлагаш? — Скептичният ѝ поглед сякаш ме пронизва. Вече ми няма доверие, защото според нея съм защитила построяването на супермаркета. И все пак ми говори, което е някакъв напредък, макар и малък.

— Защото искам да помогна. Честна дума. Ако има още едно събрание, ще обсъдим въпроса и ще се опитаме да намерим начин да се противопоставим на тази, на тази... — Търся подходящата дума. — На тази пиар кампания.

— Ти пък какво разбираш от пиар? — недоверчиво пита Пег. Знам обаче, че съм привлякла вниманието ѝ.

— Повече, отколкото предполагате! — заявявам. Най-после ми се отваря възможност да им направя добро впечатление. — Аз ръководех рекламните кампании в нашия офис.

Наистина беше така. В „Ханли и сие“ нямаше длъжност за пиар. На двама ни с Дом се падаше „честта“ да измислим и да организираме рекламни акции за продажбата на недвижимите имоти в каталога на фирмата и държа да спомена, че се справяхме доста добре. Отначало изпращахме писалки на журналистите, после започнахме да каним на коктейли представителите на медиите при всяко представяне на новопостроена сграда. Дърмот не харесваше тази практика и твърдеше, че сградите трябва да говорят сами за себе си. Сега се питам как ли е той и дали златотърсачката Ивон го е напуснала, след като е разбрала какво е финансовото му положение. Преди да замина, разбрах, че възнамерява да крие от нея истината, докато е възможно.

— Какъв офис? — Пег озадачено се взира в мен и аз внезапно си спомням, че тя ме мисли за художничка, а не за безработна брокерка. Дори да искам, не мога да направя самопризнание. Ако го сторя, завинаги ще загубя доверието ѝ. Бързам да поправа гафа си:

— Имам предвид офиса в галерията. При всяка моя изложба канехме представители на пресата, за да осигурим по-добро представяне на събитието.

— Ясно. — Пег изглежда заинтригувана. — Какво правехте?

— Ами... изпращахме им подаръчета — отговарям, хващайки се за спомените като удавник за сламка.

— Подаръчета ли? — повтаря Тед.

— Да, за да се спечели благоволенieto им, така да се каже, и мероприятияето да бъде споменато в пресата.

— Давали сте им разни неща, за да публикуват информацията за вас, така ли?

— Понякога. Обичайна практика е журналистите да очакват да получат торбички с подаръци.

Искам Пег да разбере, че това е общоприето и че действията ми не са били „подкуп под масата“, иначе наистина ще ме презре.

— Торбички с подаръци, така ли? — пита тя. — Като онези, които актьорите получават на церемонията за наградите „Оскар“? Да, четох дописка в „Хелю!“ . И подаръците са скъпи, например диаманти. Филмовите звезди харесват диамантите.

— Нашите подаръци не бяха толкова скъпи — както се досещаш, не можехме да си позволим брилянти.

Засмивам се, за да разсея напрежението, но Пег не реагира. Замислила се е за нещо и сякаш не ме чува.

— Всичко е ясно — намесва се Тед. — Бартер, както е модерно да се казва: давате им подаръци, в замяна получавате реклама в пресата.

— Да, нещо такова. Естествено, не твърдя, че и ние тук трябва да последваме тази практика...

— Разбрахме те — прекъсва ме Пег. — Нали, Тед?

— Да, скъпа моя. Остави на нас, Маги, ние ще стегнем редиците. Ще ти изпратя есемес с подробностите. — Той изглежда въодушевен, което ме радва. И преди да отговоря, добавя: — Всъщност ще изпратя групов есемес на всички, за да са информирани какво се случва. Ще го изпратя по интернет, така е по-лесно.

— Сериозно? Можеш ли? — Изумена съм — не подозирах, че Тед е „на ти“ с модерните технологии.

— Естествено.

— Пиши и в твитър — подсеща го жена му.

— Имаш право, скъпа моя. Чудесна идея. Използваш ли, Маги?

— Какво, интернет ли?

— Не, твитър. — Той обнадеждено ме поглежда.

— Твитър ли? Не.

— А трябва — намесва се Пег. — Много полезна мрежа за поддържане на контакти и за споделяне на информация. Нали, Тед?

— Да, съкровище. Мигновено уведомяваш всички за плановете си.

— Разбира се, някои хора — ще си спестя имената им — използват туйтър, за да се фукат. — Тя свива устни.

— Бети, дето държи месарницата — пояснява Тед. — Пише в туйтър прекалено често.

— Така си е — кима Пег. — Кому е притрябвало да знае, че е спечелила първото място в някакво глупаво състезание за най-хубави рулца с наденички? На никого!

— Туйтър не бива да се използва за автореклама — мъдро отбелязва Тед.

— Абсолютно си прав. На нейно място бих си направила профил във фейсбук — този клюкарник е по нейната част. И Джими си пада по фейсбук, нали, Тед?

— О, да, не може да живее без фейса — кима Тед.

— Джими ли? От гражданската охрана?

— Същият. Така си намери и онези хрътки, дето ги спаси от кучкарника. Негов приятел от фейсбук му съобщил какво ще се случи на животните.

— Аха.

— Душа човек е Джими.

— Вярно е — съгласява се Пег. — И винаги можеш да разчиташ на него. — Настъпва мълчание. Много неловко мълчание. После тя добавя: — Разбира се, трябва много да внимаваш какво му казваш.

— Сериозно? — Да му се не види! Какво толкова му казах онази вечер в Роуз Котидж?

— О, да.

— Държи да си води записки и да ги архивира. Заради повишението.

— Повишение ли?

— Точно така — кима Тед. — Инспекторът харесва хора, които си водят записки, и Джими мисли, че ако е старателен, ще получи повишение.

— Затова и разхожда хрътките едва ли не призори. Исква да знае с какво се занимават хората рано сутрин — обяснява Пег.

— Искаш да кажеш, че ги шпионира ли?

— Е, не точно — възразява тя.

На мен обаче ми прилича тъкмо на шпиониране. Нищо чудно, че онази нощ шишкото държеше да запише всяка моя дума.

Тед бърза да подкрепи жена си и местния представител на реда и закона:

— Джими не шпионира, а държи всичко под око.

— Така хвана и Бети, нали, Тед? — Пег засиява, като си спомня случката.

— О, да. Хвана я, че нарушава разпоредбите и продава развалено месо. Джими беше документирал всичко. Инспекторите бяха заинтригувани от записките му. Много заинтригувани.

— Бет да се благодари, че санитарните власти не ѝ затвориха магазина — презрително процежда Пег.

— Да, вярно е — съгласява се Тед.

„Сюрреалистично е. Сигурно сънувам“ — минава ми през ума.

— Нищо чудно, че не те намерихме в интернет, Маги — продължава той. — Май си динозавър по отношение на технологиите.

— Ами... има нещо такова — промърморвам. Търсили са ме в интернет? О, не! Не предполагах, че може да се случи.

— Намерихме само още една Маги Бакстър — някаква агентка по недвижими имоти — пояснява той. — Не е ли забавно? Съименницата ти продава имоти, представяш ли си?

— Предполагам, използваш псевдоним, когато подписваш картините си, Маги — намесва се Пег. — Затова не те открихме.

— Да, позна — прошепвам и затаявам дъх. Това е краят. Играта свърши. Сега ще поискат да им кажа псевдонима си. Подготвям се психически, но те не се сецат да ме питат. Обсебени са от идеята за второ събрание и я обсъждат разпалено. След малко промърморвам:

— Аз... време е да тръгвам.

— Да, да, разбира се. Остави ни списъка и ще ти докараме продуктите — с усмивка предлага Пег.

— Доставяте ли по домовете?

— Разбира се. — Тя се изкисква. — Живеем в дваесет и първи век, Маги, а не в праисторическата епоха. Ако ти е по-удобно, следващия път можеш да поръчаш по имейла.

— Нямам интернет — казвам; толкова съм изненадана, че и с перце да ме бутнат, ще падна. Не е за вярване, че забутано селско

магазинче с прашни консерви по рафтовете приема поръчки чрез глобалната мрежа.

— Нямах интернет ли! — ахва Тед. — Че как съществуваш без електронна поща? Поговори с Едуард — това положение е нелепо.

— Непременно разговаряй с него — тържествено допълва Пег. — Не може да очаква от теб да живееш без интернет — как иначе ще гледаш новите епизоди на „Отчаяни съпруги“?

— Ще чакаш цяла вечност, докато започнат да ги дават по телевизията — отбелязва Тед. — Много по-лесно е да си ги изтеглиш.

Препъвайки се, излизам на улицата — вие ми се свят, сякаш излизам от машина на времето. Фейсбук? Туитър? Изтегляне на филми от мрежата? Какво става тук? Бих се обзаложила, че съпрузите не са чували за интернет, камо ли да са толкова навътре по темата. Поднасят ми толкова изненади, че умът ми отказва да ги приеме.

Докато вървя към колата, забелязвам как по улицата се задава Одет, която отново е с блузка и жилетка в пастелен цвят. Тя е последният човек на земята, с когото искам да се срещна. Не, май не е последният — нямам никакво желание да срещна и Робърт. Само че е малко вероятно да налетя тъкмо на него в Глакън.

Отчаяно се оглеждам, търся къде да се скрия. Колата ми е твърде далеч, няма да стигна дотам навреме. Дали пък да не приложя каскадьорския трик от „Старски и Хъч“ и да се претърколя под изоставения трактор без кормило? Или да се върна в магазина на моите приятели? Претъркулването е по-добрата опция: може да загина, но поне няма да се обяснявам с Пег и с Тед. Миг преди да се хвърля под машината, зървам вратичката към двора на църквата. Спасена съм! Ще вляза там, преди Одет да ме е видяла. Отварям паянтовата вратичка, изтичвам по пътеката, посипана с чакъл, и се озовавам в малко гробище. Тъкмо се каня да се скрия зад голяма надгробна плоча, виждам Едуард — седи до един гроб, навел е глава и изглежда потънал в размисъл. Спирам като ударена от гръм — не очаквах да го заваря тук. Макар че е нормално — сигурно това е гробът на Джун. А пък аз нахлух изневиделица и го обезпокоих в много интимен момент.

Да му се не види, как да постъпя? Да извикам, за да го предупредя, че съм го видяла ли? Или да избягам, преди да ме е забелязал?

Докато се питам какво да правя, той поизвързва глава и зървам лицето му. Горкият, изглежда съкрушен — мъртвешки блед е, скръбта е оставила отпечатък върху чертите му. Трябва да изляза бързо, за да не разбере, че съм била тук. Затаявам дъх и на пръсти се измъквам, като се моля да не види как заднешком вървя към вратичката. Не искам да си помисли, че го шпионирам, че не уважавам желанието му да остане сам. Старая се да вървя безшумно, не откъсвам поглед от него и треперя той да не чуе стъпките ми по чакъла. Напразно се тревожа — Едуард не забелязва нищо; толкова е погълнат от мислите си, че сякаш е на друга планета. След миг оставя на гроба букет от червени рози. После казва нещо — не съм сигурна какво, но ми се струва, че е „Обичам те“. Едно е ясно — Одет греша: Едуард още е влюбен в покойната си съпруга. Кое е съвсем естествено. Невъзможно е да забравиш жената, с която си споделял живота си и която ти е родила две деца. Вероятно той ще тъгува за нея до края на дните си. Никой не ще запълни празнотата, причинена от гибелта ѝ — празнотата в неговото сърце и в сърцата на Матилда или на Поли. Нито Одет, нито друга жена е способна да замести Джун.

Тръсвам глава, сякаш да прогоня глупавите си мисли. Какво ме засяга коя ще замести покойната съпруга на Едуард? Само че едва сега, когато го виждам толкова съкрушен и уязвим, проумявам истината. Той още скърби за Джун и дълго време в живота му няма да има място за друга жена. Внезапно добивам усещането, че съм връхлетяна от грамадна приливна вълна, и дъхът ми секва. Какво става с мен? Защо излязох от релси като видях Едуард? И какво е това особено чувство, от което не мога да се отърся? Излизам от гробището и се опитвам да осмисля случващото се. Защо толкова се вълнувам от човек, за когото не ме е грижа?

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВО ПРАВИЛО: ДВЕ ГЛАВИ МИСЛЯТ ПО-ДОБРЕ ОТ ЕДНА

Влизам в кръчмата на Мати да си поема въздух и от вратата си поръчвам еспreso. Още не мога да се съвзема, след като видях Едуард в гробището, само дете не знам защо съм толкова разстроена.

Мати предлага богат избор от кофеинови напитки — жалко, че онази вечер не останах на кафе, а се изкуших от прекрасното червено вино и коктейлите, натрясах се до козирката и се изложих пред Едуард. Мати е осигурил дори любимата ми марка еспreso, което се намира толкова трудно в града.

— Ей сега ще ти го донеса, Маги. — Той ми се усмихва. — Ти седни, почини си. Ето там, до витрината, на слънчице.

Благодаря му и бързам да седна на посоченото място; приятно изненадана съм, че той ми помни името — чудесно е да знаят коя си. В града е различно. Цели две години си купувах еспreso само от „Коуст Кофи“, но хората от персонала не запомниха нито лицето ми, нито какво поръчвам всеки ден. Мечтаех да вляза в заведение и да кажа: „За мен обичайното, моля“. В града ще ти се присмеят, ако кажеш нещо подобно, тук обаче го приемат за нормално. Ако живееш в Глакън, това щеше да е моят локал. В града няма локали — само барове и нощни заведения, пълни с непознати хора.

А тази кръчма не е безлична, има характер. Чамовото дюшеме е с цвета на охра, светлината, нахлуваща през витрините, украсени със стъклопис, образува цветни петна по светлокремавите стени. Тук-там са окачени чудесни акварели, които придават колорит на семплата обстановка. Струва ми се, че са оригинални картини, а не репродукции, на които са изобразени местни забележителности: разпознавам селската църква, красивия мост и дори витрината на магазина на Пег и Тед.

Сядам до витрината, облягам се назад и неволно затварям очи, докато топлите слънчеви лъчи милват лицето ми. Мати имаше право,

като ме посъветва да седна тук. Постепенно се отпускам и се успокоявам.

— Май това ще те ободри — казва някой тъкмо когато започвам да се унасям и аз се сепвам. Едуард стои до масата и държи чаша с кафе. В първия миг решавам, че сънувам, после разбирам, че това не е халюцинация — Едуард е тук. Изчервявам се и промърморвам:

— О, не бях заспала, само...

— Само си беше затворила очите, за да си починат ли?

— Именно. — Пъхам няколко кичура коса зад ушите и си казвам, че не бива да се изчервявам като ученичка. Какво търси той тук? И защо внезапно сърцето ми започва да бие до пръсване?

— Мати ме помоли да ти донеса еспресото.

Посягам за чашата и изгълтвам на един дъх кафето, което почти изгаря гърлото ми. Не е за вярване, че почти бях заспала в някаква си кръчма, и то посред бял ден. Едуард сигурно ме мисли за кръгла глупачка. Божичко, колко красиви са сините му очи... и как проблясват, когато той се усмихне... Отпивам още една глътка кафе. Какви са тези мисли? Какво ми става днес?

— Тук е много приятно — избърборвам, колкото да кажа нещо.

— Далеч от безумната тълпа. — Едуард пъха ръце в джобовете си. Дватамата се заглеждаме през витрината — по улицата бавно върви един-единствен човек.

— Тълпа ли? — Повдигам вежда. — Сигурно зрението ми не е добре, защото не я виждам.

— Цитирах Томас Харди. — Той се засмива. — И аз се отбих да пия едно кафе. Може ли да ти правя компания, или предпочиташ да си сама?

Поколебавам се. Неизвестно защо съм поласкана, че иска да седне при мен, но май не бива. Одет ще побеснее, ако ни види заедно — много ясно изтъкна, че не желае да общувам с Едуард. От друга страна, ние не правим нещо нередно: сценарият „Хазяин пие кафе с наемателката си“ е напълно правдоподобен. Пък и дори той да не излизаше с Одет, в живота му още властва духът на покойната му съпруга — сцената в гробището ме убеди в това. А и помежду ни няма нищо. Нито пък искам да има.

Тези мисли профучават през ума ми, докато Едуард стърчи до масата и чака решението ми. Какво ще стане, ако прием кафе заедно?

Ако не отговоря веднага, ще ме помисли за пълна откачалка. Да не ми е направил предложение за брак, та размишлявам толкова дълго? Олеле, откъде ми хрумна това сравнение?

— Разбира се. — Свивам рамене, сякаш ми е безразлично. Ще се вкопча в жалките останки от самоуважението ми — все пак Едуард ме завари да дремя посред бял ден.

— Чудесно. Едно кафе ще ми се отрази добре. Тук е превъзходно, нали?

Кимам: не е превъзходно, а прекрасно и сто класи над онова, което ми сервираха в „Коуст Кофи“. Едуард придърпва стол до масата, махва на Мати да донесе още едно еспресо и добавя:

— Чух, че отново ще има събрание заради супермаркета.

— Да му се не види, тук новините се разпространяват мълниеносно! — възкликвам. — Кой ти каза?

— Тед ми изпрати есемес. Двамата с Пег са въодушевени от твоята идея за рекламна кампания.

— Каква рекламна кампания? — питам и сърцето ми се свива от неприятно предчувствие.

— Ще подемат рекламна кампания да спечелят благоволенieto на пресата. Пег вече е намислила какво ще съдържат сувенирните торбички. Убедена е, че журналистите много ще харесат нейните екологични домати, спечелили награда на селскостопанското изложение.

Призлява ми.

— Сувенирни торбички ли? — прошепвам задавено.

— Точно така. Като онези, които актьорите получават на церемонията за „Оскар“ — съвсем сериозно отговаря той, дословно повтаряйки думите на Пег.

— Не съм им казала да подготвят сувенири — възразявам. — Е, може би споменах нещичко, но само като пример за рекламна дейност. Не и като идея, която да приложим тук... — Усецам, че говоря несвързано. Едуард ще си помисли, че съм се надрусала — идиотско е да подаряваш като сувенири някакви екологични домати.

— Странно. — Той озадачено бърчи чело. — Тед беше абсолютно сигурен, че ще има такива торбички. Дори подхвърли, че освен домати може да се пълнят и със зелки.

— Със зелки ли? — Не може да бъде, сигурно ме поднася.

— Точно така. Също и с репи. Опитах се да го разубедея относно репите, защото има хора, които не ги обичат. — Очите му отново проблясват игриво и аз внезапно разбирам, че пак ме взема на подбив.

— Шегуваш се.

— За репите и за зелето — да, но Пег е твърдо решена да подкупва пресата с органични домати.

Мили боже! Милата Пег си въобразява, че ако раздаде смачкани домати на репортерите, по някакъв начин ще попречи на построяването на супермаркета. Кой ме би през устата да спомена торбичките с подаръци?

— Тя има златно сърце — продължава Едуард, който е забелязал ужаса, изписан на лицето ми, — но понякога се престаравя. Не се безпокой, ще я разубедим.

— Как така?

— Ще ти обясня. — Той разбърква кафето, поднесено му от Мати. — Милата жена е много разтревожена от евентуалното построяване на супермаркета, затова толкова се горещи и се хваща като удавник за сламка.

— И тази „сламка“ са подаръчните торбички ли?

— Точно така. Иска да попречи на изграждането на супермаркета, обаче за нея то е нещо повече от алчността на корпорациите или унищожаването на идиличния живот в Глакън. Защото засяга семейството.

— Семейството ли?

— Да. Магазинът, в който работят двамата с Тед, е фамилна собственост и е осигурявал прехрана на няколко поколения. Тя смята за свой дълг да го предпази от затваряне.

— Много магазини фалират напоследък — отбелязвам. — Пег няма да носи вина, ако не успее да попречи на изграждането на супермаркета. „Ксанта Груп“ са могъща корпорация и вече са отворили стотици магазини в Европа.

— Имаш право — кимва той. — Няма да е виновна. Само че тя вижда нещата от друг ъгъл. Ще се обвинява, че е загубила наследството, завещано от баща ѝ. Целият ѝ живот е свързан с магазинчето и затварянето му ще е като да загуби частица от себе си. А и понеже с Тед са бездетни, тя е вложила в работата цялото си сърце.

Започвам да проумявам защо Пег толкова упорито се съпротивлява срещу супермаркета. Не е само въпрос на пари, става дума за миналото ѝ и за запазване на семейната традиция.

— Затова години наред категорично отказва да продаде магазина, колкото и примамливи да са предложенията на брокерите — добавя Едуард. Тонът му се е променил, очите му вече не са закачливи, а приличат на парчета кремък.

— Брокери ли? — повтарям. Боже мой, какво го разгневи така?

— Да. Заприиждаха в Глакън и взеха да опипват почвата. Твърдяха, че техен клиент иска да купи магазинчето, но всъщност бяха изпратени от „Ксанта“. Направиха предложения и на други хора от селото.

— Собствениците на веригата са искали да купят имоти в селото ли? — промърморвам, за да печеля време. Знам, че това е обичайна практика — корпорациите често се опитват да изкупят имотите на дребни собственици, за да получат разрешително за строеж на избрания от тях терен.

— Да, обаче номерът им не мина. — Едуард се намръщва. — Тед и Пег отказаха да продадат магазина. Знаеш ли кой е единственият плюс на финансовата криза? Че цените на имотите се сринаха. Най-после тези крадливи мошеници ще си получат заслуженото.

— В какъв смисъл? Защо? — Внезапно се изнервям. Защо долавям толкова горчивина в гласа му?

— Тези кръвопийци са от един дол дренки — алчни егоистични престъпници, които мислят само за печалбата си. — Гласът му трепери от гняв.

— Доколкото разбирам, не обичаш хората, които се занимават с поупко-продажба на недвижими имоти. Така ли е? — Внезапно и моята ръка се разтреперва. Оставям чашата на масата, та Едуард да не забележи вълнението ми.

— Дано всички изпукат в ада!

— Защо им имаш зъб? — прошепвам. Защо ми е толкова зле? Какво от това, че той мрази хората с моята професия? Защо го приемам лично и защо ме вълнува?

— Извинявай, Маги, сигурно мислиш, че съм ненормален — отговаря той и лицето му помръква още повече.

— Не — казвам лаконично; не смея да кажа нищо повече, защото стомахът ми се преобръща.

Той се навежда и се заглежда в ръцете си като че ли се пита дали да продължи.

— В деня, в който жена ми загина, с нея се скарахме заради семейната къща — казва тихо. — Беше повикала някакъв агент да оцени имота и той й беше завъртял главата с обещанието, че ще спечелим милиони, ако го продадем.

— Разбирам — промърморвам. Защо ли ми е толкова познато? — Само че ти си бил против, така ли?

— Да. Майка й също не беше съгласна. Двамата смятахме, че на всяка цена трябва да запазим къщата. За да я наследят децата ни — тя им принадлежи.

— Обаче жена ти е била на друго мнение.

— Уви — изрича с горчивина Едуард. — Беше родена и израснала тук, но не искаше да остане. Мечтаеше за друг живот, в който да не се претрепва от работа. Може и да беше права, може би искам да натрапя воденичен камък на децата ни...

— Животът на село не е лесен — прекъсвам го. Кое е самата истина — досега не бях упражнявала толкова тежък физически труд.

— Така е. Подозирам, че Матилда ще напусне Глакън веднага щом навърши осемнайсет — вече мрази всичко тук. Понякога ми се струва, че ме обвинява за случилото се с майка й.

— Как е възможно? — възкликвам. — Било е нещастен случай, нали?

— Не си чула цялата история — казва той. Забелязвам, че е пребледнял. — След като брокерът си тръгна, с Джун се скарахме жестоко. Тя настояваше да продадем къщата и да се преселим другаде, аз държах на своето. Джун яхна Драйя и препусна към гората... предполагам, че вече са те осведомили какво се случи после.

— Ами... да — избърборвам.

— Обвинявам себе си, задето се скарахме, но ако проклетият брокер не беше дошъл, нямаше да... — Едуард не довършва изречението, обаче разбирам, че обвинява за смъртта на жена си алчния предприемач. Той тръсва глава, сякаш да прогони ужасните спомени, и добавя: — Да сменим темата, ако не възразяваш. Как мислиш, че ще свърши сагата със супермаркета?

Отпивам още една глътка кафе и се опитвам да се овладее. Едуард мрази агентите, които търгуват с недвижими имоти. Как ще реагира, ако разбере, че и аз съм упражнявала същата професия?

— Виж — подхващам, — да си говорим честно — шансът на Пег и Тед да попречат на могъщата корпорация като „Ксанта“ да осъществи намеренията си, е равен на нула. Супермаркетът ще бъде построен. Въпрос на време е. — Уф, казах го. Май е първата истина, която изричам, откакто съм в Глакън.

— Може би си права — кима той. — Обаче ако проектът така или иначе бъде осъществен, сигурно има начин да извлечем полза. Как мислиш?

— Не знам... Не се сещам как може да стане.

— Мисълта ми е, че можем да обърнем нещата в наша полза.

— Така ли? И как? — Отхапвам от овесената бисквита, която Мати ми поднесе с кафето. Много е вкусна — едновременно е хрупкава и мека, не е прекалено сладка, нито прекалено солена. Непременно ще го попитам за марката.

— Да поразсъждаваме логично. — Едуард се привежда и се облакътява на масата. Лъхва ме миризмата на коне. За пръв път не ми е противна, всъщност ми се струва някак... примамлива. Май нещо съм се повредила. — Ако край нашето селце построят супермаркет, в който ще се продават по-евтини стоки, ще привлекат клиенти отблизо и отдалеч.

— Несъмнено. — Мъча се да се съсредоточа в думите му, а не в начина, по който устните му се движат при говора. — Подобни магазини са много популярни. Хората предпочитат по-евтиното, особено при сегашната криза.

— Така е. Обаче дори жители на съседни градове и села да пътуват дотук, за да пазаруват, няма гаранция, че ще посетят нашето селце.

— Вярно е.

— Което означава, че супермаркетът няма да ни е от полза.

— Именно. Всъщност има опасност да попречи на оборота на местните търговци, както предполага Пег. И жителите на Глакън ще предпочетат да пазаруват от евтиния магазин.

— Именно.

— Какво предлагаш? — Наострям уши, защото любопитството ми взема надмощие.

— Мисля, че ни е необходим регенерационен план за селото, чрез който ще увеличим печалбите си и ще привлечем туристи. Също и търговска маркетингова концепция.

— ТМК.

— Точно така. — Той отново ми се усмихва.

— Според теб каква ще е уникалната концепция за Глакън? — питам и също се усмихвам — въодушевлението му е заразително. А очите му... можеш да се разтопиш в тях.

— Моята идея е да представим селото като център на културата и изкуствата. Това ще е нашата маркетингова концепция. Какво ще кажеш?

Център на изкуствата? Това задръстено село? Той сигурно се шегува.

— Виж, не бих казала, че Глакън е културен център... — подхвърлям деликатно, за да не го засегна.

— Още не, но можем да привлечем художници от цялата страна, дори от целия свят. Разбира се, ако прекратим протестите срещу построяването на супермаркета, ще разчитаме и на финансовата подкрепа на „Ксанта“.

— Услуга за услуга, така ли?

— Нещо такова, да.

Едуард има право — идеята е интересна. Ако накараме корпорацията да отпусне средства за „културния“ проект, животът в селото ще се подобри. Само че има няколко пречки. Дали той ги е обмислил?

— Според теб какво ще привлече в Глакън хората на изкуството?

— Ти ми кажи.

— Моля? — Поглеждам го недоумяващо.

— Нали си художничка, човек на изкуството. Защо дойде тук?

— Виж сега... — поколебавам се, докато търся подходящите думи. — При мен е различно. Ще остана в Глакън само до завръщането на Клеър.

— Добре, но харесва ли ти селото?

— Ами... не е лошо. — Навеждам глава. Погледът му предизвиква у мен странно усещане.

— Имаш ли вдъхновение за работа, откакто си тук?

— Работа ли?

— Да. Нали имаш поръчки за картини?

Вдигам глава и виждам, че той се взира в мен. Да му се не види, бях забравила „големите поръчки“.

— Ами... да.

— Животът на село подпомага творческото ти вдъхновение ли?

— Май да.

— Ако си искрена, и други твои колеги ще се вдъхновят по време на престоя в Глакън. При положение че „Ксанта“ отпуснат необходимите средства, нашето село може да се превърне в любимо място на художници и скулптори, в нещо като архитектурно-етнографски комплекс.

— Архитектурно-етнографски комплекс ли?

— Да! — Лицето му сякаш е озарено от вдъхновението. — Ще има художествена галерия, ще организираме работилници за хората, упражняващи различни художествени занаяти. Необходими са ни само средства, които „Ксанта“ може да ни осигури. Те са могъща корпорация с високи финансови постижения.

— Едуард, струва ми се, че пропускаш нещо.

— Какво? — Сините му очи изразяват недоумение.

— Пег и Тед никога няма да се съгласят. Решени са на всяка цена да попречат на построяването на супермаркета. Твоят план ще ги съкруши, ще разбие сърцата им.

— Имаш право. — Лицето му помръква, явно е разочарован. — Нищо чудно да намразят и мен заради идеята.

Бързо давам отбой:

— Може би греша. Възможно е да размислят и да променят позицията си. Изкажи се на събранието, изложи плана си. Така ще разберем какво е мнението на Пег и на Тед. — Изглежда толкова разочарован, че внезапно ми се прииска да направя всичко възможно планът му да се осъществи.

— Аз ли? — Той невесело се засмива.

— Защо не? Идеята ти е чудесна.

— Маги, разбирам от коне и от земеделие, а по отношение на изкуството съм абсолютен лаик.

— Всеки има мнение за произведенията на изкуството — възразявам.

— Може и да си права, но кой съм аз, че да предлагам толкова сериозни промени, свързани с културата? Какво ми разбира главата от тези неща? Представяш ли си как аз, земеделецът, „ухаещ“ на оборски тор и с дрехи, по които са полепнали конски косми, разказвам на селяните ми за ползата от изкуството? Ще стана за смях, нищо повече. И вече ми се струва, че планът ми е смехотворен. Прощавай, че ти загубих времето.

Допива кафето си, става и понечва да си тръгне, но нещо в изражението му ме подтиква да възкликна:

— Почакай! Не се съди толкова строго.

— Какво искаш да кажеш? — Той отново пъха ръце в джобовете си. Прилича на смутен и объркан гимназист.

— Идеята за насърчаване на изкуството и културата не е нито безсмислена, нито безразсъдна и заслужава внимание. — Някакво гласче подигравателно ми прошепва: „Ти пък какво разбираш от изкуство?“, обаче аз се преструвам, че не го чувам.

Едуард навежда глава. Овладял се е, вече не е пламенният юноша, който без колебание изразява мнението си; сега изглежда неуверен в себе си.

— Ти си компетентна по въпроса — казва почти свенливо. — Нали си професионална художничка. Печелиш от продажбата на картините ти.

Ако знаеше колко е далеч от истината! В момента не печеля нищичко, камо ли от продажби на несъществуващите ми картини.

— Да помислим още малко — предлагам мъдро, сякаш съм веща по въпроса. — Не бива окончателно да отхвърляме идеята. Може пък да съумеем да я поднесем на Пег и на Тед така, че да не я приемат като лична обида.

Струва ми се, че в погледа му проблясва надежда. Той колебливо се усмихва и промърморва:

— Може и да си права. Дали ще намерим изход...

Прекъсвам го:

— Значи си съгласен да дообмислим идеята.

— Да, непременно.

Подава ми ръка да ми помогне да стана и аз хващам дланта му, надявайки се да е достатъчно силен да ме издърпа от стола. Първият и последен път, когато Робърт се опита да ме вдигне (бяхме на остров Крит, аз паднах и си изкълчих глезена), сериозно си контузи гърба. Наложил се да му бият болкоуспокояваща инжекция, а пък аз цял месец след това се чувствах като противна дебелана. Няма да си простя, ако същото се случи и с Едуард. Обаче имам късмет — той ме вдига, сякаш съм лека като перце, и моята усмивка грейва. Внезапно ми се струва, че мога да полетя.

Погледите ни се срещат и аз получавам прозрение. Сега разбирам защо се чувствах толкова особено в гробището, докато тайно наблюдавах Едуард. Последните парченца от мозайката си идват по местата. Колкото и да беше невероятно и дори ненормално, аз ревнувах. Ревнувах Едуард от покойната му съпруга. Защото видях колко страда за нея. И защото, както би се изразила Поли, много, ама много харесвам този мъж. Мъж, с чиято покойна съпруга не мога да се сравнявам, мъж, чиято приятелка, ще ме убие, ако разбере за чувствата ми, чиято тъща ме мисли за слагиня и чиято дъщеря ме мрази в червата.

Невероятно е, но повече не мога да го отричам: изпитвам към Едуард чувства, каквито не съм имала към другиго. Само че любовта ми е безнадеждна, обречена... Едуард има труден живот, отгоре на всичко мрази хората от агенциите за недвижими имоти. Мисли ме за художничка и не подозира, че лъжа, откакто пристигнах в Глакън. А пък ако разбере... Бог знае какво ще се случи тогава.

— Ами... довиждане. Ще се видим в конюшната — избърборвам, пускам дланта му и забързвам към вратата на заведението.

Искам да избягам! Веднага! Вече не мога да го погледна в очите, защото имам ужасяващото предчувствие, че той знае истината — известно му е, че всичко, казано от мен, е било невярно.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРО ПРАВИЛО: НЕ БОЙ СЕ ОТ НИЩО, ОСВЕН ОТ САМИЯ СТРАХ

— Така ли? — Поли изстиска боя от тубата и радостно наблюдава как жълтата гъсеница се извива на табличката пред нея.

— Чудесно се справяш — кимам. — Не е нито много, нито малко — точно колкото трябва.

Малката засиява и на мен ми олеква на сърцето, като я гледам.

— Няма да рисувам с розово! — отсича тя. — Защото е тъпо!

— Добре — съгласявам се.

Поли почти никога не постъпва като типичните шестгодишни момиченца. Тереза би казала, че малката ми приятелка има „необичайни вкусове“. Единият ѝ син, Макс, е същият — за разлика от близнака си Боб отказва да гледа „Строителят Боб“ и всяка вечер преди лягане настоява да му пускат епизоди от „Перфектната вечеря“. Проявява голям интерес, ако в менюто са включени морски дарове, макар да е вкусвал само сардели, смачкани на пюре.

Отначало сестра ми много се безпокоеше, че другите деца ще му се подиграват. Питаше се дали той ще намери сродна душа, която да харесва същото телевизионно предаване. И дали няма да бъде отблъснат от обществото. Сега обаче твърди, че се е примирила и че дори е „активно оптимистична“. Тази засукана фраза е сред новите ѝ житейски правила. Твърди, че подходът е чудесен, защото е приложим към почти всяка ежедневна ситуация. Например ако сутрин филийките в тостера прегорят, това означава, че през този ден тя ще консумира по-малко въглехидрати. Ако някой от близнаците повърне върху главата ѝ, както често се случва, Тереза обявява, че пюрето от моркови ще подейства на косата ѝ като подхранваща маска. Накратко, намира положителното дори в най-отчайващите моменти.

Внушила си е, че необичайната страст на Макс към глупавите предавания, проявявана от него на тази ранна възраст, по-късно ще му помогне да стане прочут майстор кулинар със собствено телевизионно шоу и когато това се случи, тя ще му оказва безрезервна подкрепа.

Дори може да стане изпълнителен продуцент на предаването, защото там падат големите пари.

Разбира се, Малкълм е крайно недоволен. Решил е, че двамата му синове ще станат счетоводители и се старее да потисне творческото у тях. С Тереза вече имаха няколко грандиозни скандали по този повод — тя казва, че съпругът ѝ нарушава гражданските права на Макс, като се опитва да промени вкуса му, принуждавайки го да гледа безкрайни повторения на „Строителят Боб“.

Колкото до Поли, никой не може да „наруши гражданските ѝ права“ или да я разколебае, когато си намисли нещо. Положи неимоверни усилия, за да ме склони за уроците по рисуване, и сега май е намислила да се забавлява от сърце. Намираме се в кухнята на голямата къща, на масата са подредени тубичките с бои, стативите са готови. Едуард предложи да „творим“ в това помещение, защото подът е с теракотени плочки, които се почистват лесно, ако ги изцапаме (нещо, което неизбежно ще се случи). Поли е и с найлонова престилка — за всеки случай. Отначало ме беше страх от повторната среща с Джун, обаче не признах на Едуард, когато той предложи уроците да са в къщата му — стори ми се детинско. За щастие от нея няма и следа; намусената Матилда ми отвори вратата и ме поздрави с половин уста, после изчезна и оттогава не се е мяркала. Сигурна съм, че Джун е наблизо — подозирам, че ако зависеше от нея, никога нямаше да ме остави насаме с Поли.

— Какво ще рисувам, Маги? — Внезапно физиономията ѝ става угрижена и пухкавите ѝ бузки леко хлътват.

— Какво ти се рисува?

Тя съсредоточено бърчи чело, замисля се, накрая отсича:

— Ще нарисувам как Сафи яде морков!

— Чудесно — кимам. Тя непрекъснато споменава любимото си пони. — Започвай.

— Сигурна ли си? — Поли още изглежда неспокойна. — Ами ако сбъркам?

— Не можеш да сгрешис. В рисуването няма правила.

— Наистина ли? — Лицето ѝ засиява.

— Наистина. Изкуството е субективно.

— Какво е субективно?

— Означава, че всичко зависи от теб, от това как виждаш даден предмет или човек. Ако ти харесват, другото не е важно.

Поли явно остава доволна от обяснението, защото топва четката в боята и започва да рисува, смело нанасяйки върху празния лист щрихи с различни бои. След няколко секунди хартията, върху която се виждат всички цветове на дъгата, подгизва, а Поли доволно си тананика. По едно време спира, накланя глава и ме пита:

— А ти няма ли да рисуваш?

— Разбира се, че ще рисувам. Чакам да получа вдъхновение.

— Какво е вдъхновение?

— Ще се опитам да ти обясня: ти си пълна с прекрасни идеи, а пък аз трябва да изчакам да ми хрумне някоя, която си струва да се изпълни.

Имам късмет, че Едуард си има работа във фермата — щях да умра от срам, ако трябваше да „преподавам“ пред него. Откакто разбрах, че го обичам, гледам да не му се мяркам пред очите — струва ми се най-безопасно.

— Нарисувай тези цветя. — Малката посочва гладиолите във вазата на чамовата маса.

Хммм, има набито око — цветовете са прекрасни, а нащърбената ваза е много интересна и „притежава характер“. От композицията ще излезе чудесна картина.

— Мислиш ли, че ще се получи? — питам.

— О, да. Ще стане много хубаво!

Поли отново потапя четката в боята и започва да „рисува“ с жар, а пък аз допирам длан до устните си, за да прикрия усмивката си. Не искам да си помисли, че ѝ се присмивам — въодушевлението ѝ е толкова заразително! Дълбоко си поемам въздух и се мъча да заглуша вътрешния глас, който ме предупреждава, че няма да се справя. Опитвам се да си възвърна вдъхновението, обзело ме в мига, в който мислех, че крадецът ще ме убие. Тогава животът ми премина пред очите ми като на филмова лента — спомням си, че съжалих само задето не съм се отдала на рисуването. Мисля си, че е било нещо като знак свихе, от който да си извадя поука. Сега остава да се отпусна и да дам воля на таланта си — така биха казали Клеър и Тереза.

Отново си поемам въздух, заглеждам се в цветята, сякаш да запечатам в ума си формата им, и бавно започвам да рисувам. Ах, как

прекрасно е да усещаш плъзгането на четката по хартията... След няколко минути ръката ми започва да се движи машинално, а ритъмът е толкова успокояващ, че скоро заглушава предупрежденията на вътрешния ми глас. Бях забравила колко обичам усещането за пълно отдаване на работата. Защо престанах да рисувам, след като е толкова отпускащо? Толкова време ми отне да се върна там, където светът престава да съществува и оставах насаме с картината — усещането е неопишуемо.

— Брей! — Някой подсвирква. — Ама ти си била страхотна!

Рязко се обръщам. Едуард стои зад мен, скръстил е ръце на гърдите си и се взира в картината. О, не! Не исках да я види никой, камо ли той. Защо е тук, вместо да си върши работата в стопанството... каквато и да е тази работа? Вместо да е примерно в обора, той стои на половин метър от мен. И е толкова... привлекателен. Дрехите му са изкаляни и са пропити с миризмата на коне, но въпреки това той е... неустоим. Олеле, хлътнала съм с двата крака!

— Моля те, не гледай — промърморвам и навеждам глава, за да скрия смущението си. — Нищо не струва.

— Напротив! Фантастична е! — възкликва той. — Уловила си ефекта на светлината, отразена в листенцата на цветовете. Невероятна си!

— Не, не струва! — повтарям. — Моля те, не я гледай.

— Не говори така, Маги! — възразява той. — Искрен съм, не ти правя комплимент. Много си талантива. Удивително е как си сътворила толкова красива картина от наглед простички елементи.

— Ами... благодаря — промърморвам свенливо — хем ми е неловко, хем съм поласкана. Още не ми се вярва, че картината се е получила, но пък той я харесва и това стопля сърцето ми.

— А моята харесва ли ти, татко? — Поли подскача пред него, лицето ѝ сияе.

— Чакай да я разгледам. — Той се преструва, че задълбочено проучва рисунката ѝ. — Такаааа...

Малката го наблюдава как се взира в безумния калейдоскоп от цветове върху листа и с трепет чака оценката му.

— Според мен...

— Да? Какво? — Тя едва сдържа вълнението си.

— Мисля, че...

— Хайде, бе, татко! Побързай!

— Мисля, че... не съм виждал по-красива картина.

— Сериозно? — Поли започва да танцува — толкова е щастлива.

— Съвсем сериозно. Какво мислиш, Маги? — пита ме със сериозен тон.

Иска ми се да възкликна: „Мисля, че си най-добрият баща на планетата“, обаче кимам и казвам:

— Съгласна съм, Едуард. Картината издава зрялост, нетипична за възрастта ѝ.

— Точно така.

— Какво означава това? — интересува се малката.

— Означава, че си много талантива — отговарям. — Радвай се на дарбата си и се гордей с нея.

— Къде ще окачим този шедьовър? — пита Едуард.

— Може ли на хладилника? — възкликва Поли.

— Не, не, ще измислим по-хубаво място. Момент, хрумна ми нещо — добавя той ѝ хуква нанякъде.

— Какво става тук? — пита леден женски глас. Джун се е появила незабелязано и по изражението ѝ личи, че присъствието ми не я радва.

— Рисуваме, бабо! — Изкисква се малката, изтичва при баба си и я прегръща през кръста. — Ела да видиш моята картина.

Потапям четката в бурканчето с вода. Усещам как очите на Джун като свредели се забиват в тила ми и когато се обръщам, виждам, че тя наистина ме наблюдава, и то с нескрита омраза.

— Хубава картина, скъпа. — Джун кисело се усмихва, докато слуша задъхания монолог на внучката си, която отново бърбори като картеница.

— ... и Маги каза, че мога да нарисувам каквото искам, а пък аз ѝ отговорих, че ще нарисувам как Сафи яде морков, и тя ми каза да го направя и че няма начин да сбъркам, защото в рисуването няма правила...

Звънливото ѝ гласче продължава да ехти, докато обяснява с най-големи подробности как е нарисувала шедьовъра си. Аз пък се опитвам да не забелязвам омразата в погледа на баба ѝ.

— Миличка, чуй какво ще ти кажа. — Джун кляка до малката и прекъсва пороя от думи. — Моля те, излез на двора и потърси Хенри. Цяла сутрин не съм го виждала.

— Много е палав този котарак, нали, бабо? — Поли театрално въздиша и избърсва в престилката дланите си, изцапани с боя. — Само да го намеря, ще му дам да се разбере.

— Да, скарай му се, миличка. — Джун ѝ се усмихва. — Ще си вземе бележка, сигурна съм.

— И аз! — Поли изтичва на двора.

С Джун оставаме сами и внезапно въздухът става леден.

— А ти какво рисуваш? — пита тя и бавно прекосява кухнята, за да разгледа моята картина.

— Ами... опитвам се да рисувам, но не ми се получава — промърморвам.

— Така ли? Едуард твърди, че си много талантива. Талантливите художници нямат провали.

— Не съм толкова гениална. — Придърпвам към себе си статива — не искам тази вещица да разгледа „творбата“ ми, защото ще разбере, че не съм никаква художничка.

— Само не ми казвай, че си стеснителна. — Тя повдига вежда.

Реагирам мигновено, като блъфирам:

— Не позволявам на никого да разглежда недовършената ми работа. — Внушила съм си, че носи нещастие.

— И на Едуард ли гледаш така? — пита Джун и се мръщи, сякаш е изяла киселица.

— Моля? — За какво намеква сега?

— И той ли е недовършена работа? Възнамеряваш ли да го „пообработиш“, докато постигнеш желания резултат?

— Не те разбирам — избърборвам. Тонът и погледът ѝ ме вледеняват и ме карат да се чувствам като на тръни. Може ли да познае, че харесвам Едуард? Нещо повече, че изпитвам силно привличане към него?

— Напротив, разбираш ме много добре, Маги — заплашително произнася тя. — Предложи да даваш частни уроци на Поли, което беше хитър ход, но и двете с теб знаем каква е истинската ти цел.

— Така ли?

Джун е толкова близо, че дъхът ѝ пари лицето ми.

— Точно така! И не се прави на светена вода ненапита! Мислиш, че Едуард е добра партия, и не си първата, стигнала до същото заключение. Престани обаче с тъпите си игрички, защото няма да се добереш до него чрез децата му. Разбра ли?

— Какви ги говориш! — възкликвам възмутено. Далеч съм от тази мисъл, но... Затова ли предложих да помагам на Поли? Не, разбира се. Харесвам малката бърборана и чувствата ми не са повлияни от онова, което изпитвам към баща ѝ. Никога не бих се възползвала от едно дете. Пък и той е обвързан и със семейството си, и с Одет. — И през ум не ми е минало!

— Разправяй ги на старата ми шапка — процежда тя през зъби. — Само че си правиш сметката без кръчмаря: Едуард още обича дъщеря ми и тя завинаги ще бъде в сърцето му. Планът ти ще се провали. С гръм и трясък.

Не мога да си кривя душата: Джун има право; гледката в гробището ме убеди, че Едуард още обича покойната си съпруга.

Преди да кажа още нещо, Поли се втурва при нас, притиснала до гърдите си котарак с тигрови шарки, и възкликва:

— Бабо! Намерих Хенри. Никога няма да познаеш къде се беше скрил!

Животното жалостно измяква и се опитва да се изтръгне от прегръдката на момиченцето.

— Къде, миличка? — пита Джун и гласът ѝ става топъл и приветлив.

— Мушнал се беше под хвойновия храст — съобщава Поли. — Тъкмо беше хванал ей това. — Пуска котарака, пъха ръка в джоба си и изважда разкъсана мишка, после я хваща за опашката и аз виждам, че главата на животинчето почти е откъсната. В първия момент си казвам, че се шегува и че това не е истинска мишка, а от онези играчки, с които си правим лоши шегички. Като малка и аз имах същата. Е, почти същата. Очевидно производителите са подобрили технологията, защото тази мишка прилича на истинска.

— Поли! — ахва Джун. — Веднага я хвърли! Милион пъти съм ти казвала да не внасяш вкъщи умрели мишки!

— Ама, бабо, тази е много голяма! Разгледай я хубаво!

В този момент разбирам, че мишката с наполовина откъсната глава не е изкуствена. На сантиметри от мен се полюшва отвратителен

мъртъв гризач! Ако го видех преди няколко седмици, щях да повърна. Сега го гледам, без да запищя и да избягам. Вече не се страхувам, може би защото често виждам на пътя животинчета, убити от преминаващи коли.

— Миличка — отново се обажда Джун, — плашиш Маги. Нали е гражданка и не е свикнала да гледа умрели мишки. Добре ли си, Маги? Пребледняла си, защо не поседнеш? Седни и се наведи така, че главата ти да е между краката, така се прави при прилошаване.

Иронията ѝ е убийствена. Иска ѝ се да припадна, та Поли да си помисли, че съм изнежено градско момиче.

— Благодаря за загрижеността, Джун. Добре съм — отговарям спокойно. — Поли, ако обичаш, изхвърли мишката. Време е да подновим урока.

— Добре, Маги, ей сега. — Малката притичва до вратата, засилва се и хвърля животинчето обратно в храстите.

Обръщам се към Джун: може би греша, но ми се струва, че за пръв път ме гледа с известно уважение.

— Госпожи и госпожици! — провиква се Едуард от вратата и влиза в кухнята. — Намерих каквото ми трябваше. Поли, дай ми твоята рисунка. Открих нещо, което ще ѝ придаде завършен вид.

— Какво е? — изписуква малката! — Кажй де!

— Рамка, разбира се. Чудесна рамка за чудесна картина.

— Ще я сложиш в рамка ли? — Поли вдига рисунката си.

— Позна. — Едуард се усмихва. — Така ще мога да я гледам всеки ден. Чудесна идея, нали?

Вместо да отговори, Поли се обръща към мен:

— Какво мислиш, Маги? — Май не е сигурна дали идеята е чудесна или е адски тъпа.

— Баща ти е прав. Всички хубави картини са в рамки — това означава, че творбата е с голяма стойност.

— Благодаря, татко! — въодушевено възкликва малката, широка усмивка озарява облото ѝ лице.

Едуард направи този момент паметен за нея и тя никога няма да го забрави. Наблюдавам я как се затичва към него и той се навежда, за да я прегърне; след секунда отмествам поглед към Джун. Изражението ѝ е особено, сълзи проблясват в очите ѝ. Тя също ме поглежда (с

удивление забелязвам, че очите ѝ вече не са толкова ледени), после безшумно излиза и затваря вратата след себе си.

— Получи ли есемес? — пита ме Едуард. Май не е забелязал, че тъщата му вече не е при нас.

— Какъв есемес?

— От Тед. В четвъртък отново ще има събрание за супермаркета.

— А, да. — Навеждам глава, защото изведнъж започвам да се чувствам неловко насаме с него, сякаш съм задръстена гимназистка. Боже, колко е абсурдно!

— Може би това е нашият шанс — добавя той.

— Нашият шанс ли? — Вдигам глава. Искрен ли е? Възможно ли е да споделя чувствата ми?

— Да убедим всички от Глакън в ползата от нашия план за превръщане на селото в център на изкуствата, разбира се. Ти какво си помисли?

— Същото — избърборвам. Ех, ако знаеше какво ми се върти в главата...

— Готова ли си? Ще спечелим ли битката?

— Не знам... Аз съм външен човек. Може би хората от Глакън ще се подразнят, че се намесвам във вашите дела.

— Вече не си външен човек, Маги, а една от нас. Нали, Поли?

— Да, да, тя вече си е наша! — възкликва малката.

Едуард ми се усмихва и сърцето ми се разтапя. Как да му откажа? Ако сега ме помоли да изрина торта от сто конюшни, на драго сърце ще се подчиня.

— Добре — казвам. — Защо не? И без това няма какво да губим, нали?

— Браво, така те искам! — Той разрошва косата на дъщеря си. — Да се надяваме, че няма да ни изядат с парцалите.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТО ПРАВИЛО: ПРАВИЛАТА СА СЪЗДАДЕНИ, ЗА ДА СЕ НАРУШАВАТ

— Толкова се радвам, че си съгласен, Едуард — изчуруликва Одет от подиума. — Този супермаркет ще е чудесна възможност за селото, от която трябва да се възползваме, ако не искаме да затънем още повече.

Поглежда многозначително към Пег и Тед, които седят на първия ред в претъпканата зала: скръстили са ръце на гърдите си и по израженията им личи, че няма да се предадат лесно.

— Е, не съм съвсем съгласен с всичко, което предлагаш, Одет — студено заявява Едуард.

— Не си ли? — Очите ѝ се разширяват, сякаш не може да си представи защо някой не би се съгласил с нея, каквото и да е казала. Наистина си я бива в играта. Тя е играч с перли и кашмирен пуловер, а такива са от най-опасния вид.

— Ще обясня — казва той. — Мисля, че супермаркетът може и да помогне на Глакън, да. Като начало ще осигури работни места, от които имаме крещяща нужда.

Одет кима енергично, в залата се разнася одобрително мърморене.

— От друга страна — продължава той, — не искаме да унищожим самобитността на селцето, която го превръща в специално място. Мисля, съгласни сте с мен, че Глакън е много специален за всички ни.

Думите му са възнаградени с аплодисменти, подети от Пег и Тед, които ентусиазирано ръкопляскат и подвикват. Забелязвам, че Тед умира да скочи на крака и да продължи овациите.

— За какво намекваш? — сърдито пита Одет, мигновено забравила ролята си на светлина и сладост за любимия. Вижда обаче изненадата му от нетърпящия ѝ възражения тон и бърза да му се

усмихне отново. Тази жена е като Джекил и Хайд — какво толкова намира той в нея? Умът ми не го побира.

— Ами... — Едуард ме поглежда. — С Маги обсъдихме въпроса и вече имаме план, който може и да свърши работа.

Усещам как страните ми пламват. Сигурно понеже всички са се втренчили в мен, а не защото сините му като метличина очи са се впили в моите. Нали?

Половината присъстващи се обръщат, за да ме разгледат. Опитвам се да не се поддам на порива си да се свлека на стола, за да се скрия. Вместо това се насилвам да се усмихна дръзко, все едно съм от хората, които винаги имат уместен план. Освен това отчаяно се мъча да забравя начина, по който Едуард току-що ме погледна. Погледнал ме е, защото съм тук да подкрепя идеята му за артцентъра, нищо повече. Все пак с Одет имат връзка. А пък аз само си фантазирам, че помежду ни има нещо.

— Вие с Маги? — Гласът на Одет е като плющене на камшик. Тя започва да подрежда листовите хартия пред себе си, за да се овладее и да спечели малко време. Начинът, по който стиска в смъртна хватка безценните си документи, издава колко е вбесена. Наблюдавам как дългите ѝ нокти, лакирани в перленорозово, дращят листовите хартия като нокти на хищна птица.

— Да, с Маги — потвърждава Едуард и ми се усмихва. — Както ви е известно, тя е известна художничка и е в Глакън, за да работи по важна поръчка.

Потръпвам, когато изрича това. Какво ме накара да излъжа толкова глупаво? Ех, ако му бях казала истината, че съм безработна брокерка... Може би нямаше да му пука. Но пък от начина, по който реагира, когато говорихме за агентите по недвижими имоти, стана ясно, че ги ненавижда. Все едно, твърде късно е да си признавам сега, когато всички ме мислят за художничка. Чувството за вина ме залива като цунами. Чувствам се ужасно, задето ги оставих да ме мислят за нещо, което не съм. Опитвам се да прогоня тази мисъл, защото ако се съсредоточа върху нея, няма да съм в състояние да изрека нещо щогоде умно, а Едуард има нужда от подкрепата ми. Вълнуващо е да го гледам с каква убеденост говори за селцето, което обича. Искане ми се хората да подкрепят идеята му и да участвам в осъществяването ѝ, макар да съзнавам, че всъщност би трябвало да избягам, преди да се

забъркам в още беди. Обаче нещо ме подтиква да остана и знам, че причината е Едуард. Тихото гласче в главата ми не може да бъде заглушено: тук съм, защото не желая да си тръгна. Искам да остана заради Едуард и заради чувствата си към него.

— ... Маги също мисли, че нашето селце има потенциал да привлече хора на изкуството — продължава Едуард. — Така че с нея обединихме усилията си (при тези думи Одет видимо потреперва) и сме на мнение, че можем да рекламираме Глакън като „убежище“ за художници.

— Убежище за художници ли? — Гласът на Одет е смразяващ. — Това ли е великият ви план?

— Да — кимва той. — Можем да каним художници от целия свят, за да творят тук. Ще изградим галерия, дори ще организираме фестивал...

Моля? За фестивал не сме говорили — очевидно Едуард е доразвил идеята. Замисълът за фестивал е гениален. Няма да е гръндж парти или пък роквакханалия като Гластънбъри, разбира се, а културно събитие. Ще има изложби, демонстрации на изработване на предмети на изкуството, такива работи. Местните ще дават на гостите стаи под наем, Мати, собственикът на кръчмата, ще спечели състояние, Пег и Тед също ще са на печалба. Колкото повече мисля за предложението на Едуард, толкова по-блестящо ми се струва.

— Чакай малко — прекъсва го Тед, — каква ще е ползата за нас от тези изложби и разни там „убежища“?

— Тия фестивали не ми харесват, Едуард. — Пег не е убедена. — Ще има секс и наркотици...

— Да — провиква се някой, — не щем такива работи тука.

— Напротив, искаме! — обажда се друг и в залата избухва смях.

— Може да има борби в кал или оргии. Гледала съм ги по телевизията! — Бети от месарницата възбудено подскача до мен, рулцата с наденички в кошницата до краката ѝ вдигат пара и ухаят апетитно. Вече се опита да ме съблазни с тях, но аз устоях. Не мога да допусна Пег да ме види да общувам със съперницата ѝ. После ще издебна, когато не ме гледа, и ще си взема едно рулце.

— Продължавай да си мечтаеш, Бети — попарва я шишкавият Джими, който пак е със синия си пуловер.

Започва разгорещен дебат относно вероятността за оргия на сред кално поле.

— Не, не, чуйте ме — провиква се Едуард. — Нямам предвид нещо като Гластънбъри — разбира се, не можем да го допуснем. Говоря за много по-културно събитие. Например като литературния фестивал в Хей он Уай.

— Чувал съм го — казва Тед. — Една година бяха поканили там Дан Браун.

— Тъй ли? — оживява се Пег. — Мислите ли, че Дан Браун би дошъл и тук? — пита с ококорени очи.

— Я не говори глупости — срязва я Бети от месарницата. — Дан Браун никога няма да стъпи в Глакън.

— И защо не? — нацупва се Пег. — Какво му е на нашето селце? С нищо не сме по-лоши от Хей он Уай.

— Бих казал, че сме по-добри — съгласява се Тед. — Много по-добри. Дан Браун ще е глупак, ако не ни посети.

— Ама той не е художник — подсмърква Бети. — Писател е.

— Ами тогава може да повикаме онова момиче — предлага Пег. — Нали се сещате, оная с боклуците на леглото.

— Треиси Емин? — Охранителят Джими пребледнява.

— Същата. Може и да дойде. Или оная мъж?

— Нека позная. Оня, дето потапя умрели крави във формалдехид? — Джими притиска ръце към главата си.

— Да! — възкликва Пег. — Е, не ми е съвсем по вкуса, но ще е добра реклама за селото. Постоянно е във вестниците.

— Чуйте! ЧУЙТЕ! — избухва Едуард. Всички отново замлъкват. — Ако, подчертавам, ако този проект се осъществи и пожъне успех, може да привлече туристи. Богати туристи — добавя с усмивка. — Може да даде препитание на всички ни.

Пег и Тед сякаш се обнадеждават.

— Значи мислиш, че магазинът ни ще бъде спасен, а? — пита тя.

— Никой не може да каже със сигурност — отвърща откровено той, — но си струва да опитаме.

Залата зажужава като кошер, хората започват да обсъждат плана със съседите си.

— Тишина! — Одет удря с малкото чукче по масата. — Тишина! — Изчаква всички да млъкнат, обръща се към Едуард и му се усмихва

престорено: — Чудесна идея. Има обаче един проблем.

— Какъв точно? — обаждам се аз. Струва ми се нечестно да не помогна на Едуард.

— На него говоря — сопва се проклетницата. — Не на теб.

— Спокойно — намесва се той. — Маги сигурно има какво да каже. Все пак тя е специалистката.

Изчервявам се. Боже, чувствам се ужасно, задето го лъжа. Защо постъпих така?

— Добре — начумерено промърморва Одет. — Щом настояваш. — Задържа погледа си върху мен, повдига вежда и иронично подхвърля: — И тъй, Маги, като специалистка и прочута художничка ще ни осветлиш ли кой ще плати този проект? Освен ако не извадиш парите от джоба си, разбира се. От друга страна, както чувам, художниците не печелят кой знае колко... не и докато са живи.

Пег си поема въздух. Много добре разбира за какво намеква Одет — че би могла да ме удуши с голи ръце, стига да ѝ се удаде и най-малката възможност.

— Много добър въпрос, Одет — отговарям и ставам от мястото си. — С удоволствие ще ти отговоря. — Лъжа, разбира се. Какво ти удоволствие, изпитвам ужас, панически ужас.

— Страхотно. — Одет се обляга на стола си и се усмихва. — Моля те, продължавай.

— Ами... — поемам си дълбоко дъх и се опитвам да запазя спокойствие — ... бихме могли да потърсим финансиране. Има субсидии, за които можем да кандидатстваме. Правителството...

— Правителството не отпуска средства на никого, Маги — прекъсва ме тя, — но може да не си забелязала, че публичното финансиране е напълно замряло?

Покашлям се. Злобарката няма да се даде лесно.

— Можем да си намерим частен инвеститор — казвам.

— Частен инвеститор? — разсмива се Одет. — Моля те. Вече няма частни инвеститори.

— Все още се намират хора, които искат да вложат пари в изкуство — защитавам се, — особено ако и те спечелят нещо. — Питам се дали да не спомена „Ксанта“. Не мога просто ей така да пусна бомбата, ще бъде шок за всички. Трябва внимателно да подбера момента.

— Губим си времето. — Тя ми махва да млъкна. — Този план е неосъществим.

— Чакай, Одет — намесва се Едуард, гласът му е като от стомана. — Да изслушаме Маги.

— Виж, трябва ни консенсус за това как е най-добре да процедираме. Времето е от особено значение, не можем да си позволим да го пилеем.

— Някои сме постигнали консенсус — отговаря й Тед. — Някои имаме много ясен консенсус.

— Да, бе, кой е умрял, че си станала кралица на света? — измърморва Пег достатъчно силно, че да я чуят всички наблизо.

Одет продължава, сякаш не ги е чула, сякаш са кално петно върху иначе идеалния пейзаж и е най-добре да бъдат избягвани. Знам, че ако може по някакъв начин да се отърве от тях, ще го направи на мига.

— Мисля, че при така стеклите се обстоятелства ще ни е от полза подкрепа. От независим експерт. За да ни помогне да се съсредоточим... — Тя млъква, за да придаде по-голям драматизъм на ситуацията и хората възбудено зашепват помежду си, питайки се кой ще е този независим експерт. — Ето защо съм поканила директора на „Ксанта“ — Ирландия, за да обсъди с нас построяването на търговския център.

— Моля? — изкрещява Тед. Забелязвам, че се е зачервил като домати.

Настъпва хаос, съпроводен от глъчката на хората, опитващи се да смелят тази информация.

— Успокой се, Тед — надвиква ги Одет. — Много добре знаеш, че последния път Лорънс не беше изслушан. Честно ще е сега да чуем какво има да ни каже.

— Да разбирам ли, че директорът е бил тук и преди? — питам Бети.

— Да, преди няколко месеца довтаса уж да разговаря с нас. Много грозно се получи.

— Така ли?

— Беше довел собствена охрана и горилите му се опитаха да изхвърлят Тед от залата. — Не изглежда твърде разстроена от спомена

— може би защото с Пег са смъртни неприятелки, макар враждата им да е негласна.

Леле! Не мога да си представя Тед да бъде изхвърлен — той е толкова блага душа. Но пък, от друга страна, може да стане много свиреп, когато са засегнати интересите му.

— Не е за вярване, че действаш зад гърба ни, Одет — беснее Пег. — Заложила си ни капан!

— О, бъди разумна. — Наперената ветеринарка отново подрежда документите пред себе си и избягва погледа ѝ. — Ако ви бях казала, че Лорънс ще присъства, щяхте да откажете да го изслушате. Беше единственият начин да събера всички заедно — съвсем разбираемо е.

— Ами да! Искам да го чуя какво ще каже — провиква се някой от задните редове.

— И аз — съгласява се друг.

— Не е чудовище, Пег — обажда се трети, — а пък ние имаме нужда от работа.

— Видя ли? — самодоволно се усмихва Одет.

Пег сяда на мястото си. Много е недоволна от развоя на събитията, крайно недоволна.

В дъното на залата настъпва оживление, внушителен мъж с раиран костюм и кожено куфарче под мишница си пробива път към сцената.

— Лорънс — изгуква Одет и го целува по страните, — колко се радвам да те видя отново!

— Одет. — Той също я целува. — Изглеждаш прекрасно както винаги.

— О, благодаря ти — изкикотва се тя и се изчервява. — Много се радвам, че успя да дойдеш.

— За мен е удоволствие, скъпа, абсолютно удоволствие. Здравеееейте, всички! — Лорънс се обръща с лице към аудиторията, гласът му кънти. — Благодаря ви, че сте тук тази вечер.

Такава голяма работа е, че почти очаквам да затанцува степ или да извади зайче от куфарчето си в опит да впечатли всички ни.

— Нямаше да дойдем, ако знаехме, че си тук — обявява Тед с каменно изражение. — Бяхме подведени.

— Пег, Тед, радвам се да ви видя отново. — Лорънс ги поглежда и подминава факта, че току-що е бил обиден.

— Ще ми се и аз да можех да кажа същото — отвръща Пег. — Но не мога.

— Е, Пег, не прави нещата по-трудни. Не съм дошъл да се караме. Тук съм, за да поговорим. Нищо лошо няма, нали?

— Че откога змиите разговарят? — сопва се тя.

— Отново си довел биячите си, нали? — добавя съпругът ѝ. — Или пък ме чакат отвън, а?

— Хо-хо, вие двамата наистина действате ободряващо! — Тонът на Лорънс е приповдигнат, но в гласа му се долавят сурови нотки. Изглежда, че Пег и Тед са му трън в задника, колкото и да се опитва да ги обезвреди с чара си, с който заплънява Одет. — И преди ви казах, беше недоразумение — продължава. — Момчетата нямаше да те наранят, Тед, много добре го знаеш.

— Точно защото знам как действат твоите горили! — кресва Тед, лицето му е като буреносен облак. — Те... Те ме извлякоха насила!

— Можеха да го убият! — крещи и Пег. — Има висок холестерол. Като нищо може да получи инфаркт, ако изяде само още едно шоколадче „Марс“.

Отново избухват оживени разговори и Лорънс запристъпва нервно от крак на крак, сякаш се пита как да продължи.

— Хайде, хайде, вече всичко е зад гърба ни — подхвърля. — Време е да продължим напред, да гледаме в бъдещето.

— Можехме да те съдим до дупка! — Пег размахва юмрук към него. — И още можем!

— Виж, да дадем на Лорънс възможност да говори. Така е честно — намесва се Одет с явното намерение да намали напрежението.

— Каква ти честност! — провиква се някой.

— Ето на! — обажда се Пег.

— Лорънс, можеш ли да споделиш с нас новата информация, свързана с търговския център? — дълбае Одет, без да обръща внимание на прекъсванията.

— Да, мога. — Той се покашля и сменя приветливата си физиономия с по-сериозна и делова, все едно слага маска. — Както вероятно всички знаете, молът е получил зелена светлина от общинския съвет.

— Виж ти! — възкликва Пег. — Колко удобно.

— Така че ако преодолеем възраженията... — той поглежда нервно двамата съпрузи, — имаме готовност да започнем работа. Изчислили сме, че изграждането на мола ще ни отнеме дванайсет седмици, още дванайсет са необходими за довършителните дейности. Гарантирам, че търговският център ще е чудо на съвременната архитектура.

— Колко вълнуващо! — превъзнася се Одет.

— Радвам се, че мислиш така — поглежда я Лорънс. Въобразявам ли си, или зяпа гърдите й?

— Значи ще минат само шест месеца, докато търговският център отвори врати? — превзема се тя.

— Да, шест месеца, докато заработи на пълни обороти! — Лорънс вдига палци, опитвайки се да спечели симпатиите на присъстващите.

Потресена осъзнавам, че е точно като на конкурс за красота: Одет е сервилната коментаторка, а Лорънс е като изпълнена с надежди участничка, която се опитва да впечатли хората. Не че би могъл да спечели награда с това шкембе, преципано от колана на впития му панталон.

— Шест месеца, преди селото ни да бъде съсипано, искаш да кажеш! — яростно се провиква някой. Пег и Тед започват да ръкопляскат.

— Шест месеца. Точно така, Одет. — Лорънс храбро се опитва да не обръща внимание на протестите. — Ако всичко върви по план, разбира се. — И отново поглежда разтревожено към първия ред.

— Тук пише, че ще осигуриш нови работни места за местните хора, нали, Лорънс?

Струва ми се, че Одет и шишкавият й приятел са репетирали предварително — всичко е прекалено гладко, като извадено от прессъобщение.

— Съвсем вярно — усмихва се той. — Интеграцията в общността е от изключителна важност за „Ксанта“. Ние много ценим Глакън и ще дадем всичко от себе си, за да осигурим работа за населението от околността.

— Но кое гарантира това? — пита познат глас. Едуард е. Облегнал се е на стената и изглежда разтревожен. Боже, толкова е готин, когато е сериозен. Обаче се опитвам да не мисля за това —

крайно неуместно е, особено при положение че приятелката му е само на няколко крачки от нас. Одет би ме удушила, ако знаеше и частица от това, което чувствам към гаджето ѝ. Отново се запитвам какво намира Едуард в нея — двамата са толкова различни. Дори са на противоположни позиции относно строежа на търговския център. Той е реалист — наясно е, че молът най-вероятно ще бъде построен, но иска да е сигурен, че районът поне ще извлече някаква полза от това. Искрено желае най-доброто за селото.

На Одет очевидно не ѝ пука за евентуалните негативни въздействия и не я е грижа за изгодата на Глакън. Виждам я как гневно присвива очи — не ѝ харесва, че Едуард подлага на разпит приятелчето ѝ от „Ксанта“.

— Ще дадем всичко от себе си — въодушевено повтаря Лорънс. — Но няма доживотни гаранции, разбира се. Утре всички може да умрем, нали така?

— Поне ти би могъл! — провиква се Пег и надвива шума в залата. Хората не са доволни от изявлението на господин директора.

— Едуард, няма смисъл да търсиш под вола теле. — Гласът на Одет е кадифен, но в него се прокрадва и стоманена нотка. — Повечето хора, които ще бъдат назначени в търговския център, ще са местни. Нали, Лорънс?

— Такъв е планът, Одет! — съгласява се той и се усмихва лъчезарно на присъстващите. — Такъв е планът!

Под жизнерадостната си външност той тип е хитра лисица. Много добре знае какво прави. Ръси празни обещания, без да показва нещо черно на бяло. Умна маневра. Улавям погледа на Едуард и той леко ми кимва. Разбирам посланието му: не му е сега времето да разкриваме повече за идеята си за артцентъра, не и след като Лорънс е тук — напрежението е прекалено голямо. Кимвам му в отговор, за да види, че съм го разбрала. Усмихва ми се. Защо от усмивката му краката ми се подкосяват?

— Твърдиш, че молът ще привлече много клиенти, така ли е? — продължава да каканиже Одет. Изглежда, сякаш четете глупав сценарий, който си е приготвила предварително. Това няма как да не е репетирано.

— Разбира се — отговаря той. — Всъщност съм подготвил изчисленията. Ще ги покажа на екрана, та всички да ги видят.

Як мъжага довлича на сцената прожекционен апарат и виждам как Тед пребледнява — сигурно якият е от охранителите на Лорънс, които предния път са го изхвърлили от залата.

След секунди светлините са угасени и апаратът забръмчава.

— Многообещаващо, многообещаващо, наистина! — възкликва Одет, докато всички гледат диаграмите и графиките на екрана зад гърба ѝ. Прекалено са сложни и подозирам, че тъкмо това е била целта на Лорънс. Иска да обърка хората с числа и с графики, да ги омагьоса с гръмки фрази, та да се предадат без бой.

— И кой казва, че тези тъй наречени клиенти ще дойдат в селото ни? — пита Тед. — Може да стане тъкмо обратното! Да си напазаруват в търговския център и да се приберат по домовете си. Глакън ще се превърне в призрачно село.

— Да, да... — Лорънс си придава съпричастно изражение. — Разбирам притесненията ви, напълно ги разбирам. Но имаме изследвания, които доказват обратното. Ето, нека ви покажа. — Започва да ровичка в полумрака и измъква още документи от куфарчето си. Одет ги пъха в прореза на апарата.

— Виждате ли тук? — Той посочва на екрана. — Открихме мол в малко градче на западния бряг преди две години. Точно като в Глакън и там не бяха отворени за прогреса, някои жители имаха възражения. Които ние приехме много присърце, разбира се. Така или иначе, ако погледнете данните от проучванията, ще се убедите, че градчето се е облагодетелствало от мола. Търговският обмен е нараснал с трийсет процента, също и приходите. Сделката е печеливша отвсякъде — това изследване го доказва.

— Колко възхитително! — възторгва се Одет. — Нали така?

— Това случайно да е независимо проучване? — обажда се Едуард.

Одет се намръщва и бърза да каже:

— Проучването си е проучване. Резултатите говорят сами за себе си.

— Не е точно така. — Тонът му е рязък. — Всяко проучване може да бъде манипулирано така, че да доведе до различни резултати.

— Какво необичайно твърдение! — изджавква Лорънс, а приветливото му изражение помръква.

— Едуард, моля те! — въздиша Одет. — Ако продължаваме така, няма да стигнем доникъде.

— Добре де, нека предположим, че проучването е легитимно — казва Едуард. Всички в салона са се извърнали към него. — Можете ли да ми кажете какво е местоположението на мола, за който говорите, спрямо селото?

— Не разбирам накъде биете — изфучава Лорънс.

— Нима? Обзалагам се, че онзи търговският център е построен така, че на клиентите да им се налага да минават през селото, за да стигнат до него, прав ли съм? А ако е така, тогава е логично част от тях да си купят нещо от местните магазини, с което се обяснява ръстът на продажбите.

— Аз... Аз... — Лорънс гледа към прожекционния апарат така, сякаш иска да го накара да отговори.

— Само че в Глакън е различно, нали? — продължава Едуард. — Потенциалните клиенти няма да минават оттук, за да стигнат до вашия търговски център, прав ли съм, Лорънс? Мястото е твърде отдалечено.

В залата отново избухват дискусии, докато хората се опитват да осмислят тази информация. Той е прав, разбира се. Двете ситуации са коренно различни.

— Лорънс, мисля, че имаш още новини за нас. — Одет отчаяно се опитва да отклони разговора от тази тема. Оставам с впечатлението, че държи обектът непременно да бъде построен. Каква ли е причината?

— Да, така е. — Директорът на корпорацията отново престорено се усмихва на зрителите в затъмнената зала. — Някои от вас се тревожат, че търговският център ще загрози пейзажа.

— Ще е грозно петно върху пейзажа, по-точно! — провиква се Пег.

— Да речем, че имате известно основание. Затова в знак на добра воля решихме да променим елементи от комплекса, за да му придадем... по-естетичен вид. По-приемлив за окото.

— Защо така, Лорънс? — подава репликата си Одет.

— Защото сме на мнение, че сградата трябва да е отражение на общността — искаме да не дразни никого.

— Много тактично, бих казала.

— Благодаря — великодушно отвърща той, сякаш се мисли за кралска особа. — Ето защо направихме големи разходи, за да преустроим отдела за конфекция.

— Променили сте един участък от цялата постройка ли? — пита Тед. — Колко щедро от ваша страна.

— Навярно ще се съгласите, че разликата е голяма — невъзмутимо продължава господин директорът. — Преустройството на тази част ще промени облика на цялата сграда спрямо околната среда. Хвърлихме много труд и доста пари.

— Със сигурност е било така! — приглася Одет.

— Да, но искахме да го направим както трябва. Екипът, който работи по проекта, е от най-висока класа, а архитектът ни е гений.

— Много време ли му трябваше, за да направи промяната, Лорънс? — пита тя.

— Ще имаш възможност да го питаш, защото тази вечер той е тук, за да отговаря на въпросите ви. — Държи се като водещ на тъпо телевизионно шоу. Всичко е режисирано, вече съм убедена. Хората изпъват вратове, за да видят къде е архитектът. — Робърт, заповядай. Не се стеснявай!

Робърт? Архитектът се казва Робърт? Какво ужасно съвпадение. Но все пак вероятно има стотици архитекти, които носят името Робърт, защото то не е толкова необичайно, нали така? В тъмното зървам силуета на човек, който идва от дъното на залата. Странно, бих се обзаложила, че е бившият ми. Приликата е невероятна дори в мрака. Само че греша. Просто умът ми играе номера, това е всичко.

— Хммм... не е зле — подсвирва Бети до мен. — Не бих го върнала, ако ме разбираш.

Не може да бъде. Не може да бъде. Невъзможно е...

Човекът се приближава, виждам лицето му по-ясно и стомахът ми се свива. Не мога да повярвам. Той е. Моят Робърт. Бившият ми. Той е архитектът на Лорънс... и сега е на сантиметри от мен.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТО ПРАВИЛО: ПРОСТО ДИШАЙ

— Здравейте, казвам се Робърт Килбрайд и както ви информира Лорънс, аз съм главният архитект на поредния проект на „Ксанта“ тук, в Глакън. — Стои на подиума до Лорънс, който го е прегърнал през раменете и примигва гордо.

Как може да е точно тук, на няколко крачки от мен? Коя ли ужасяваща прищявка на съдбата го е довела тъкмо в забутаното място, където съм намерила временно убежище?

Освен ако... Дали пък не е научил, че съм тук? Кой може да му е казал? Клеър? Дом? Не биха го направили... Нали? Не, Клеър все още е в Индия, за да се самоусъвършенства, а Дом се опитва да преспи с колкото се може повече австралийки. Не биха имали време да организират това. Мама и татко също не са „виновниците“ — дори да мислят Робърт за сина, когото никога не са имали, те знаят, че ние никога няма да се съберем отново.

Ами Тереза? Твърди, че направих огромна грешка, като скъсах с него — доста дълго време ми го натяква. Може ли да го е изпратила тук като част от някакъв шантав сценарий, за да ни събере? Не, невъзможно е. Дори да си мисли, че съм постъпила глупаво, като го зарязах, не би стигнала толкова далеч, сигурна съм. Освен ако децата най-сетне не са я подлудили, разбира се. Което е доста вероятно.

Затварям за миг очи и се опитвам да осмисля положението. Толкова е нереално! Дали пък не си въобразявам? Може би сънувам кошмар и когато се събудя, вече ще е свършил. Отварям очи и сърцето ми се свива. Ето го Робърт: стои на подиума и се усмихва на публиката. Появил се е в новия ми живот като извънземно от космоса.

Внезапно ме осенява най-важното заключение. Ако той ме види, с мен е свършено — всичките ми лъжи ще бъдат разобличени и хората ще научат истината за мен. Едуард ще научи, че не съм тази, за която се представям. Че през цялото време съм се преструвала. Още по-лошо, че всичко, което съм му казала, е лъжа. Какво да правя?

Възможностите профучават през ума ми, докато гледам как бившият ми се усмихва от подиума. Слава богу, че в залата е тъмно — в противен случай щеше да ме забележи едва ли не мигновено.

— Какво парче — прошепва в ухото ми Бети от месарницата. — Отблизо изглежда още по-хубав!

Светлината от прожекторния апарат осветява лицето му. Изглежда добре, няма спор. Има тен и е по-жизнен, отколкото съм го виждала от години. Опитвам се да се съсредоточа и да не се издам. Бети май не забелязва нищо нередно и въпреки че тайно изпадам в паника, тя не би могла да разбере, че главата ми е на път да избухне.

— Робърт, радвам се, че дойде. — Одет сърдечно стисва ръката му. — И ти благодаря, че пътува чак дотук, за да говориш с нас тази вечер. Знаем, че си много зает.

— Няма никакъв проблем, за мен е удоволствие. — Робърт се усмихва снизходително. — Винаги съм щастлив да помогна.

— Той е гений — обявява Лорънс и аз чувам как Пег изсумтява шумно, сякаш не вярва и на една дума.

— Не бих се изразил така. — Робърт отклонява свенливо комплимента.

— Не е комплимент, а истина, приятелю. Накара ме да се гордея с това, определено ме накара. — Прегръща бившия ми през раменете и се обръща към Одет: — За мен е като собствен син.

— Благодаря, приятелю — казва Робърт, — благодаря на всички ви, задето ми предоставихте възможността да дойда тук и да говоря с вас.

— Ако знаех предварително, щях да седна на първия ред — изкисква се Бети и отново ме смушква.

— Наясно съм, че някои от вас може би се притесняват заради мола... — започва Робърт.

— Това е много меко казано — провиква се някой от публиката.

— ... обаче се надявам, че ще успея да разсея страховете ви относно бъдещето на селото. Ето защо съм тук — за да помогна. — Разперва ръце и поглежда към публиката, очите му шарят по столовете. Струва ми се искрен, но пък знам, че много го бива в това, затова ми е трудно да преценя. Дори аз не мога да твърдя със сигурност дали лъже, а на практика знам всичко за него — от коя страна на леглото предпочита да спи, как предпочита да му приготвям

яйцата, кой е любимият му футболен отбор. Колко много обича жълти желирани бонбони...

Последното го изтиквам от ума си. Няма смисъл да се връщам в миналото. Работата е там, че познавам почти всеки детайл от живота му, но не мога да кажа със сигурност защо е в Глакън.

— По всяко време е добре дошъл при мен. — Бети ме сръгва в ребрата и аз неволно изпъшквам. Виждам как Робърт се намръщва и оглежда аудиторията, за да види откъде идва шумът, и навежда глава, за да съм сигурна, че няма да ме познае. Не че инак е твърде вероятно — не съм гримирана, косата ми е прибрана назад, а пуловерът ми май е за боклука.

— Отдавна не съм виждала толкова готин тип. — На Бети почти й текат лигите. — Изключение прави само Едуард Креван — и на него не бих му простила, ако ми се падне възможност!

Отново ме сръгва, но този път си прехапвам устната, за да не гъкна.

— Не виждам брачна халка, а ти? — прошепва.

— Не. — Поклащам безмълвно глава.

— Значи става. — Ликуващо разтрива ръце. — Отдавна тук не сме имали прясно месо. Мислиш ли, че след събранието ще дойде да пийнем?

— Де да знам — измърморвам. Вие ми се свят. Наистина трябва да изляза оттук.

— И тъй, Робърт — Одет се усмихва престорено от сцената, — ще ни разкажеш ли за новата зала за дрехи?

— Ще се радвам да го направя — усмихва й се той и аз се плъзгам надолу в стола си.

Как да избягам, без да привлека внимание върху себе си? В момента Робърт не може да ме види, защото осветлението е изключено, но щом лампите светнат, със сигурност ще ме забележи.

— Наясно сме, че сградата трябва да се вписва в пейзажа, и смятаме, че сме постигнали целта с този нов дизайн — обявява Робърт. На екрана се появява изображението на преустроения търговски център. — Вижте тук — посочва той чертежа, — значително сме намалили размера на тази част, за да ребалансираме цялостната визия.

— Изглежда страхотно — заявява Одет.

— Изглежда ужасно! — провиква се някой. — Точно толкова отвратително, колкото си беше и преди.

— Не е чак толкова зле — виква друг.

— Ти пък какво знаеш? — отвръща трети.

— Моля за тишина! — Одет удря с чукчето по масата. — Има ли въпроси от залата? Някакви смислени въпроси?

— Получил ли е вече някой договор за изграждането? — чувам въпроса на Едуард и още повече се свивам на стола си. Страхотно! Мъжът, когото обичам, си говори с бившия ми, дето го зарязах.

Още щом мисълта се появява в главата ми, осъзнавам, че е истина. Не просто харесвам Едуард, обичам го. Истински го обичам. Започвам да се потя, щом истината ме връхлита.

— Още не — отговаря Робърт с равен глас. — Скоро ще бъде обявен конкурс.

— Ще бъдат ли допуснати местни предприемачи?

— Както казах, ще бъде обявен конкурс — повтаря Робърт. — Тогава ще пресеем молбите и оттам ще поемем нещата. Очакваме да има голяма конкуренция.

Докато той говори, Лорънс доволно намига на Одет — подозирам, че ще получи огромно удовлетворение, като вземе колкото се може повече срещу парите си.

— Ех, да можех да измисля нещо, за което да го питам — изсъсква Бети. — Такъв пич е!

— Ами трафика? — пита Одет, сякаш е прекарала безсънни нощи в терзания за тази подробност.

— Уместен въпрос — ласкае я Робърт. — Ще бъдат изградени подземен и надземен паркинг.

— Значи ще има достатъчно място за всички? — изкисква се тя.

— О, да. И паркингът ще е безплатен, разбира се.

— От тези допълнителни коли в района няма да има полза, само ще замърсят красивата ни местност! — Пег се е изправила наред залата. — Всички се опитвате да ни забаламосате!

Робърт поглежда разтревожено към Лорънс. Не е съвсем сигурен как да се оправи с Пег, която е станала от стола си — сигурно му прилича на оръдие със запален фитил.

— Не се опитваме да баламосваме никого, Пег — бърза да я успокои Лорънс. — Опитваме се да подобрим условията за живот на

хората от Глакън. Не би ли искала да си купиш пресен кориандър, ако ти потрябва?

— Мразя кориандър — изсумтява тя.

— Аз го обичам! — провиква се някой.

— И аз — обажда се друг глас.

— Видя ли? Не можеш да спреш прогреса, Пег — заявява той, погледът му е като кремък. — Както и да се опитваш, няма начин да го спреш.

— Заплаха ли е? — Тед също се изправя. — Заплашваш съпругата ми ли?

— Разбира се, че не — отговаря спокойно Лорънс. — Но тя доста се пали. Може би трябва да я отведеш вкъщи и да й дадеш чаша чай. Успокой я малко.

— Ти... — За секунда Тед се изкатерва на подиума и крясва: — Ще си платиш за това!

— Исусе, Богородице и Свети Йосифе! — Лорънс хуква да се крие зад Одет. — Момчета! Момчета! Изведете тоя лунатик оттук.

Двама яки мъжаги се появяват на подиума и се втурват към Тед, който размахва юмруци към разтреперания Лорънс. Одет се опитва да изпъди Тед все едно че е досадна муха, а Робърт наблюдава с изражение на неподправено объркване.

— Разкарайте се от него, животни такива! — пици Пег и се спуска към един от биячите, който е хванал Тед за колана и се опитва да го извлече навън.

Вече всички са на крака и настъпва хаос, защото местните се качват на сцената и се включват в мелето: размахват се юмруци и се раздават удари. Внезапно забавлението е свободно за всички.

Осъзнавам, че е настъпил подходящият момент. Ако действам сега, ще се измъкна, преди да се включи осветлението, и Робърт никога няма да разбере, че съм била тук. Тръгвам бързо и минавам покрай Бети, която крещи:

— Дръж го, дръж го!

Не съм сигурна на чия страна е и не чакам, за да разбере. Вече съм до вратата, готова да се гмурна в нощта, когато чувам Пег да надвиква глъчката.

— Помощ! Помогнете! — вика тя и се оглежда безпомощно. Обръщам се и виждам, че Тед, блед като платно, е паднал на подиума.

Лорънс явно се е измъкнал от залата.

О, не. Нещо се е случило със стария ми приятел, а хората са твърде заети да си разчистват сметките, за да забележат. Ако се върна, с мен е свършено — Робърт ще ме види и истината за мен ще лъсне. Обаче Тед има нужда от помощ и Пег е ужасена. Нямам избор. Прогонвам мислите за последствията, обръщам се и си проправям път през тълпата, за да стигна до сцената.

— Маги! — разридава се Пег, като ме вижда. — Маги, помогни ми, има сърдечна криза!

— Нищо ми няма на сърцето, Пег, не преувеличавай — немошно се обажда Тед.

— Добре ли си? — Навеждам се, за да го разгледам.

— Прилоша ми, момиче. — Усмивка ми се измъчено. — Нищо ми няма, след минута ще съм си добре.

— Не се тревожи, Тед, ще се справиш — казвам му. — Ще те закараме в болницата — добавям с престолено спокойствие, въпреки че съм паникьосана. Изглежда Пег не преувеличава — Тед не изглежда добре. Има нужда от лекар, и то веднага. — Остани при него — нареждам ѝ по-спокойно, отколкото се чувствам. — Ще повикам линейка.

— Линейка ли? — Гласът ѝ трепери.

— Само като предпазна мярка. — Прегръщам я бързо. — Сигурна съм, че ще се справи, но не бива да рискуваме, нали?

— Не, не — хлипа тя. — О, Маги, ако нещо стане с него, ще умра. Той е любовта на живота ми.

— Знам, скъпа. — Прегръщам я силно. — Сега седни до него и дръж ръката му, връщам се веднага. Оглеждам се за тихо кътче — в залата още е лудница и искам да съм сигурна, че хората от Бърза помощ ще чуят какво им казвам.

— Маги? — Едуард е застанал до мен.

— Става дума за Тед — обяснявам и бързо набирам 999. — Мисля, че е в прединфарктно състояние. Ще останеш ли с тях? Пег е много разстроена.

— Разбира се. Не се тревожи, всичко ще е наред. — Стисва отривисто ръката ми и изчезва в тълпата.

Обяснявам ситуацията на хората от „Бърза помощ“ и тъкмо прибирам телефона в чантата си, чувам глас зад гърба си.

— Маги?

Дори не ми се налага да се обърна — веднага разбирам кой е. Играта свърши.

— Здравей, Робърт.

— Какво... какво правиш тук?

Изглежда изненадан. Не е знаел, че съм в Глакън, това е съвсем очевидно. Никой не му е казал къде съм и не ме е дебнел. Това е просто абсурдно космическо съвпадение — ако Господ съществува, значи чувството му за хумор е твърде странно.

— Дълга история. — Въздъхвам. — Сега живея тук.

— Преместила си се? Тук! — Гласът му е изпълнен с недоверие.

— Да, така е.

Знам защо е толкова изненадан. Никога не е предполагал, че ще ме види тук, да не говорим, че при последната ни среща бях елегантна и гримирана. Сега ме заварва в забутано селце, и то с дрехи, с които само преди няколко месеца не бих излязла от къщи. Приличам на... на Клеър, когато започна да търси истинското си аз. А Робърт е шокиран като мен, когато я срещнах с опърпания й суичър. Едва сдържам смеха си, като гледам физиономията му. Щеше да е комично, ако не беше толкова трагично.

— Ама ти мразиш провинцията! — изтъква удивено.

— Не я мразя — отвърщам.

— Мразиш я, веднъж каза, че...

— Че ако се отдалеча от магистралата, ще полудея ли?

Точно това ми каза Дом, когато обявих, че се местя в Глакън. Сигурно съм казала същото и на Робърт.

— Именно! — Тръсва глава, сякаш все още не вярва на очите си.

— Ами, предполагам, че съм сгрешила. — Усмиввам се смутено. — Тук ми харесва. Всъщност обичам това място. — Щом го казвам, значи е така. Наистина обичам Глакън. Започнах да го чувствам като свой дом. Хората тук ми станаха като второ семейство. Разбира се, някои от новите ми приятели са по-шантави — Пег и Тед не са съвсем в час, но аз ги обичам безрезервно.

— Какво работиш? — пита ме Робърт. — Има ли тук агенция за недвижими имоти?

— Не точно... — Опитвам се да измисля нещо. — Заета съм, нали разбираш, с други неща.

— Робърт! — Одет прекъсва разговора ни и застава до бившия ми. — Слава богу, че успях да измъкна Лорънс. Много съжалявам за тази бъркотия. Заради тия селяни стана... някои от тях са същински варвари. Колкото по-бързо се измъкне оттук, толкова по-добре! О, Маги! — Спира да бърбори, като ме забелязва.

— Здравей, Одет.

— Познавате ли се? — пита Робърт.

— В малкото село всички се познават — отвърщам му.

Одет поглежда него, после отново мен и присвива очи, сякаш не може да си обясни какво става.

— Вие... вие двамата познавате ли се?

— Да — отговарям. Няма смисъл да отричам.

— С Маги бяхме заедно... — Робърт не довършва фразата, обаче става ясно какво има предвид.

— Какво? Значи Робърт е тайният ти приятел? — Одет се ококорва.

— Имаш таен приятел? — пита Робърт и явно си прави погрешно заключение. — Леле... Доста си се вихрила, Маги. Напускаш агенцията за недвижими имоти, местиш се тук, хващаш си тайно гадже... С какво още си се занимавала?

— Агенция за недвижими имоти? — Одет зяпва. Определено има зъбни фасети, вече съм убедена. Забавно е какво забелязва човек в критични ситуации.

— Ами, да — отговаря той и изглежда още по-объркан.

— Не си художничка, така ли? — обвиняващо пита тя. — Никога не си била! Въобще не рисуваш под псевдоним! Било е лъжа! Знаех си!

— За какво говори госпожицата, Маги? — пита Робърт.

Отчаяно се опитвам да измисля убедителен отговор. Единственият възможен изход от бъркотията е да ме отвлекат пришълци от космоса. Каква е вероятността да се случи? Повече от нищожна, предполагам, което е жалко, защото предпочитам да ме отвлекат зли извънземни и да извършват зловещи експерименти с мозъка ми, отколкото да призная истината.

— Маги се хвали наляво и надясно, че е прочута художничка! — злобее Одет. Вече е преодоляла шока от разкритието и се забавлява от новината.

— Е, не съм казвала, че съм прочута... — започвам.

Поне това е истина. На практика Пег и Тед разпространиха този слух, не аз. Не го опровергах, разбира се. Аз съм главната виновница за бъркотията.

— Художничка? — Робърт се изкисква и ме тупва по гърба малко по-силно от необходимото. — Колко забавно!

— И кое му е забавното? — Чувствам как косъмчетата на тила ми настръхват. Добре де, може и да съм излъгала, но защо намира идеята ми да рисувам за толкова необичайна?

— Е, не си Ван Гог, нали, Магс? — подсмива се той.

— Друго разправяше — продължава Одет. — Проглуши ни ушите с историята за кариерата си, а всъщност е живяла в лъжа! Дори ни каза, че е рисувала под друго име, за да не можем да я разкрием!

— Одет, беше недоразумение, което излезе от контрол — захващам се да обяснявам. — Не съм имала намерение да заблуждавам хората.

— А ние трябва да ти повярваме, нали? — подсмива се тя. — Особено след като каза на всички, че си художничка, а всъщност си брокерка. И лъжкия! — добавя, повишавайки глас.

Настъпва мъртвешка тишина. Поглеждам през рамото ѝ към Едуард, който изглежда ужасен. Не съм сигурна за другите, но той е чул всяка дума — вече знае, че съм от тези, които най-много презира.

Взирам се в него, докато Робърт и Одет проследяват погледа ми. По лицата им ясно се вижда, че са схванали ситуацията: разбират какво чувствам към Едуард. Сега знаят цялата истина. Случи се — точно както предчувствах, че ще стане накрая. Пирамидата ми от лъжи и измами най-сетне рухна с грохот.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТО ПРАВИЛО: ЗДРАВЕТО Е НАЙ-ГОЛЯМОТО БОГАТСТВО

От три часа седя до леглото на Тед в болницата и здраво държа Пег за ръката, докато лекарят ни информира за състоянието му.

— Стомашно неразположение? — ахва Пег. — Сигурен ли сте?

— Да — потвърждава той. — Подложихме го на всички прегледи. Съпругът ви не е претърпял инфаркт. Ял е нещо, което не му е понесло — не е необичайно. Можете да си вървите.

— О, слава богу, слава богу — разплаква се Пег. Обвива ръце около мен и здраво ме прегръща, после се мята към Тед, който е затворил облекчено очи. — Ами холестеролът му, докторе? — пита през сълзи.

— Е, холестеролът вече е прекалено висок. Съпругът ви трябва драстично да промени храненето си. — Подава ѝ брошура с диети, тя я сграбчва с две ръце, все едно е спасителна жилетка на потъващ кораб.

— Казах ти, Тед! — натяква. — Никакъв шоколад повече!

— Шоколад? — Лекарят е потресен.

— Пристрастен съм. — Тед засрамено навежда глава.

— Много бързо трябва да го преодолеете. — Лекарят не проявява съчувствие.

— Казано му е да го намали — обажда се Пег. — Но не обръща внимание.

— Е, ако не започне скоро да обръща внимание на предупрежденията, ще остане на лекарства до края на живота си. — Погледът на лекаря е строг.

— Така ли? — пребледнява Тед.

— Да, така. Мислете за това предупреждение като за последен шанс да промените навиците си. — Обръща се и излиза, последван от сестрата. Няма време за празни приказки, не и когато има пациенти, които наистина са на смъртен одър.

— Изглежда, че си имал късмет. — Усмиввам се на Тед, а Пег го стиска за ръката.

— Аха, така изглежда — кима той. — Тогава си рекох, че съм пътник, наистина си го помислих.

— Какво може да си ял, че да ти стане толкова зле? — учудва се тя.

— Изядох няколко шоколадчета „Марс“ — неохотно признава съпругът ѝ.

— Да де, ама ти всеки ден изядаш половин дузина. Как така изведнъж ти причиниха това? Какво още си ял днес? Имаше ли нещо различно? Каквото и да е?

— Не мога да си спомня. — Той май държи да не се ровим твърде много в тази история с шоколадчетата. — Да си тръгваме, Пег. Лекарят каза, че ще ме изпишат.

— Сестрата трябва да се върне с документите. Имаме достатъчно време да разбулим мистерията. Чу какво ти казаха — може би е предупреждение. Трябва да го приемем насериозно.

— Аз тръгвам — промърморвам. Във виновното изражение на Тед има нещо, което не ми харесва. Не искам да съм тук, когато признае на жена си какво е причинило „инфаркта“ му.

— Не, Маги, остани. — Пег е стегнала ръката ми в мъртва хватка. — Да поразсъждаваме, защото е важно. Помислих си, че умираш, Тед. Не бива да позволим отново да се случи.

— Добре. — Сега той изглежда още по-гузен.

— Така. Яде бъркани яйца за закуска, както винаги.

— Точно така — съгласява се той. — После в единайсет изядох две шоколадчета „Марс“.

— На обяд хапна супа.

— От леща. Вярно е. И после „Марс“ за десерт.

— Следобедът яде макарони с пилешко.

— И после два шоколада.

— Значи, както всеки друг ден. Имаше ли нещо друго? Мисли, Тед, мисли!

— Пег, имаше и нещо друго...

— Имаше ли? — Тя наостря уши. — Не си ял „Моро“, нали? Знаеш, че не мога да ги понасям тия „Моро“.

— Не, не съм. — Тед отвратено бърчи нос. — Не бих ги докоснал, много са гадни.

— Е, какво е било тогава? „Лайън“? Вафла „Тофи“?

— Не. Беше... — Той преглъща. — Беше ролце с наденичка.
Настъпва зловеща тишина.

— Какво си ял? Я повтори! — Гласът на Пег едва се чува.

— Ролце с наденичка.

— Откъде го взе? — Тонът ѝ е леден.

Искам да бъда където и да е другаде, защото прекрасно знам какво ще последва.

— Съжалявам, Пег, много съжалявам. — Тед вдига бял флаг. — Забравих да се запаса с „Марс“ за събранието, после Бети мина с оная нейна кошница и аз не можах да устоя...

Вторачва се в мен умоляващо като че иска да ме привлече на своя страна. Забивам поглед в пода. Изглежда така, сякаш предпочита да беше получил фатален инфаркт и всичко да се беше свършило.

— Ти... ти си ял от рулцата с наденички на Бети? — невярващо пита тя.

— Да — признава си Тед. Засуканите му мустаци потрепват от угризения.

— Ти... ти, предателю! — вбесено изсъсква Пег. — Как си могъл?

— Слаб съм, Пег — простенва Тед. — Аз съм безволев човек. Прости ми, моля те да ми простиш.

Сега изглежда наистина болен. Много по-зле, отколкото беше в залата. Притискам се до стената с надеждата Пег да ме забрави. Ами ако ме попита дали и аз съм опитвала ролце с наденичка? Няма да мога да я излъжа. Ще се наложи да призная. Какво ще ми направи?

— Никога няма да ти го простя, Тед. Никога! — Тя се разплаква и с длани закрива лицето си. — Нищо по-лошо не би могъл да ми направиш, знаеш го! Това, че Бети сега ще ми се присмива — добре. Собственият ми съпруг ме предава. Не мога да го повярвам!

— Не съм искал това — защитава се Тед.

— Какво? Да не се опитваш да ми кажеш, че не ти е харесало, Тед, така ли? — Лицето ѝ е зачервено от ярост.

— Не означаваше нищо за мен, нищо!

— Трудно ми е да ти повярвам — фучи тя. — Сигурно през цялото време си точил лиги по рулцата ѝ, а?

— Не, не съм, заклевам се!

— Мислеше ли си за тях, докато ядеше сандвичите ми с яйца? А, Тед?

— Никога! — Тед е потресен. — Кълна се!

— Тогава защо не ти вярвам? Тръгвам си. — Пег бързо си събира нещата.

— Моля те, недей — умолява я той.

— Сам се прибери — подхвърля тя през рамо, докато върви към вратата. — Или отиди при оная никаквица, може и да те приюти. Дано се задавите с рулца!

— Ох, Тед — казвам му, когато разгневената му съпруга излиза от стаята. — Какво те прихвана?

— Умирах от глад, Маги — отговаря той и аз виждам, че се е просълзил. — Бети от години се опитва да ме съблазни и този път се поддадох на изкушението. Не знам какво ми стана. Ще я догониш ли? Ще се застъпиш ли за мен? Моля те!

— Предлагам да изчакаме час-два и после да опитаме, а?

Знам, че на Пег ще ѝ трябва време, за да се успокои. Безсмислено е да се разговаря с нея точно сега.

— Май си права — въздиша той. — Да се надяваме, че ще ѝ мине. Каква каша.

— Да.

Само ако знаеше дори половината истина. „Каша“ беше всъщност животът ми. Възцарява се дълго мълчание, докато размишляваме за тъжната си участ.

— Не мога да повярвам, че така се нахвърлих на Лорънс — най-сетне нарушава мълчанието той. — Направо побеснях, когато обиди Пег.

— Много пъргав се оказа, факт. — Не ми е до смях, но неволно се усмихвам, като си спомням сцената.

— Видя ли го как се крие зад биячите си? — ухилва се самодоволно той. — Какъв страхливец.

— Ако не беше получил сърдечна криза, със сигурност щеше да го проснеш на пода.

— Впрочем, не беше ли подло от страна на Одет да го насъсква така срещу нас, а? Него и издокарания му архитект.

— Да. — Преставам да се смее. Вече не ми се вижда смешно.

— Какво има, Маги? — пита Тед. — Нещо нередно ли казах?

Внезапно разбирам, че трябва да му кажа истината. И без това скоро ще я научи, най-честно ще е да я чуе първо от мен. Дватамата с Пег бяха толкова добри с мен и той заслужава да знае.

— Тед, трябва да ти кажа нещо — започвам. — Не съм тази, за която ме мислиш. Не съм художничка.

— Не си ли?

— Не.

— Да не си данъчна инспекторка? — прошепва уплашено. — Всичко щях да оправя, честна дума.

— Не, не съм от данъчното. Аз съм брокерка на недвижими имоти.

— Брокерка на недвижими имоти?

— Да. Не знам защо излъгах. Изрекох невинна лъжа и тя предизвика лавина от неприятни последствия.

— Да — съгласява се тъжно той. — Така се случва обикновено. Една лъжа води до следващата.

— Е, вече знаеш истината. — Очаквам да ми каже, че не иска повече да ме вижда и да разговаря с мен. В ума ми проблясва образът на Едуард. Какво ли си мисли за мен сега?

— Всеки има своите тайни, Маги — казва той. — Няма да те съдя. И Пег няма, сигурен съм.

— Мислиш ли?

— Естествено. Не че си невинна де. Но всеки заслужава втори шанс. Само се надявам тя да даде и на мен още една възможност. Освен това ти си добра приятелка — виж как ни помогна тази вечер. Пег наистина имаше нужда от теб, когато изпадна в затруднение, а и аз.

— Благодаря. — Навеждам се да го прегърна и чувам бибиткане, известяващо за получен есемес. Щом си отворя телефона, виждам, че е от Едуард. Може би иска да ме види, може би не всичко е загубено. Зачитам го, сърцето ми бие до пръсване. Но не е съобщението, което чакам.

Драйя. Изчезнала е. Също и Матилда.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТО ПРАВИЛО: СГРАБЧИ ДЕНЯ

— Благодаря за помощта, Робърт — казвам. — Нямахше нужда.

— Шегуваш ли се? Това си е истинско приключение! И прекрасна възможност да проверя как се справя този звяр по селските пътища. — Потупва волана на возилото си и ми се усмихва.

Бях забравила колко много обича джипа си. Дори го е кръстил на любимия си футболен играч. Ето още нещо, което ми лазеше по нервите — продължителното му вманиачаване по Фернандо Торес. Но нека сме честни — не мога да му го натяквам, не и когато ме кара из околността посред нощ, за да търси сърдита тийнейджърка, която не е виждал.

Още щом разбра какво е станало — че Матилда е изчезнала, като най-вероятно е отпрашила някъде сама на гърба на оня побъркан кон, той изяви желание да помогне. Накара ме да го видя в различна светлина. Не че си промених мнението за нас, но тази вечер той пое отговорност, когато не беше задължен и аз наистина оценявам това.

— Е, все пак е твърде мило от твоя страна — настоявам. — Не е като да познаваш Матилда или Едуард.

— А, да, намусеният Едуард — отвръща ми Робърт. — Той ли е главният герой?

— Какво имаш предвид? — Помръдвам леко неудобно на седалката. Наясно съм, че Робърт забеляза как гледах Едуард — трябва да си е дал сметка за тайните ми чувства.

— Ами ти очевидно си героинята, а аз — злодеят в пиесата. Кое то превръща Едуард в героя, нали така?

— Не си злодеят — казвам тихо. — Ако има злодей, това вероятно съм аз.

— И защо така?

— Не споделих напълно истината за себе си с хората тук.

Това е омаловажаването на века.

— И аз така разбрах... Каква е тая работа с художничката?

Робърт се обръща, за да ме погледне, изражението му е съчувствено.

— Дълга история — казвам му, — обаче всички тук ме мислят за художничка. Прочута художничка. — Потръпвам, като изричам тези думи — как може да съм толкова глупава?

— Аха — кима той. — Това обяснява реакцията на Одет.

— Да, тя не ме харесва — въздъхвам.

— Схванах. Не е много проникателна, нали? Каква е ролята ѝ в драмата? Злата вещица?

— Някои хора я мислят за вещица, да — отговарям и се сещам какво каза Поли. Сякаш беше преди стотици години. Чувствам угризение като си помисля за малкото момиче с големите мечти. Как ще ѝ обясня, че се налага да замина? Защото нямам избор. Не мога да остана тук, не и след като всички знаят истината за мен. Или ще я узнаят веднага, след като „съобщителната система“ на селото се задейства. До сутринта всички ще говорят за мен. След като разчепкат триъгълника Тед-Пеги-Бети, разбира се — той ще е с предимство. В Глакън сигурно от години не е имало чак такъв скандал.

— Определено е опасна, да. — В гласа на Робърт долавям предупреждение, което не мога да пренебрегна.

— Какво имаш предвид?

— Е, тя — нека така да го кажем — не подкрепя начинанието на Лорънс от добро сърце...

— Имаш предвид, че той ѝ плаща? Не мога да повярвам.

— Или ѝ предлага нова ветеринарна клиника точно до мола, и то на половин наем...

— Леле.

Значи Одет има интереси — нищо чудно, че толкова държеше проектът да се осъществи въпреки съпротивата на местните хора.

— Наистина ти харесва тук, нали? — пита ме Робърт.

— Да, така е. Лудост е, знам. — Забивам поглед през прозореца и се напругам да видя някаква следа от Матилда или Драйя. Минава полунощ и става студено — ако не я намерим скоро, кой знае какво може да стане? Може да се намира в истинска опасност.

— Не е чак такава лудост. Хората се променят. Знам, че аз съм се променил.

— Нима?

— Да. — Засмива се. — Едно момиче ми разби сърцето, а като начало това е доста животопроеменящо.

— Съжалявам, Робърт. — Вината ме облива. Робърт е толкова готин — не заслужаваше да му разбия сърцето.

— Всичко е наред. Беше права — оказа се за добро. Оттогава научих много неща за себе си, дето преди не ги знаех.

— Какви например?

— Ами, оказва се, че обичам приключенията повече, отколкото предполагам.

— Наистина? — Това ме усъмнява. Най-любимото му развлечение е да прави диаграми на финансовия упадък на страната, настанен удобно на фотьойла си. Мисли си, че е авантюристично да си поръча допълнително пеперони върху пицата.

— Знам, че ще ти е трудно да повярваш, обаче сложих край на песимистичния си период. Даже преди няколко месеца се записах в клуб по спортно ориентиране.

— Спортно ориентиране? Леле! — Подсвирвам саркастично, а той се размива.

— Знам, знам, ориентирането не е особено сексапилно, обаче, повярвай ми, за мен е достатъчно вълнуващо.

— Само се майтапех. — Усмиввам му се сърдечно. — Радвам се за теб.

— Благодаря. — И той ми отвръща с усмивка. — Харесва ми. Там се запознах с Мария.

Аха. Значи се е появила нова жена — нищо чудно, че очите му така блестят. Да не би да ревнувам? Преравам чувствата си, опитвайки се да разбере. Тц, нищо. Нищичко. Нито следа от зеленоокото чудовище.

— Коя е Мария? — питам. Умира си да ми каже. Трябва да го избавя от мъките му.

— Новата ми приятелка — обявява гордо. — Австралийка е.

— Австралийка значи? — Сещам се за Дом. Чудя се дали вече е успял с тройката. Съмнявам се — ако беше така, определено щеше да ми се обади, за да се похвали. Може би дори щеше да ми изпрати и снимки, като го познавам.

— Да, тя е от Сидни. Много спортна натура е. Увещава ме следващата седмица да скачаме с бънджи.

Опитвам се да залича от ума си образа на Дом в леглото с две закръглени мацки и да се съсредоточа в думите на Робърт. Той спомена ли току-що за скок с бърнджи? Не може да е вярно. Робърт мрази физическите предизвикателства. Последния път, когато бяхме заедно, отказа да влезе в басейна на хотела. А сега ще скача с бърнджи? Няма никакъв смисъл.

— Знам! — Отново се размива, като вижда обърканото ми изражение. — Не е ли шантаво? Но Мария просто успява да събуди звяра в мен. Искаш ли да знаеш какво ѝ е мотото?

В действителност не държа — сигурно е нещо изтъркано, но не искам да нараня чувствата му.

— Разбира се — отвръщам.

— „Сграбчи деня“ — не е ли страхотно?

От вдъхновеното му изражение разбирам, че той искрено вярва, че Мария е достигнала до тази жизнеутвърждаваща скъпоценна истина съвсем сама.

— Страхотно е — съгласявам се.

— Да, тя ме научи на много. Например, какъв е смисълът човек да се тревожи от финансовата криза и рецесията? Ние просто преминаваме през това. Трябва да живеем живота си колкото се може по-пълноценно, да следваме мечтите си и да сграбчим щастието, когато ни се удаде възможност.

— Прав си. — Този път се съгласявам не просто от уважение. Той наистина е прав. Внезапно ме спохожда видение как стоя край триножника си и рисувам с четка в ръка. Изкуството наистина ми е страст. Иронично, като се замисли човек, но знам, че каквото и да стане, ще го постигна по един или друг начин. Робърт е прав — животът е твърде кратък, за да не последваш мечтата си, а моята мечта е да рисувам. Вероятно никога няма да спечеля и пени от това, разбира се, така че ще трябва да си намеря друга работа, за да си плащам наема. Това обаче не означава, че няма да мога да рисувам в свободното си време, дори и да не ме бива. Все отлагах и твърде дълго бях погребала порива си. Повече няма да бездействам.

— Разбира се, другото страхотно качество на Мария е, че мрази желирани бонбони! — шегува се Робърт. И двамата избухваме в смях, който внезапно прекъсва.

— Виж, Маги — изсъсква той и посочва в мастилената тъма. —
Ето там!

— Къде? — Не виждам нищичко.

— Там, на брега — не е ли тя? Не е ли дъщерята на Едуард?

Поглеждам, накъдето ми сочи, и в мрака различавам Матилда, която седи под едно дърво. Ранена ли е? Невъзможно е да се каже. Трябва бързо да стигна до нея.

— Бързо, отивам при нея! — прошепвам.

— Почакай, ще дойда с теб — спира ме той. — Не можеш да слезеш там сама.

— Робърт, ще се оправя — отвърщам му, изпълнена с решимост. — Нося си фенерче. Остави ме да сляза. Тя няма да иска да я видят чужди хора. Ти се обади на Едуард и му кажи, че сме я намерили — сигурно се е поболял от тревога.

— Добре тогава — съгласява се Робърт. — Внимавай.

— Дадено. — Усмиввам му се през рамо. Без неговата помощ можеше и никога да не я намерим.

— Браво, Маги — казва ми той.

— Браво ли?

— Аха. Напълно си му хванала цаката на селския живот. Никога не бих си помислил, че си способна на такъв подвиг.

— Нито пък аз! Но предполагам, че хората наистина могат да се променят.

Затварям вратата след себе си и се смъквам по насипа, като се старая да не се подхлъзна. Матилда не е помръднала и мускул — дали ме е чула? Сякаш е в свой собствен свят. Няма и следа от Драйя — сигурно е избягала.

— Матилда, — викам я внимателно, щом се приближавам. — Добре ли си?

— Махай се — казва ми глухо. — Просто ме оставете на мира.

— Ранена ли си?

— Не, добре съм.

Очите ми свикват с тъмнината и виждам лицето ѝ, обляно в сълзи.

— Виж, късно е, а ти очевидно си разстроена. Нека да те заведе у вас.

— Не, просто се разкарай.

— Моля те, Матилда. Толкова се притеснявахме за теб. Моля те, нека да те заведе у вас.

— А теб какво те засяга? — крясва тя.

Ще ми се да й кажа, че искам да е в безопасност, но нещо ми подсказва, че може и да не ми повярва. В края на краищата връзката ни не беше от най-приятелските. Сигурна съм, че ме вини за наказанието си — може би затова бе избягала така.

— Права си — свивам рамене. — Мен наистина не ме засяга. Утре напускам Глакън.

Рискувам, като сменям така тактиката си, но може би ако се преструвам на безразлична, тя ще промени намерението си и ще дойде с мен. Тийнейджърите могат да направят неочакваното и аз се надявам, че малко реверсивна психология може и да помогне.

— Тръгваш ли си? — изсумтява тя.

— Да. — Сърцето ми се свива, щом го потвърждавам. — Трябва да си тръгна, нямам друг избор.

Настъпва мълчание, докато осмисля информацията.

— Разбирам.

— Да. Така че ти и гаджето ти отново ще си върнете къщичката — добавям в опит да звуча безгрижно.

Може би малко хумор ще помогне — каквото и да е, което да я разкара от насипа, за да се качи в джипа на Робърт. Но не помага. Тя не се смее, а започва да плаче даже още по-силно. Практически в момента неистово риде. Но какво толкова казах? Как успях да влоша още повече работата? Явно разполагам със свръхестествени умения в тази област.

— Той не е, той не е... — Хлипането я задавя и тя не може да продължи.

— Какво има, Матилда?

Клетото момиче е съсипано и внезапно започвам да й съчувствам — изглежда тъй млада и уязвима, за разлика от злобното хлапе, с което се запознах.

— Даниел скъса с мен — дави се в сълзи тя.

— Разбирам.

Прикляквам до нея. Ето каква била работата. Сърцето й е разбито за пръв път.

— Това е кофти. — Протягам се и хващам ръката ѝ. Тя потръпва, но не се отдръпва. — Спомням си, когато първото ми гадже скъса с мен.

Повдига глава и ме поглежда с любопитство, сякаш трудно може да ми повярва, че съм имала първо гадже. Явно напоследък изглеждам толкова измъчена, че не може да си ме представи млада и без бръчки.

— Аха. Бях някъде на твоята възраст, когато ми се случи — продължавам.

— Не ми казвай — отвърща ми тя. — Не е било кой знае какво и ти си го преодоляла, нали така?

— Не. Всъщност бях съсипана.

— Така ли? — Спира да ридеа.

— Да. Хвана се с най-добрата ми приятелка. Е, дотогава си мислех, че ми е най-добра приятелка — оказа се, че е двулична крава, — обаче, нали, човек живее и се учи.

— Това е ужасно! — изхлипва Матилда.

— Така е. Преодолях го. Накрая.

— Прости ли ѝ някога? На приятелката си?

— Разбира се — отвърщам ѝ. — Отне само няколко десетилетия. Матилда се засмива и избърсва течация си нос в ръкава си.

— Искаш ли да ми кажеш какво стана? — питам я. — Не е необходимо, ако не искаш.

Поглежда ме предпазливо, сякаш се чуди дали да ми се довери.

— Той искаше... — Изкашля се. — Искаше да правим секс.

— Разбирам. — Опитвам се да запазя тона си неутрален, но вътрешно се паникьосвам. Какво да отговоря на това откровение? — И как се почувства при това предложение?

— Аз... — Отново подсмърча, но определено изглежда не толкова превъзбудена. — Аз не исках.

— Добре. — Слава на бога! Твърде малка е дори да си мисли за правене на секс.

— Каза ми, че съм фригидна кучка.

Отново избухва в сълзи, а в мен закипява гняв. Оня малък келеш как се осмелява да обижда Матилда с такива отвратителни думи само защото не се е поддала на натиска му? Иде ми да сляза в селото и да кажа на родителите му истината за синчето им. Но тогава виждам

лицето на Матилда и разбирам, че това ще бъде възможно най-лошото нещо, което мога да направя — то ще я унижи напълно.

— Чуй ме, Матилда — казвам ѝ аз. — Постъпила си по най-правилния начин.

По бузите ѝ се стичат сълзи. Толкова невероятно детински изглежда, че не мога да повярвам, че водим този разговор.

— Така ли мислиш?

— Да, точно така. Правенето на секс за първи път е нещо наистина специално. При това определено не е нещо, за което би искала да бъдеш принуждавана.

— Беше свикнал да се срещаме в къщичката — подсмърча тя.

— Роуз Котидж?

— Аха. Казваше, че е идеалното място, където да бъдем сами. Затова бяхме там оня ден — сецаш се, когато ни хвана.

— Разбирам.

Гледай го ти малкото лепенце! Подлец такъв!

— Ще каже на всички, че съм фригидна. Всички ще ми се смеят.

— Матилда, знам, че е много трудно човек да се сдържа да не постъпва като другите — казвам ѝ и още по-здро стискам ръката ѝ, — но трябва да се бориш за това, в което вярваш. Ще изчакаш, докато не се почувстваш готова за секс. Нищо нередно няма. Обзалагам се, че ако кажеш на приятелките си как се чувстваш, те ще разберат и дори ще се замислят дали да го направят против волята си.

— Да. — Обмисля думите ми. — Клоуи каза, че и тя е много притеснена по този въпрос.

— Значи сигурно се чувства като теб. — Вътрешно съм ужасена. Клоуи? Онова недорасло момиченце с луничките мисли за секс с гаджето си? Но това е лудост! Придавам си изражение, което би трябвало да казва: „Да, бе, споделяй с мен“, вместо „Още сега ще се обадя на родителите ви!“.

— Може би. — Лицето ѝ се разведрява.

— Така че поговори с нея. Но дори и да не се чувства по същия начин, трябва да се доверяваш на инстинктите си. Ще разбереш, когато си готова. И знаеш ли какво? Трябва да опиташ да поговориш и с баща си — той е добър слушател. — Сърцето ми се свива, като споменавам Едуард.

— Няма начин! — изсумтява Матилда.

— Защо не опиташ? — предлагам внимателно. — Може пък да те изненада.

— Той никога не ме слуша. Мрази ме! — Отново избухва в ридание.

— Това не е вярно, Матилда. Как въобще можеш да си го помислиш?

— Не си го мисля, знам го — продължава да хлипа. — Моя е вината, че мама умря. Затова ме мрази! — Заравя лице в шепите си.

— Матилда, не е твоя вината, че майка ти е умряла — това е била трагична злополука.

— Ако не бях аз, тя нямаше да излезе оня ден. Разсърди ми се, защото не бях почистила стаята си.

Изражението ѝ е мрачно.

— Не затова майка ти е излязла на езда тогава — прошепвам. — А дори и да е било така, това не го превръща в твоя вина. Трябва да поговориш с татко си.

Сърцето ми се къса за нея. Носи този товар още от злополуката. Изцяло се вини за станалото, точно както и Едуард. Той пък вярва, че Джун е загинала заради спора им за агента по недвижими имоти. Нищо чудно, че Матилда бе толкова ядосана и обърквана. Цялото ѝ поведение е било заради това. А истината е, че злополуката не е била по вина на никого — било е злополука.

— Не исках да го товаря с моите си проблеми, нали разбираш. Когато мама умря, той беше толкова съсипан. Не ми се щеше да добавям още към тревогите му.

— Той ти е баща, Матилда — казвам ѝ. — Обича те и знам, че ще желае да те изслуша. Само му дай възможност и му се довери.

— Мислиш ли? — Изглежда разколебана.

— Да, мисля го. — Усмиввам ѝ се окуражително.

— Благодаря ти, Маги. — И тя ми се усмивва през сълзи.

— По-добре ли си?

— Аха. Малко. А ти защо си тръгваш?

Замълчавам, преди да ѝ отговоря. Няма как просто да изтърся „тръгвам си от Роуз Котидж, защото излъгах всички и сега всичко живо ме мрази, особено баща ти“. Ще ме помисли за откачена, а в такъв случай ще бъде по-малко склонна да послуша съвета ми за оная работа със секса.

— Трябва да се върна в града — отговарям. Не е лъжа, технически погледнато. Трябва да се върна там, но не и защото го искам.

— О, добре, — разтърква набразденото си от сълзите лице. — А кога ще си дойдеш тук?

— Аз, такава, може би няма да си дойда. — Избягвам погледа ѝ. — Възникна нещо, с което трябва да се справя. Работата е... сложна.

— Ами къщичката? Понитата? — Объркана е. — Кой ще помага на татко?

— Не съм съвсем сигурна. — Извърщам глава. — Ще се справи и без мен.

— Не си му казала, нали?

Гласът ѝ е обвиняващ. А бе защо днешните хлапета са толкова проникателни? Просто не ми оставя изход!

— Както казах, Матилда, сложно е.

— Не беше толкова сложно преди минута, когато ми каза да не правя секс с гаджето си.

Мамка му. А тя защо ме разпитва така? Мога да си представя как след няколко години Поли става същата като нея.

Внезапно вземам решение. Трябва да ѝ кажа истината. Ако не го направя, тя няма да ми има доверие, а ако ми няма доверие, ще вземе да се предаде пред онова изчадие Даниел. Мисълта да я видя принудена да прави секс, когато не желае, ме кара толкова болезнено да искам да я защитя, че мога да се разплача.

— Матилда — поглеждам я аз. — Излъгах. Всъщност, казах много лъжи. Не съм художничка. Аз съм агент по недвижими имоти. Баща ти никога не би поискал да остана, ако знаеше истината.

— Той не обича брокерите — тържествено заявява тя.

— Знам. Трябваше да му кажа истината. И въобще не трябваше да се забърквам в спора около мола. Трябваше да стоя настрана от него.

— Ама, Маги, ти просто се опитваше да помогнеш! Татко каза, че си оказвала голяма подкрепа.

— Така ли? — Стомахът ми се свива.

— Категорично. И освен това казва, че си суперумна.

— Умна?

— Аха. Аз си измислих всички ония неща. Съжалявам. Истината е, че татко наистина те харесва. Ето защо не те харесва баба. — Матилда се изкикотва.

— Не разбирам какво имаш предвид.

Слава богу, че е тъмно — иначе Матилда щеше да види пламналото ми лице.

— Със сигурност разбираш. Тате е хлътнал по теб, всички могат да го видят. Баба не те харесва, защото не иска някоя друга да замени мама. Беше много гадно от нейна страна да те изпъди.

— Наистина ли мислиш така?

— Ами да, то си е като по учебник. Виждала съм такива работи в шоуто на Опра.

Не мога да се спра и се размивам при думите ѝ.

— Да бе, чувства се заплашена от теб. Това си е класика.

— Е, няма нужда да се плаши от мен — отвъръщам. — Едуард и без това не ме харесва по този начин.

— Напротив, харесва те — възразява Матилда. — Виждала съм го как те гледа, Маги.

— И как ме гледа?

Почти ме е страх да питам.

— Ами все едно че сте в романтичен филм.

Преглъщам, но не продумвам. Той наистина ли ме гледа така?

— Даниел никога не ме е гледал по този начин — тъжно казва тя. — Единствено искаше да се възползва от мен. Все едно, идея си нямам защо баба се държи толкова тесногръдо — мама щеше да те хареса.

Чувствам как в очите ми напират сълзи. Не вярвам, че Матилда казва всичко това. Не мога да го понеса — ако нищо от това не е вярно, тогава моментът е ужасно неподходящ. Глупостта на стореното от мен сякаш ме блъсва и усещам как главата ми се замайва — забърках истинска двайсет и четири каратова бъркотия.

— Но аз трябва да си тръгна — проплаквам. — Нямам избор. Подведох татко ти, подведох всички. Толкова съм глууупава!

— Не плачи, Маги.

Матилда ме прегръща с тънката си ръка. През сълзи виждам малък татуиран баркод на китката ѝ. Мога да се обзаложа, че Едуард не знае. Явно, че има доста неща, които не знае за обърканата си дъщеря. Само ако можех да помогна. Бих желала да се разбират по-добре —

Матилда е толкова мила и забавна, щом веднъж човек пробие костеливата ѝ черупка. А освен това е и добра слушателка.

— Съжалявам — промърморвам под нос. — Не ме бива много, а?

— Тихо. — Гласът ѝ внезапно става рязък.

— Не, сериозно, наистина не ме бива много. Безнадеждна съм — ето ме тук, опитвам се да ти помогна, а накрая плача на рамото ти...

— Маги. Тихо.

— А? — Нещо не е наред. Просто се опитвам да обясня. Вдигам глава, за да погледна Матилда и я виждам как се е втренчила над рамото ми с ужасено изражение на лицето.

— Драйя е — изсъсква.

— Драйя ли? Драйя се е върнала?

Извивам глава, за да видя как кобилата се носи в галоп към нас с подивял поглед. Ако не отскочим настрани, ще мине право отгоре ни.

— Скачай, Матилда! — изкрещявам и се опитвам да я тласна встрани. Тя обаче не помръдва, вцепенена е от страх.

— Бягай! — изкрещявам отново и с нечовешко усилие я избутвам. И внезапно политам във въздуха.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМО ПРАВИЛО: ВЯРВАЙ В ЩАСТЛИВИЯ КРАЙ

— Тя ще умре ли? — пита тихичък гласец.

— Не, разбира се, че няма — отговаря друг.

— Обаче може — казва тихият глас.

— Не, няма, обещавам. — Другият глас малко омеква.

— Тя ще се оправи — намесва се трети. — Ще дойде на себе си. Момичето е издръжливо.

— Надявам се да си права, Джун — казва четвърти глас. Звучи разтревожен.

Джун. Защо това име ми звучи толкова познато? Джун... Определено ми напомня нещо, но някак не мога да се сетя какво е то... Обаче сега няма да мисля за това, защото искам единствено да се плъзна отново в мрака и да заспя.

— Доктор Мартин пътува насам. — Това е пети глас. — Ще е тук след няколко минути.

— Имам шоколадче „Марс“ — добавя някой. — Дали ще помогне?

— И как ще ѝ помогне шоколадче „Марс“? — пита някаква жена. — Тя е в безсъзнание. Какво ще направиш? Ще ѝ сложиш система и ще ѝ влееш шоколад във вените?

— Съжалявам — отговаря мъжът. — Не съобразих.

— Точно така, предателю, дето си падаш по рулца с наденички! — изфучава жената.

И тези думи ми звучат познато. Защо така?

— Достатъчно. Излезте. Всички. Тя има нужда от тишина и спокойствие.

Сега говори мъж. Мъж с прекрасен дълбок глас. Мога да го чуя как шепне в ухото ми:

— Маги — казва ми нежно — Маги, чуваш ли ме?

Отварям едното си око и се опитвам да се съсредоточа. Кой е той? Не го виждам добре. Може би ако успея да си отворя и другото

око... Но по някаква причина не мога. Все едно че клепачите ми са залепени. Да не съм забравила снощи да си махна грима? Би ми се искало някой да изобрети спирала, която чудодейно да изчезва, докато спиш — просто някак да се разтваря в кожата ти, примерно. Много е тъпо да се събуждаш с очи като на панда. Сега спиралата ми е засъхнала и ще ми отнеме двойно по-дълго време да се издокарам прилично за работа. Дано не ми е свършил лосионът за махане на грим. Шишенцето беше почти празно последния път, когато го ползвах.

— Маги — вика ме отново гласът. — Маги, чуваш ли ме?

Боже, главата ми ще се пръсне от болка. Какво съм правила снощи? Опитвам се да си спомня. Първо, забравила съм да си махна грима. Сега главата ми пулсира, все едно че карам най-лошия махмурлук в историята. Излизала ли съм? Мозъкът ми е объркан и не мога да си спомня нищо, дори за да спася живота си. С Дом ли бях? Да не би накрая да ме е навил да идем в клуба? Ще го пречукам, само да ми падне — какво, по дяволите, ми е дал да пия? Никога не съм имала такъв махмурлук. Никога.

Обръщам главата си наляво, откъдето идва гласът и с последни усилия успявам да отворя и двете си очи. До мен е коленичил някакъв мъж. Непознат. Непознат, който изглежда странно познато. О, господи. Въвлякла съм се в случайна връзка за една нощ. Спала съм с непознат. Дали не е някой, когото съм срещнала в клуба? Ровя се в паметта си, паниката ме поглъща. Трябва много, ама много да съм се напила — ето защо сега лежа до напълно непознат. Не мога да повярвам, че съм го направила. Не е типично за мен да лягам с човек, когото дори не познавам. Дори и да е... страхотен. Боже, страхотен е — дори в сегашното си състояние мога да го оценя. Има най-красивите очи — усмихнати и топли, и прекрасни.

— Добре ли си? — пита ме.

И гласът му е много хубав, наистина грижовен. Изглежда, съм изкарала нощта със свестен тип. Не че това по някакъв начин ме оневинява — аз съм лош човек, много, много лош човек. Би трябвало да се срамувам от себе си. Срамувам се от себе си. Ако можех само да се изправа и да се махна оттук...

— Чувстваш ли объркване? Здравата си удари главата. Лекарят ще бъде тук много скоро.

Лекар ли? Какъв лекар? Ударила съм си главата? За какво говори? Не мога да се съсредоточа, защото черепът ми пулсира.

— Боли ли те? — пита ме сега непознатият и ми се усмихва мило. Ммм... сладък е.

Опитвам се да кимна, но дори и това боли. Обаче май разбира какво се опитвам да кажа.

— Ето, пий.

Поднася чаша вода към устата ми и аз пия жадно. Сигурно е от махмурлука — това ще ми е за урок да не се наливам така. Явно отново съм забъркала каша — какви ли съм ги вършила снощи? От години не съм имала такъв жесток махмурлук.

— Скоро ще си по-добре — казва ми непознатият. — Удобно ли ти е?

— Да — чувам се да отговарям, въпреки че чувствам как главата ми скоро ще се взриви.

Кой, по дяволите, е този човек и защо ми изглежда толкова познат? И къде точно се намирам? Не съм в легло, май лежа на някакъв диван. Олеле, боже, изглежда, не сме стигнали до спалнята. Явно сме правили див секс с тоя тип в дневната му върху това канапе с износените възглавнички.

Като стана дума, и възглавничките ми изглеждат познати — сигурна съм, че съм ги виждала и преди. А и тази миризма... нещо мускусно, някак... селско. Мирише на... конски фъшкии. И тогава ме осенява, сякаш ме удря мълния. Не е красив непознат, с когото съм прекарала нощта след запой, а Едуард, настоящият ми хазяин. Аз съм на село, а не в апартамента на непознат след пиянска оргия.

Спомените ми започват да се връщат — срещата с Робърт, сърдечната криза на Тед, бягството на Матилда. И Едуард. Той знае истината за мен. Божичко!

— Аз... припаднала ли съм? — изграквам.

— Не, не си. Драйя се втурнала към теб, ти си паднала и си си ударила доста силно главата — отговаря ми Едуард.

Драйя? Точно така. Нали Матилда беше взела Драйя и бе избягала?

— Матилда? — изграчвам отново. — Тя добре ли е? Пострадала ли е?

— Тя е добре — усмихва ми се Едуард. — Малко е разтърсена, но е добре. Благодарение на теб. Тя ми разказа всичко за... за Даниел. Доста дълъг разговор проведохме.

— Добре, това е добре. Тя е добро хлапе, просто е объркана тийнейджърка.

— Права си. А аз не съм добър слушател. Но това ще се промени.

Толкова се гордея с Матилда, че ми идва да полетя — послушала е съвета ми и е говорила с баща си. Сега ще се оправи, въпреки че сърцето ѝ е разбито. След известно време ще ѝ мине.

— Как е Драйя?

— Не е много добре. И тя падна.

— О, не, толкова съжалявам!

— Не се тревожи за това — казва ми меко. — Двете с Матилда сте в безопасност, само това има значение. Можеше да е много лошо.

— Да, предполагам, че си прав — мърморя, докато се опитвам да осмисля случилото се.

— Все пак трябва да те прегледат — може да имаш сътресение. Лекарят ще е тук след минута.

— Как се озовах тук? — питам го.

— Робърт те докара. Тази вечер той оказа голяма помощ.

Робърт. Разбира се.

— Може ли още малко вода?

Гърлото ми е пресъхнало.

— Разбира се.

Отново вдига чашата към устните ми и аз отпивам. Студената течност ме изпълва с блаженство.

— Поли добре ли е? — питам. — Дано не се е уплашила.

— Добре е — успокоява ме Едуард. — Много я беше страх, че може да умреш, но след като я убедихме, че ще оздравееш, се оправи бързо.

— Да умра? Защо е решила, че ще умра?

— Е, след като майка ѝ почина, тя изпитва силен страх за хората, които обича. Психиатърът казва, че е съвсем естествено — някакво пренасяне на чувства, мисля.

— Поли ме обича?

— О, да — казва той. — Много е привързана към теб. Твърди, че си различна от останалите. Очевидно не си грубиянка.

Заиграва се с одеялото ми, докато се опитвам да измисля подходяща реплика. Боже, каква каша, няма измъкване от нея!

— Не съм художничка — признавам си. — Но май ти вече го знаеш.

Най-добре е още сега да забия пръст в раната — няма подходящ момент от настоящия.

— Да, знам.

Гласът му не е гневен. Защо ли?

— Брокерка на недвижими имоти съм.

Ето. Казах го. Ако е имал и най-малкото съмнение какво е чул в залата, вече съм го изяснила. Край на недоразуменията и на недомлъвките.

— Безработна агентка, както разбрах — поправа ме той.

Още не звучи ядосано. Но защо? Мрази брокери — обвинява ги за смъртта на съпругата си. Мисли, че на всички мястото им е в ада.

— Вярно е — признавам си. — И освен това съм бездомна. Като ще е гарга, да е рошава.

— Затова ли се съгласи да останеш в Роуз Котидж? Нямахме къде да живееш в града ли?

— Да. Не исках да лъжа, просто всичко излезе от контрол... — Опитвам се да седна, за да му обясня както трябва.

— Шшшт, трябва да почиваш.

— Маги!

Преди да продължи, Поли нахлува в стаята и се мята на дивана. Едуард пуска ръката ми. Чак сега разбирам, че е стискал дланта ми, докато сме говорили.

— Здравсти, Поли — усмихвам ѝ се.

— Добре ли си? — Облото ѝ лице е помръкнало от тревога.

— Добре съм.

— Ама наистина ли?

— Честна дума.

— Заклевах ли се? — Хваща кутрето ми с нейното.

— Заклевам се — повтарям послушно.

— Много се уплаших.

— Съжалявам, Поли. Не съм искала да те плаша.

— Поли, излез, ако обичаш — внимателно я подканя Едуард. — Маги трябва да си почива.

— Не може ли да седя тук, татко? Няма да говоря.

Кимвам на Едуард.

— Добре тогава. — Разрошва косата ѝ. — Но няма да любопитстваш, нали?

— Обещавам. — Тя сяда на пода пред мен и хваща ръката ми. — Може ли само да кажа нещо на Маги? — пита след около две секунди мълчание.

— Поли!

— Всичко е наред — казвам. — Давай, Поли.

— Всички знаем, че не си художничка — обявява тя тържествено.

— Така ли? — Разбира се, че знаят. В Глакън нищо не остава тайно задълго. Известно ми е.

— Да. Одет ни каза. А после Пег и Тед ѝ казаха да си гледа работата.

— Нима?

— Да. Пег ѝ отговори, че всеки си има тайна и ние трябва да прощаваме и забравяме. Накрая двамата с Тед се разкиснаха и се целунаха — беше лигаво! Заминават на втори меден месец да видят Тадж Махал. Знам го какво е това, имаше го в учебника ни.

Не мога да повярвам — не само, че Пег е простила на Тед за прегрешението с месното ролце, но и се е съгласила да заминат на почивка! Тед сигурно е на седмото небе — точно за това пътешествие си мечтаеше.

— Какво стана после? — питам нетърпеливо.

— Ами, баба каза на Одет, че вече не е добре дошла тук. Каза ѝ да се маха.

— Наистина ли?

— Аха! После Одет каза на баба, че е стара чанта.

— Стига, бе! — ахвам.

— А след това баба каза на Одет как всички знаят, че тя в действителност не е гадже на татко и че никога няма да бъде. Сега баба те харесва — вика, че си здравомислеща.

— Не знаех какви ги е приказвала Одет на хората. — Едуард изглежда огорчен. — Не можах да повярвам.

— Значи не си имал връзка с нея? — питам изумено. Нима си е измислила всичко? Нормална ли е тази жена?

— Не съм! — Едуард яростно клати глава. — Никога! Само се държах приятелски — никога не съм предполагал, че може да доведе до нещо повече.

— Виждаш ли, Маги? — Поли е безкрайно доволна. — Казах ти, че е злата вещица, нали?

— Да, спомням си. — Че как бих могла да забравя?

— Познай какво още направи! — Поли вече е на крака и подскача нетърпеливо.

— Какво?

— Искаше да приспим Драйя.

— О, не! — Това е ужасно, Едуард ще е съкрушен.

— Да, ама татко нямаше да ѝ даде. Нали, тате?

— Не. — Едуард завърта глава. — Сега Драйя има нужда от повече любов и грижи, време е да ѝ ги осигурим. Няма да се предадем.

— Толкова се радвам. — Примигвам към него. Винаги съм си мислела, че Драйя е толкова тъжно животно. Сигурно е възможно да ѝ се помогне. — Още нещо интересно да е станало? — питам Поли.

— Ами, Робърт трябваше да се върне в града, обаче каза да ти предадем това. — Навежда се към мен и ме целува по челото. Робърт ми е пратил обичта си. Наистина е от добрите. Надявам се любителката на приключения Мария също да го разбере. — Значи — продължава малката, — всичко си е така, както трябва да бъде.

— Какво имаш предвид?

— Точно като във филма, помниш ли?

— А, филмът, да.

Бедната Поли още си живее в своя свят на мечтите, където момчето се запознава с момичето и нещата тръгват като по мед и масло.

— Ами, само трябва да целунеш татко и после всички ще заживеем щастливо.

— Поли, не смятам, че... — Не довършвам фразата. Аз съм последният човек, който Едуард би искал да целуне — не и сега, не и след всичко станало.

— Какво ще кажеш, Маги? — колебливо пита той.

— За кое? — поглеждам го. Шегува ли се?

— Поли иска щастлив край. Ужасно ще е да я разочароваме, не мислиш ли?

— Да, ама...?

— Маги, не ме интересува какво си правила. Само те искам в живота ми.

Главата ми отново се завърта, но не от удара, а заради начина, по който Едуард ме гледа.

— Да, така е. Освен това си мисля, че ти си художничка по сърце. Ето защо ще си идеалният уредник за новата артгалерия в Глакън.

— Нова артгалерия?

— Да, говорих с Робърт. Мисли, че идеята е страхотна и ще я препоръча на Лорънс. Ако от „Ксанта“ се съгласят да финансират, ще имаме зелена светлина.

— А Пег и Тед?

— Обясних им внимателно и те са съгласни. Разбират, че това ще е от полза за селото. Освен това май планират да попътуват през идните няколко месеца. Тед вече избира дестинации от айфона си.

Изпивам го с поглед, а любовта изпълва сърцето ми. За всичко е помислил. Невероятно е.

Но после се сещам. Ами жена му? Не го е преодолял — видях го на гробищата само преди няколко дена и беше съсипан от скръб. Как би могъл да продължи?

— Той даже каза на мама за теб, нали, татко? — съобщава Поли, все едно е прочела мислите ми. Може би има свръхестествени способности като близнаците на Тереза.

— Вярно е — признава Едуард. — Занесох на гроба любимите й цветя и й разказах за нас. Знам, че щеше много да те хареса.

Любимите й цветя? Сигурно са били розите, които остави на гроба й. Молил е за благословията й.

— Има само един проблем — продължава той и се намръщва за миг. — Когато Клеър се върне от Индия, ще останеш без жилище.

— Вярно е... — казвам и внезапно ми става много, много по-добре. — Какво да направя според теб?

— Предполагам, че можеш да останеш при Пег и Тед — сериозно ми отговаря той.

— В онова любовно гнездо? Боя се, че няма да мога. —
Замислям се.

— Разбирам какво имаш предвид. Ами... Предполагам, че можеш да останеш с нас. Малко помощ в конюшните ще е добре дошла.

— Така ли?

— Определено. Но трябва да имаш опит, все пак — не можем да вземем някой, дето само ще рине тор.

— По една случайност много ме бива с греблото.

— Ами ето. Това може да свърши работа. — Навежда се към мен, очите му искрят от страст. — Може би ще се наложи да изготвя нов договор, разбира се — допълва той.

— А пък аз ще се свържа с адвокатите си, преди да го подпиша — отговарям.

— Съгласен съм — измърморва той, навежда глава и притиска устни до моите. Чувам как Поли пици от радост, но аз затварям очи и се разтапям в прегръдката на Едуард. Малката е права: наистина е като във филмите, точно както си представях, че ще бъде: свършено.

ШЕСТ МЕСЕЦА ПО-КЪСНО

— Как точно ще ми подейства тази холистична терапия? — обръща се към Клеър Джими охранителят.

— Ще те успокои — обяснява му тя и му се усмихва окуражаващо. — Масажът, съчетан с ароматерапия, ще прогони тревогите ти.

— Напоследък съм доста изнервен — потвърждава Джими.

— Нима?

— Да, имаше някои неща в работата...

Сърцето ми се свива: бедният Джими никога няма да получи повишението, колкото и усърдно да си записва в бележника. В селото това се разисква от седмици. Това, както и неочакваното заминаване на Одет. След като внезапно напусна Глакън, за да отвори кабинет в града, хората рядко говорят за друго.

— Значи масажът може да помогне — заключава Клеър. — Разбира се, още не съм много опитна, но въпреки това мога да ти направя, ако желаш. Трябва ми практика.

— Няма да боли, нали? — Джими веднага е нащрек.

— Не, разбира се. — Тя е обидена от предположението.

— Не и ако не искаш, Джими — изкикотва се Тед.

— Тед! — мръщи се жена му.

— Извинявай, скъпа. Май още не може да се оправи от часовата разлика.

— Не е вярно, просто съм изпълнен с живот! — разсмива се той. Загорял е от слънцето и изглежда чудесно — отслабването наистина му отива, а след като избърсна щръкналите мустаци, усмивката му изпъква.

— Виж, хората не щат да знаят за теб и вдъхновяващия ти живот. — Пег добродушно го потупва по ръката. И тя има тен и е щастлива. От околосветското пътешествие изглеждат разцъфнали — подмладило ги е с години.

— Всичко е наред, Пег — усмихва се широко Клеър. — И аз ако се връщам от Бразилия, също щях да съм изпълнена с живот.

— После ще посетим фиордите в Норвегия — обявява Тед и очите му радостно проблясват. — Нали, Пег?

— Ако се държиш прилично — отвръща тя.

— Наистина ви харесва да пътувате, нали? — пита ги Клеър.

— Така е, миличка, така е! — ентусиазирано потвърждава той. — Само веднъж се живее и човек трябва да се възползва максимално.

— Трябва да призная — казва Пег толкова тихо, че ми се налага да се наведе, за да я чуя, — че никога не съм била привърженичка на пътуването в чужбина, обаче си промених мнението. Пътешествията наистина разширяват светогледа.

— Напълно съм съгласна — намесва се Клеър. — Пътуването до Индия ме промени.

— Ах, Индия! — въздиша замечтано Пег.

— Там карахме втори меден месец — обяснява Тед.

— Има ли индианци в Индия? — любопитства Поли.

— Ами, да — колебливо отговаря Клеър.

— А каубои?

— Не, няма каубои, съжалявам.

Поли изглежда разочарована.

— Чу ли, бабо? — виква тя. — В Индия няма каубои.

— Точно така. — Джун се усмихва, а Матилда ѝ подава чаша вино. — Но пък тук има достатъчно от тях.

— Ох, Джун — изпъшква Лорънс, — кога ще те убедя, че не съм каубой?

— Може би когато спреш да се държиш като такъв — повдига вежда тя.

— Но виж какво направих за селото — идеята за това арт начинание практически беше моя, знаеш.

— Силно казано, Лорънс. — Гласът ѝ е леден. — Нищо нямаше да стане, ако не беше Маги. Заслугата е на двамата с Едуард.

Джун ми се усмихва, в очите ѝ наистина има топлота, и аз също се усмихвам.

— Матилда, ще кажеш ли на баба си, че не съм големият лош вълк? — умолява я Лорънс.

— Няма да ме послуша — разсмива се тя. — Баба е самостоятелна жена. Но продължавай да се опитваш.

Чувствам как сърцето ми се изпълва с гордост — през последните няколко месеца Матилда е много по-щастливо момиче. Помощта, която оказа на Драйя при възстановяването ѝ, наистина я направи по-уравновесена и зряла. Промяната е забележителна.

— Какво още да направя? — жалва се Лорънс на Поли. — Опитах всяка хитрост от книгите, за да придумам баба ти да излезе с мен, но нищо не помогна.

— Тя обича горещ шоколад — доверява му малката. — Този трик опитвал ли си го?

— Кой спомена горещ шоколад? — Едуард наднича през откренатата врата.

— Татко! — провиква се Поли и се втурва към него.

— Вижте кого заварих отвън — казва Едуард и махва на хората зад себе си. Дърмот и Ивон, Робърт и Мария, майка и татко, Тереза, Малкълм и близнаците. Не мога да повярвам, че всички са тук — всички, които обичам, са в една стая. Всички лъжи, които някога съм изрекла, отдавна са забравени.

— Закъснях ли? — пита Дърмот загрижено.

— Не, още не са прерязали лентата — измърква Ивон и го хваща под ръка.

От мястото си виждам, че е със спортни обувки — каза ми, че е продала по ибей дизайнерската си колекция с модели на Луботен и на Джими Чу, за да платят сметките. Явно съм я подценила — не е алчната жена, за каквата я мислех. В действителност остана с Дърмот въпреки проблемите му.

— Страхотно! — усмихва се той. — Ще се свържа с Дом по телефона — Не бива да пропусне превръщането на Маги в селска жена.

— Е, Маги... — Едуард ме гледа, а невероятните му сини очи палаво блестят. — Готова ли си да се превърнеш в истинска селска жена?

— Винаги готова. — Усмихвам му се, сърцето ми прелива от любов.

— Какво чакаме тогава? Да прерязваме лентата и да започваме купона.

Заедно хващаме ножицата и прерязваме червената лента под всеобщите аплодисменти и проблясванията на светкавиците на фотоапаратите.

— Обявам артцентърът за открит! — провиква се Едуард. После се навежда, за да ме целуне, а аз, смеейки се през сълзи, бликнали от щастие, пламенно му отвръщам.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.